

FEJŐS ÉVA
Könyv
KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin
ÉS AZ

ÓGORE VÉRE

M. C. BEATON

FEJŐS EVA
Hűb's Mű
KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin
ÉS AZ
ÓZRE VÉRE

M. C. BEATON

erawan

M. C. BEATON

Agatha Raisín

és az

ogre vére

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
The Blood of an Englishman
Copyright © 2014 by M. C. Beaton
Minden jog fenntartva

Printed in the United States of America
For information, address St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue,
New York, N.Y. 10010

Fordította: LAIK ESZTER
Copyright © 2014 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2018
© Erawan Könyvkiadó, 2018

Felelős kiadó: Fejős Éva
Felelős szerkesztő: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: CreaKtive
Tördelés: CreaKtive
Borítóillusztráció: CreaKtive

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5652-16-5

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszéd a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

Ajánlom Tony Lee-nek (Hot Dognak) szeretettel.

Első fejezet

„Macskakarom, lófarok, itt embervért orrontok!” Ahogy az előadás hatalmas ogréje keresztülbillegett a Winter Parva-i színpadon, elkántálva a régi angol mondóka jól ismert szavait, Agatha elnyomott egy ásítást. Utálta az amatőr színjátszást, de barátnője, Mrs. Bloxby rábeszélte, hogy jöjjön el vele a hagyományos népi játéokra. Agatha és a lelkészné különös kontrasztot alkottak: az előbbi divatos öltözékben és csillogó barna hajjal, Mrs. Bloxby pedig fakó tweedkosztümben, finom arcát keretező bolyhos barna hajjal, melybe ősz tincsek vegyültek.

Agatha egyre rosszkedvűbben feszengett, és csapdában érezte magát. Miért pazarolja az idejét már jócskán ismert magándetektívként ebben az isten háta mögötti Winter Parva-i közösségi házban?

A társulat a *Kicsinyek az erdőben* című mesét adta elő, fűszerezve néhány szereplővel más régi, angol színpadi játékból.

Végre elérkezett a szünet. Büfé nem volt, de az előcsarnokban forralt bort szolgáltak fel. Agatha felkapott egy

poharat, és így szólt:

– Kimegyek egy cigire.

A parkolóra súlyos köd telepedett, a környező fákról szomorúan csöpögött a víz.

– Még mindig dohányzik? Édes istenem! – hallott egy hangot Agatha a háta mögül. Megpördült, és szembe találta magát az ő kis faluja, Carsely pletykafészkével, Mrs. Arnolddal.

– Igen – vágta oda Agatha kurtán.

– Tud róla, hogy Nagy-Britanniában immár a lakosságnak csupán a húsz százaléka dohányzik? – kérdezte Mrs. Arnold.

– Sosem hittem a statisztikákban – felelte Agatha. – Egyébként mindenkit megkérdeztek? – firtatta, miközben Mrs. Arnold tömzsi alakját vizsgálgatta. – És mi a helyzet a nagyevőkkel? Mi lenne, ha betiltanák a kövérséget?

Egy magas férfi alakja rajzolódott ki a ködből.

– Mit gondolnak a műsorról?

Agatha elharapta a nyelvére kívánczó förmedvény szót, és helyette azt mondta:

– Szerintem az ogrét játszó fickó nagyon jó. Ki ő?

– A mi pékünk, Bert Simple. Még be sem mutatkoztam, elnézést, csak felismertem önt. Gareth Craven vagyok, az előadás rendezője. Itt a szünet vége, ideje visszamennem a kulisszák mögé.

– Agatha Raisin – mutatkozott be Agatha is. „Mmm, egész csinos – gondolta, miközben a férfi ködbe vesző alakját kísérté tekintetével. – Üdv újra, hormonjaim, már azt hittem, bedobtátok a törülközőt.”

Agatha bekúszott a helyére Mrs. Bloxby mellé. A terem

megett az emberi kipárolgás, a forralt bor és csokoládé illatának elegyével. Meglepő módon bonbont szolgáltak fel. Mini elemlámpák villantak, mindenfelé sutyorgást lehetett hallani: „Én a kemény fajtát nem szeretem.” „Az likőrös bonbon, te haszontalan!” A gyerekek, akik hozzászoktak, hogy odahaza kényelmes kanapékon terpeszkedhetnek a tévé előtt, kiabálva püfölni kezdték egymást.

A függöny felment, a játékmester megjelent a színpadon.

– Helló, helló, helló! – kiáltotta.

Helyi ember játszotta, George Southern, az ajándékbolt tulajdonosa.

Keszeg alkatú férfi volt, és meglehetősen groteszk benyomást keltett gyér barna hajával, túlméretezett, horgas orrával, amely aprócska szája fölé görbült.

– Remélem, a hangjukat nem hagyták ma otthon sem a kicsik, sem a nagyok – mosolygott a közönségre. Egy vetítővászon ereszkedett le mögé.

„Újabb együtt éneklés” – gondolta Agatha mogorván.

Nem tévedett. Az *It's a Long Way to Piccadilly* sorai jelentek meg a kivetítőn. De miért egy első világháborús dal? – csodálkozott Agatha, aztán arra a következtetésre jutott, hogy nyilván attól félnek, valami modernebbel kivívnák a királynő nemtetszését. Korábbi tapasztalataiból tudta, hogy az amatőr színjátszók hajlamosak azt hinni, rajtuk az egész világ szeme. Úgy tűnt, sosem lesz vége a műsorszámnak. A színész először a férfiakat énekeltette meg, aztán a nőket, majd a gyerekeket.

– Pattogósan! – kiáltotta, és büszkén masírozott a színpadon.

A függöny lehullott, és amikor megint szétnyílt, egy papírmasé ház látványa tárult a közönség szeme elé. A gyerekeket két rút kölyök játszotta, akik a községi tanács elnökének a fia és a lánya voltak – ezért kapták meg a szerepet.

– Itt van újra az ogre – kommentálta az eseményeket Mrs. Bloxby.

– Nem egy boszorkánynak kéne felbukkannia? – kérdezte Agatha.

– Csss! – pissezte le őket valaki a hátuk mögül.

– Macskakarom, hódfarok, itt embervért orrontok! – harsogta Bert. – Csontját lisztnek megőrlöm, kenyeremnek megsütöm.

Megtermett fickó volt, nagy, kerek fejjel, kicsi, csillogó szemmel, és magasított talpú csizmát viselt, hogy úgy nézzen ki, mint egy óriás.

Egy nyikorgó huzalon lassan leereszkedett a Jótündér. Már majdnem földet ért, amikor a huzal elszakadt, és a tündér egy puffanással a fenekére pottyant.

– Nem tudtok egyszer valamit tisztességesen megcsinálni, ti szerencsétlen barmok? – kiáltotta. A gyerekek füttyültek és hahotáztak.

– Szégyellje magát! – hallatszott egy hang a közönség soraiból. – Legalább a gyerekekre legyen tekintettel!

A Jótündér feltápászkodott, felemelte elgörbült varázspálcáját, és az ogréhez fordult:

– Visszaküldelek az odúba, ahonnan jöttél – szabta ki rá a büntetést.

Zöld füstfelhő pukkant látványosan, a színpadon kinyílt egy csapóajtó, és Bert eltűnt a mélyben. A kis zenekar vidám

futamba fogott. Egy csapat szedett-vedett sztepptáncos átdübörgött a színpadon. Az előadás lassan véget ért, ám a meghajlásnál Bert nem jelent meg.

– Egész jó volt ahhoz képest, hogy amatőr produkció – kockáztatta meg Mrs. Bloxby.

Agatha lenyelte nem túl hízelgő megjegyzéseit, amelyek már a nyelve hegyén billegtek. A közösségi házból kijövet mindkét nő beült a maga autójába. Agatha jó éjszakát kívánt a barátnőjének, és figyelmeztette, hogy óvatosan vezessen, mert sűrűbb lett a köd.

Ahogy közeledett Carselyhez, Agathának feltűnt, hogy a szemközti sávban rendőrautók száguldanak Winter Parva felé. Megfordult hát az úton, és utánuk eredt.

– Valami történhetett – motyogta. – Talán valaki megölte azt az idegesítő játékmestert.

Hamarosan meglátta a közösségi ház előtt villogó kék fényeket.

A ködnek köszönhetően be tudott surranni a parkolóba, mielőtt a rendőrség körbekordonozta volna a területet. Hol lehet a színpadhoz vezető bejárat? Az a pasas, Gareth megkerülte az épületet, amikor otthagya őt. Agatha elindult abba az irányba, és talált is egy nyitott ajtót. Odabent egy rendőr támogatta végig Gareth Craven egy folyosón.

– Ha szívhatnék egy kis friss levegőt – lihegte Gareth felfehér arccal.

Agatha határozottan előrelépett.

– Mr. Craven egy barátja vagyok – közölte a rendőrrel. – Én majd vigyázok rá. Ha végezték, jöjjön ki, és akkor felveheti Mr.

Craven vallomását. Van egy Peugeot-m, ami odakint parkol, abban fogunk ülni.

– Neve?

– Mrs. Bloxby – felelte Agatha, mert attól tartott, hogy a saját neve említése bekapcsolhatja a vészcsengőt a rendőrben, hogy egy magádetektívvel van dolga.

– Rendszáma?

Agatha átadta a rendőrnek, majd átkarolta Gareth derekát.

– Jöjjön velem – mondta. – Van egy kis brandy a kocsimban.

– Azt hittem, maga Agatha Raisin – csodálkozott Gareth.

– Az vagyok – felelte Agatha –, csak nem akartam, hogy ezt a rendőr is tudja. Itt is vagyunk. Szálljon be, és bekapcsolom a fűtést.

Gareth elhelyezkedett az anyósülésen, és meghúzta egyszer-kétszer a brandysüveget, amit Agatha a kocsimban tartott.

– Mi történt odabent? – érdeklődött Agatha.

– Szörnyűség – ingatta a fejét Gareth. – Amikor Bert nem jött ki meghajolni, hátramentem, hogy megnézzem, mi van vele. Nem találtam egyik öltözőben sem. Lementem a színpad alá, és... ott volt. Jaj, istenem! – a két kezébe temette az arcát.

Agatha várt egy kicsit, mígnem úgy ítélte, hogy a férfi összeszedte magát, és így nógatta:

– Folytassa. Mi történt vele?

– Ott láttam mereven, néma csendben, a szája valami rettenetes néma sikolyt formázott. A lábánál egy hatalmas vértócsa. A pulzusát nem éreztem. Felrohantam, hívtam a rendőrséget, a mentőket, a tűzoltókat. Mindenkit. Nem bírtam többet elviselni. Ennyi volt.

Határozott koppintás hallatszott a kocsi ablaküvegén. Agatha leengedte az ablakot, és Bill Wong őrmester szegezte rá vádlón a tekintetét.

– Később még beszélünk – mondta. – Mr. Craven, magát megkérem, hogy jöjjön velem. Szükségünk van öntől egy vallomásra. Mrs. Raisin, maga pedig legyen szíves a kordonon kívülre kerülni az autójával.

„Bill nagyon dühös lehet, ha Mrs. Raisinnek szólít és magáz” – gondolta Agatha. A fiatal rendőr volt az első barátja, amikor letelepedett Cotswoldsban.

Agatha úgy döntött, hazamegy, és majd a másnapi hírekből tájékozódik. Bármi történt is Berttel, ahhoz már túl későn esett meg a dolog, hogy a reggeli újságokba bekerüljön, de a tévében még elcsíphet valamit. Viszont ha baleset volt, semmi híradás nem lesz róla.

Ám Agatha egy egészen váratlan forrásból jutott információhoz.

Vasárnapra virradva azon töprengett, hogy megejti ritka látogatásai egyikét a reggeli istentiszteleten, de aztán átgondolta a dolgot, és inkább a másik oldalára fordult.

Délig fel sem kelt. Akkor kimászott az ágyból és felöltözködött, megetette a cicáit, Hodge-ot és Boswellt, majd kiengedte őket a hátsó ajtón a kertbe. Jeges szél fújt odakint. A macskák megtorpantak a küszöbön, hátrafordultak, és felnéztek rá.

– Gyerünk – noszogatta őket Agatha. – Bundátok van, vagy nem?

Ekkor felberregett a csengő. Amikor Agatha ajtót nyitott, a kissé nyüzött kinézetű Mrs. Bloxby állt előtte.

– Szörnyűség – sopánkodott a lelkészné.

– Jöjjön be – hívta Agatha. – Felteszek egy kávé.

Megvárta, míg a barátnője letelepszik a konyhaasztalhoz egy bögre kávéval, és csak azután kérdezte meg:

– Mi történt?

– Az éjszaka jó részét nem otthon töltöttem tegnap. Mrs. Simple rettenetes állapotban leledzett, és Alfal szeretett volna beszélni. – Alf volt a plébánosuk, Mrs. Bloxby férje. – Mindketten átmentünk Winter Parvába. Kihívtuk az orvost, aki adott Mrs. Simple-nek egy nyugtatót, de ennek ellenére nem szűnt a zaklatottsága. Azt hajtogatta, hogy Isten azért bünteti, mert rossz feleség volt.

– Bertet meggyilkolták? Mrs. Simple netán azt állította, ő ölte meg?

– Nem, egyáltalán nem. De úgy tűnik, különösen kegyetlen rémtettel van dolgunk. És alaposan kitervelték. Kivágtak egy kis négyzetet a színpadi süllyesztő alján. A szerkezet mindig egy kicsit túl gyorsan működött, és egy nagy csapódással landolt alul. Amikor Mr. Simple leereszkedett, addigra már a padlóhoz volt erősítve egy nagy acélszurony, és ahogy a süllyesztő leért, a szurony behatolt a nyíláson, egyenesen a férfi testébe a két lába között. Keresztüldöfte őt. Alfal sikerült meggyőznünk Mrs. Simple-t hogy feküdjön le, mi pedig ott ültünk az ágyánál, és halkan beszéltünk hozzá, míg el nem aludt.

– Winter Parvának nincs lelkése?

– Nincs, Alf tartja az istentiszteletet kétszer egy hónapban.

– Várjunk csak egy kicsit – gondolkodott el Agatha. – Valamit nem értek. Hogy az ördögben lehetett ideje valakinek rögzítenie azt a dárdát úgy, hogy ne vegyék észre?

– Mr. Simple-nek ez volt az első és egyetlen süllyesztős jelenete a darabban, és az előadás végén történt. Korábban is panaszkodott a lift sebességéről, és azt mondta, hogy csak egyszer vállalja.

– De egy főpróba csak volt előtte!

– Gondolom, igen. A fia, Walt azt mondta nekünk, hogy senki nem járt le oda, kivéve egy kovácsot.

– Vannak még kovácsok manapság?

– Persze. A környéken három is. Mr. Crosswith kovácsoltvas kapukat meg ilyesmiket készít. Bert panaszkodott, hogy a süllyesztő veszélyes. Mr. Crosswith egy csillagsüllyesztőt tervezett valami régi Viktória-korabeli tervrajzok alapján.

– Mi az a csillagsüllyesztő? – érdeklődött Agatha.

– A színpad azon a helyen háromszög alakú, nagy ékekből van összeszerkesztve, amelyek középen találkoznak. Ezeket fel lehet emelni, de egyébként teljesen vízszintes állapotba is hozhatók. A színpad alatt a színész súlyánál nehezebb ellensúlyokkal működő lift található. Ha egy hatásos belépőt akarnak, úgy csinálják, hogy a lift először lesüllyed, és egy fék megakadályozza az ellensúlyok zuhanását. A színész rálép az emelőszerkezetre. A megfelelő végszóra a fék kienged, és hagyja az ellensúlyokat lesüllyedni. A színész megindul felfelé. Amikor a talpzat eléri a legmagasabb pontját, a színész lelép róla. Egy füstfelhővel tökéletesíteni lehet a hatást. Fordított esetben pedig leereszkedik a színész. Érti már?

– Fogjuk rá – mondta Agatha mélyen eltöprengve. – Honnan tudja mindezt?

– Az Anyaegylet rendezett idén egy kirándulást Winter Parvába, és bemutatták, hogyan működött a szerkezet a Viktória-korabeli időkben. A kovács részletesen elmagyarázta.

– Gondolja, hogy valaki babrált a fékkal, amitől az emelőszerkezet túl gyorsan zuhant lefelé?

– Lehet. De amúgy is elég gyorsan tűnt el a mélyben.

– Hogyan lehet lejutni a színpad alá? Van valami külső ajtó?

– Előlről be lehet menni a pódium alá, ezt tudom. De hogy van-e valami másik bejárat is... Úgy tudom, a süllyesztőhöz Bert csak egy ajtót csinált, azt bármikor megpiszkálhatták.

Agatha rágyújtott egy cigarettára, és nézte a füstöt, amint a konyha plafonja felé tekereg.

– Várjunk csak. Ahhoz, hogy Bertet eltüntessék, valakinek kezelnie kellett odalent a színpad alatt a szerkezetet.

– Úgy tudom, a színpadmester oldalt, a színfalak mögött nyomott meg egy gombot, ami kinyitotta a süllyesztőt, és zöld füstöt lövellt a levegőbe.

– De a színpadmester vagy a rendező, Gareth Craven, csak ellenőrizte az előadás előtt az apparátust... – vetette fel Agatha.

– Ha a jelmezes főpróbán minden jól ment, talán nem volt feltétlenül szükség az ellenőrzésre, Mrs. Raisin.

„Tényleg el kéne kezdenünk a keresztnevünkön szólítani egymást – tűnődött Agatha. – Még a Hölgyegyletben használtuk a vezetékneveket, de annak már régen vége.”

– És mi a helyzet azzal a dárdával vagy akármivel, ami végzett Berttel?

– Erről nem tudok semmit. Valaki nyilván gyűlölte őt – jegyezte meg Mrs. Bloxby. – Micsoda agyafúrt módja ez a gyilkosságnak!

– Csakis a kovács lehet a tettes – jelentette ki Agatha.

– Szerintem az egy halk szavú, érzékeny ember – ellenkezett Mrs. Bloxby.

– Ó, hát jól van – legyintett Agatha. – Azt hiszem, a rendőrségre kell hagynom ezt az ügyet. Van épp elég dolgom, és egyelőre nincs jelentkező Winter Parvából, aki megfizetne, hogy nyomozzak a pék halála ügyében.

Egy héttel később, hétfő reggel, ahogy mindig, Agatha üdvözölte az irodában a munkatársait, majd letelepedett, hogy elfogyassza szokásos reggelijét az íróasztalánál – egy méregerős feketét és két cigarettát. A csapatához tartozott a fiatal, szőke és gyönyörű Toni Gilmour, az elegáns és ősz Phil Marshall, a bánatos ábrázatú exrendőr, Patrick Mulligan, az ifjú Simon Black a maga bohócos képével és a titkárnő, Mrs. Freedman. Simon korábban egy rövid időre átigazolt egy másik nyomozóirodához, amikor megtudta, hogy Toni kilépett. De miután híret vette, hogy a lány újra dolgozik a csapatban, ő is azonnal visszakérte a munkáját. Agatha nem kedvelte túlzottan Simont, de egy gyenge pillanatában visszavette őt.

Kifújta egy füstkarikát. Mrs. Freedman nyomatékosan köhögött egyet, és bekapcsolta a szagelszívót, aminek a beszereltetéséhez ragaszkodott.

– Lássuk csak – kezdte Agatha. – Toni, Simon, ti foglalkoztatok Mrs. Fairly ügyével. Bizonyítékot akar a férje hűtlenségéről. Phil és Patrick, nektek két elveszett kamasz jut. Megvannak az információk és a fotók róluk?

Mindketten bólintottak.

– Helyes – mondta Agatha. – Én a Berry's szupermarket ügyén dolgozom. Értékes áruk tűnnek el az elektronikai részlegükről, és a biztonsági kameráikon mindezidáig semmi nem látszik. A mai napot ott töltöm.

– Jön valaki – szólalt meg Toni. – Lehet, hogy valami érdekes megbízás. – Toni reménykedett, hogy akad valami munka, amit egyedül végezhet. Nem szeretett Simonnal dolgozni. A fiú folyamatosan randira hívogatta, és Tonit ez nagyon zavarta.

Kinyílt az ajtó, és egy férfi lépett be rajta, akit Agatha rögtön megismert: Gareth Craven volt az. Még annál is jobban nézett ki, ahogy Agatha emlékezett rá. Rémülten végigvett magában mindet. Nem kávéfoltos a foga? Nem kenődött el a rúzsja? Mi a fenéért nadrágot húzott ma és lapos talpú cipőt...

Gareth Craven magas volt, sűrű barna hajjal, tiszta, szürkékék szemmel, megnyerő arccal, amihez sajnos elég jelentéktelen áll tartozott.

– Kérem, foglaljon helyet – kínálta egy székkal Agatha, azzal vigasztalva magát, hogy senki sem tökéletes.

– Komolyan szükségem van a segítségére – kezdte Gareth. – Láthatja, az újságok máris kipécézték maguknak, és büntudatot akarnak kelteni bennem. Az emberek azt gondolhatják, én vagyok a tettes. Már nem nyitok ajtót, és nem veszem fel a telefont. Mrs. Raisin, önnek komoly hírneve van a bűntények

felderítésében. Szeretném megbízni a nyomozói munkával.

– Természetesen – felelte Agatha. – Mrs. Freedman rögtön előkészít egy szerződést. Én pedig azonnal neki is látok a munkának. Toni, te vedd át tőlem a Berry’s szupermarketet. – Simon arca elkomorult. Már alig várta, hogy Tonival töltse a napot.

Mrs. Freedman elkészült a szerződéssel. Gareth szinte meg sem nézte az árat, csak gyorsan aláírta a papírokat.

– És most – szólalt meg Agatha –, elmegyünk egy kávéra, és elmondhat nekem mindent.

Miután a George Hotel patinás halljában megitták a kávé, Agatha rákérdezett:

– A maga véleménye szerint ki akarhatta megölni Bertet?

– Épp ez a probléma – felelte Gareth. – Nem tudom, mit javasoljak önnek, hol kezdje.

– A feleségével megvitatták már az ügyet? – puhatolózott Agatha.

– Nem vagyok nő. Elváltam.

– Akárcsak én! – vidult fel Agatha. – Mit gondol a kovácsról?

– Harry Crosswith a helyi közösség oszlopa. Borzasztó lelkiállapotban van.

– Honnan tudhatta azt bárki biztosan, hogy a dárda meg fogja ölni Bertet? Úgy értem, Bert állhatott volna akár az emelő padlójának a szélén is.

– Ez egy kicsi alapterületű lift, és Bert nagydarab ember – volt. Panaszkodott, hogy a lift túl gyorsan megy lefelé. Igazából volt is egy vitájuk emiatt Harryvel. Harry nagyon büszke volt a

süllyesztőre.

- Mi a helyzet a családjával? Mennyi idős Bert fia, Walt?
- Húszéves. A pékségben dolgozik. Csendes, megbízható fiú.
- És Mrs. Simple?

Gareth arca ellágyult.

- Gwen egy szent. Kiszolgál az üzletben. Mindenki imádja.

„Remélhetőleg te nem” – gondolta magában Agatha. Aztán hangosan hozzátette:

– Talán egy kis kérdezősködéssel kellene kezdenem a helybéliek között. Ki a legnagyobb pletykafészek a faluban?

– Hát, például Marie Tench. De nagyon rosszindulatú tud lenni.

– Talán épp ő az én emberem – vélte Agatha. – Magának megvan a címe?

– Az újságárus fölött van a lakása, a régi piaccal szemben.

– Ott fogok kezdeni. Most meséljen magáról. Hogyan lett ennek a színelőadásnak a létrehozója?

– A BBC Rádió 4-nél voltam évekig. Tavaly váratlanul elbocsátottak a leépítéskor. Sok munkahelyet megszüntettek. Eléggé sokkolt a dolog, de szerencsés vagyok, mert van némi saját vagyonom, és arra gondoltam, belevágok ennek az előadásnak a menedzselésébe.

– Nem látszott igazán professzionálisnak – jegyezte meg Agatha. – Amolyan katyvasz volt, összevegyített mindenféle mesei karaktert.

– Igen, tudom. Mrs. Grant, aki a Nőszövetség vezetője volt, írta a forgatókönyvet, és ő is rendezte volna, de közben meghalt. Én bizonyos változtatásokat akartam eszközölni, de a

társulat tiltakozott, mondván, így kell maradnia Mrs. Grant emlékére.

– Súrlódások előfordultak a társulat tagjai között?

A férfi sóhajtott.

– Azt hiszem, az amatőr produkciók a törekeny egók miatt mindig bajosabbak a profikénál. A Jótündért alakító Pixie Turner úgy csinált, mintha egy Shakespeare-drámában játszana főszerepet. Aztán a játékmester egyfolytában fogdosta a lányokat a tánckarból.

– A táncosokat honnan szedték?

– A Winter Parva-i gimnáziumból. Működnek náluk sztepptáncos osztályok.

– Voltak köztük esetleg kis Loliták, akiken Bert legeltethette a szemét?

– Ó, dehogya! Hűségesen szerette a feleségét.

– Azt hiszem, elég nevet kaptam ahhoz, hogy el tudjak indulni – összegezte Agatha a hallottakat. – A fő pletykásnál kezdek, aztán később bemutatnák a kovácsnak, ha nem faggatja még mindig a rendőrség.

Agatha elautózott Winter Parvába, és leparkolt a főutcán. A falut vegyes stílusú, régi házak alkották, magas, meredek tetőkkel. A György- és a Tudor-korabeli épületek oldalához tizenhetedik századi otthonok simultak. A vásárcsarnok, amelynek gondosan megőrizték árkádjait és kövezett padlóját, a tizenötödik században épült. A falu a cotswoldsi dombok tövében terült el, és gyakran telepedett meg rajta a pára. Az Oore folyó a főutóra vezető híd alatt hömpölygött el – ennek

tudták be a gyakori ködöt, ami télen oly sokszor ült meg a falun. Most is sápadt napsugarak próbáltak áthatolni rajta, miközben Agatha a Marie Tench házához vezető ódon kőlépcsőt mászta meg. Becsöngetett, és várt. Arra számított, hogy Marie idősebb hölgy lesz, de egy jelentős keblméretű szőkeség nyitott ajtót. Valami ipari erősségű melltartót hordhat, tűnődött Agatha, mert a keblei úgy fel voltak tornyozva, hogy az állát verdesték.

– Mrs. Tench? – szólította meg a hölgyet.

– Miss. És ön?

Agatha átadta a névjegykártyáját.

– Gareth Craven kért meg, hogy nyomozzák Bert Simple halála ügyében. Azt mondta, ön sok mindent tud a faluról.

– Jöjjön be.

Agatha befurakodott a nő mellett, és egy zsúfolt nappaliban találta magát. Minden négyzetcentire jutott valami dísz tárgy. A kandallópárkányon üvegállatkák sorakoztak, a polcokon porcelánfigurák, a kávézásra szolgáló asztalkán porcelán poháralátétek, az ablak alatt álló kerek asztalon pedig egy élénkzöld váza állt, benne selyemvirágok.

A kandalló fölött egy elég rémes olajfestmény lógott, ami szemlátomást a meztelen Marie-t ábrázolta – hatalmas melleit kénsárgával és vörössel árnyalták.

Marie leült egy szövetborítású kanapéra, és húsos karjával az egyik fotel felé intett, jelezvén Agathának, hogy üljön le.

Az ablakon behatóló napsugarak megvilágították a nő arcát. Agathának feltűnt, hogy annyi alapozót tett magára, amivel egy falat is be lehetne vakolni. Finom kis száját rikító vörösre festette, fölötte gombszerű orr és hidegszürke szemek uralták

az arcát. Az irdatlan mennyiségű lakk, ami a haját tartotta össze, egy rossz parókának tűnt.

– Érdekelne, van-e valami elképzelése, ki ölhette meg Bert Simple-t – kezdte Agatha.

– Pixie Turner, ki más.

– A Jótündér?

– Jótündér, a francokat. Inkább egy gonosz boszorkány.

– De Bert Simple gyilkosa, úgy tűnik, igen jól értett a mérnöki mesterséghez és az asztalosmunkához – vetette ellene Agatha.

– Hah! Annyira azért nem nagyon kellett ahhoz érteni. Bármelyik idióta tud egy nyílást fűrészelni az emelő padlójába és rögzíteni egy hegyes szerszámot.

– Honnan tudja, hogy ölték meg Bertet?

– Molly Kite mondta, aki az ajándékboltban dolgozik. Az unokatestvére rendőr.

– Pixie-n kívül kinek volt még oka ennyire gyűlölni Bertet?

Vajon büntudat suhant át Marie arcán, vagy csak a fény furcsa játéka volt? Gyorsan egy mosolyt villantott Agathára.

– Pixie-t leszámítva mindannyian imádtuk Bertet. Kár más után kutatnia.

– És hol lakik Pixie Turner?

– A sorházak egyikében, a falu végén. A házszámra nem emlékszem, a Church Road sarkán. Nem tudja eltéveszteni. Az ajtaja világoskékre van festve.

Agatha elhajtott a sorházakhoz. Megtalálta a kék ajtót, és leparkolt a ház előtt. Hirtelen megmagyarázhatatlan fáradtság

tört rá. A barátnője, Mrs. Bloxby könnyen diagnosztizálta volna a baját. Amikor Agatha Raisint nem fűtötte eszelős rajongás valamely férfi iránt, elhagyta az energikussága. Sir Charles Fraith, akivel egykor belebocsátkozott egy kis flörtbe, most épp eltűnt az életéből, ahogy időről időre szokása volt. Exférje és szomszédja, James Lacey útikönyveket írt, és most is a világot járta.

Agatha lassan kiszállt a kocsiból. Kényelmes cipőt viselt, arcán visszafogott smink. Barna haja szebben fénylett, mint bármikor, de maciszemében szomorú pillantás bujkált. A gondolatai Gareth Cravenhez kalandoztak. Kár, hogy olyan jellegtelen az állá.

Kihúzta magát, odamasírozott Pixie ajtajához, és becsöngetett. Felcsapódott a levélbedobó füle, és egy hang kiáltott ki:

– Menjen innen!

Agatha lehajolt.

– Agatha Raisin vagyok, és Bert Simple halála ügyében nyomozok.

– Tűnés!

Agathának hirtelen jó ötlete támadt.

– Megértem, hogy nem akarja, hogy zaklassák. Engem is mindenhová követnek ezek a tévések.

– Televízió? – Az ajtó kivágódott, és látni engedte Pixie-t egy ócska rózsaszín selyemköntösben. – Jöjjön be gyorsan – sziszegte –, és várjon a szalonban, míg felöltözöm.

Agatha körülnézett a szobában, ahová Pixie beterelte. Mindenhol a nő bekeretezett képeit látta. A szerepei láthatólag

a falusi színelőadásokra korlátozódtak. A fejlődés íve a gyerekkori Hamupipőkénel kezdődött, majd a hagyományos népi játékok állandó fiúhőse következett, később az idősebb szerepkörök, mint legutóbb is a Jótündéré.

Egy vázában füstölő illatozott az egyik sarokban. Filmes és tévés magazinok heverték egymáson az egyik asztalkán, de még a székeken és a kanapén is. Az egyik falon egy óriási tükör terpeszkedett, villanyégőkkel körülvéve.

„Kíváncsi vagyok, mit csinál, amikor nem a hírnévről álmodozik”, tünődött Agatha, és megbámulta magát a tükörben. Az egy szőrszál ott a felső ajkánál?

– Ördög és pokol! – motyogta, és kutatni kezdett a táskájában egy csipesz után. Nem sokkal régebben egy ötvenes éveit elején járó nőt bizony már öregnek tekintettek. A nők pedig hagyták, hogy az alakjuk megereszkedjen, bajuszt növesztettek, és mindez nem különösebben izgatta őket. Ó, azok a régi szép idők! Agatha még mindig eszeveszetten kutatta a csipeszt a táskájában, amikor Pixie belépett a szobába.

A nő annyi szempillafestéket kent magára, hogy a pillái fekete tüskékként meredeztek minden irányba. Rövid, szűk, piros bőrszoknyát húzott necharisnyával, hozzá magas sarkú cipőt. Fehér blúza szinte átlátszó volt. Arcát a fehér alapozóréteg alatt egyfajta hervatag szépség jellemezte, kétoldalt az orcájára egy-egy rózsaszín foltot rakott. Festett szőke haját régimódi loknikba csavarta. Úgy nézett ki, mint egy elnyűtt játékbaba.

– Nem jelentkeztek a tévések? – kérdezte izgatottan.

Agatha épp arra készült, hogy azt füllentse, bármikor itt

lehetnek, csak hogy Pixie továbbra is a rendelkezésére álljon, de ekkor megszólalt a csengő.

– Ezek ők lesznek – kiáltotta Pixie, és az ajtóhoz sasszézott.

Agatha egy férfihangot hallott, amint azt mondja:

– A Középföldi Tévétől.

Hát, meg vagyok átkozva, gondolta. Kiment a kicsi előszobába, hogy hallja, miről beszél Pixie.

– Én játszottam a Jótündér szerepét – csacsogott –, de ez a név ne tévessze meg magukat. A kis Pixie szörnyen gonosz is tud lenni! – Azzal megeresztett egy hatalmas kacajt, ami leginkább Vrah! Vrah! Vrah!

-szerű hörgésnek hangzott.

– Volt valamilyen súrlódás a társulat tagjai között? – kérdezte a riporter.

– Ó, semmi ilyesmi. Jól kijöttünk egymással. Mindenki imádta Bertet.

– Bejuthatott valaki a színpad alá, hogy beszerelje azt a gyilkos eszközt?

– Igen, de hallgassanak a kis Pixie-re, aki szerint valami őrült lehetett a tettes, és nem a társulatból valaki.

– Köszönjük, hogy ránk szánta az idejét, Miss Turner.

– Nem akarnak bejönni egy kis tütükére?

– Nem, mennünk kell tovább.

Agatha visszasietett a szalonba. Pixie durcásan jött be, és már épp leült volna, amikor újra csengettek.

– Talán visszajöttek – pattant fel lelkesen.

De ezúttal Agathának a *Mircesteri Visszhang* magazin neve ütötte meg a fülét.

Pixie beszökdécselt egy riporterrel és egy operatőrrel a nyomában. Agatha felismerte a riportert, Chris Jentyt.

– Nahát, Mrs. Raisin! – kiáltotta a férfi. – Micsoda szerencse!

– Épp menni készült. – Pixie belefúrta a tekintetét Agatháéba.

– Milyen igaza van – bólintott Agatha egy széles mosollyal, miközben az ajtó felé indult, és a riporter az operatőrrel utánasietett.

– Jöjjenek vissza! – visította Pixie.

De már csak az ajtócsapódás jött válaszul.

– Menjünk, igyunk valamit – javasolta Chris. – Maga is rukkoljon elő azzal, amit tud, én is elmondom, nekem mim van.

Miután letelepedtek egy-egy itallal a főutcán található Vidám Koldus egyik sarokasztalához, Chris így szólt:

– Először maga.

Agatha elmondta, amit megtudott a megbuherált süllyesztőről, és hogy a falu pletykafészke szerint Pixie a tettes, de nem sokra jutott vele.

– Ki fizet magának a nyomozásért? – firtatta Chris.

– Nem mondhatom meg – háritotta a kérdést Agatha. – Magának mije van?

– Egy fülesem arról, hogy Bert Simple és Gareth Craven között heves viták dúltak.

Agatha csodálkozva a férfira nézett, és dühösen őrölt az agya. Egyszer régen, mielőtt még nevet szerzett volna magának detektívként, megbízta őt egy nyomozással maga a gyilkos, gondolván, úgylis inkompetens, és pusztán attól a ténytől

ártatlannak fogja hinni, hogy ő bérelte fel.

– Ez érdekes – mondta lassan Agatha.

– Eddig ennyit tudtam kideríteni. Mrs. Simple-vel már beszélt?

– Megpróbálhatom – felelte Agatha. – Remélem, nincs túlságosan leszedálva.

Második fejezet

Ám mikor kilépett a kocsmából, Agatha úgy határozott, ideje, hogy többet is megtudjon Gareth Cravenről. Ha Gareth nyugdíjas, nyilván van egyéb rendszeres bevétele vagy egyéb munkája, amiből fedezni tudja a kiadásait.

Megtalálta a lakcímét, és megnézte az iPadjén az utcát. Elég közel esett a kocsmához, így hát Agatha úgy döntött, gyalog megy. A férfi otthona a főutcából nyíló egyik keskeny közben bújik meg. A tizenhetedik századi sorház lakásai úgy támaszkodtak egymásnak, mintha egymást igyekeznének megtartani. Egyikhez sem tartozott előkert.

Amikor a csengőhöz emelte a kezét, Agatha megállt a mozdulattal egy pillanatra. A házból kellemes tenor hang szűrődött ki, az „Egy csillogó szempár” című áriát énekelte Gilbert és Sullivan operájából, *A gondolásokból*.

Agatha megvárta a dal végét, majd határozottan megnyomta a csengőt.

Gareth nyitott ajtót. Elbűvölő a mosolya – állapította meg Agatha.

– Maga énekelt? – kérdezte a férfit.

– Igen, amatőr előadásokban játszom, én gyarló lélek.

Agatha hormonjai egy kis csalódással sóhajtottak. Akik az efféle „én gyarló lélek”-típusú fordulatokat használják, tapasztalata szerint kerti törpéket tartanak a házuk előtt, és avokádószínű a fürdőszoba-berendezésük.

– Jöjjön be – intett Gareth, és félreállt, hogy beengedje a vendégét. – Balra.

Agatha egy kisebb fogadószobába toppant. Akárcsak Pixie-nél, az asztalokon és a falakon itt is mindenütt a házigazda fotói virítottak. Azt még meg tudta érteni, amikor az emberek családi képekkel rakják tele a szobájukat, de ez maga volt a hiúság vására. Bár talán még mindig egészségesebb, gondolta, mint az ő negatív viszonyulása a saját külsejéhez. Jól emlékezett, kisgyerekkorában hányszor imádkozott, hogy egy nap göndör szőke hajjal és zöld szemmel ébredjen.

– A mircesteri Savoy Társulat tagja vagyok – magyarázta Gareth. – El kell jönnie és megnéznie minket. Olykor énekelek is az előadásban, és a rendezője is vagyok. Én rendezem *A Mikádót* is.

– Talán majd egyszer – mondta Agatha. – Hallott még bármit, ami hasznos lehet számomra?

– Nem igazán. Persze nálunk is előfordultak civakodások a társulatban. Mint minden profi színháznál, itt is kijut a primadonnákból.

– Például, kik azok?

Gareth összeráncolta a homlokát, aztán hangosan felnevetett.

– Hát, azt hiszem, a többségük.

– És a néhai Bert körül támadt valami veszekedés?

– Lássuk csak. Pixie azt akarta, hogy a zöld füstöt hagyjuk el, mert köhögnie kell tőle. Bert vén madárijesztőnek nevezte, erre Pixie hisztériázni kezdett. Várjon csak egy kicsit! Valami olyasmit kiabált, hogy tudná csak Bert felesége, kivel kefél a férje.

– Mire Bert?

– „Ha egy ilyen elnyútt darab szar lenne a feleségem, mint te, akkor elgondolkodnék, hogy megcsaljam. De mivel ő nem ilyen, hát azt ajánlom, hogy...” Nos, a többit a fantáziájára bízom.

– Más egyéb?

– George Southern, a játékmester, be akarta perelni Bertet. George egy fingópárnát csempészett a süllyesztőbe, így amikor az egyik próbán Bert eltűnt a szerepe szerint, egy szörnyű nagy szellentés hallatszott lentről. Bert úgy üvöltött, mikor visszajött, mint a szörny, akit játszania kellett, és eltörte George orrát. Aztán kiengesztelődtek mindketten.

– Istenkém, mennyi gyanúsított... Elvesztettem a színlapot, magánál van egy?

– Itt is van. – Gareth átnyújtotta.

– Elég kevés a szereplő a darabban – morfondírozott Agatha.
– Hubbard anyót egy bizonyos Bessie Burdock játssza. Tulajdonképpen mintha nem is lett volna történet. Az egyik jelenetben Hubbard anyó kergette a gyerekeket, akik szteppeltek abban a nagy kartoncipőben. Aztán Jack odaszórja Hubbard anyónak a babot, aki erre üldözni kezdi. Jacket az óriás fenyegeti, de megmenti a Csizmás Kandúr, akit Pixie alakít.

Kettős szerep?

– Sőt, ő játszotta Piroskát is.

– A mindenit! És ki volt a farkas? Itt nem említik.

– A farkas meggondolta magát, és közölte, hogy nem akar részt venni egy ilyen szarban.

– Ki ő?

– Egy angoltanár a mircesteri gimnáziumban.

– És neki volt vitája Berttel?

– Igen. Azt állította, hogy az egész darab egy egotrip Bertnek. Ha emlékszik, Bertnek van egy belépője, majd távozik a süllyesztőn át, de máskor egyszerűen csak besétál a színpadra.

– És ez a nemlétező forgatókönyv része volt?

– Nem igazán.

– De maga mint rendező, leállíthatta volna.

– Azt mondta, ha megteszem, el fogja híresztelni, hogy iskolás gyerekekkel cicázom. Tudja, hogy tele van mostanában a BBC a botrányokkal, és a csapból is a szexuális zaklatások folynak. Az iszap ragadós. Nem kockáztathattam meg, hogy besarazzanak. De az életben nem rendezek nekik több darabot.

– Mi történt a legutóbbi rendezővel?

– Szívroham vitte el.

– Úgy hallottam, magának csúnya vitája volt Berttel – hozakodott elő a hírrel Agatha óvatosan. – A rágalmazás miatt?

– Igen.

– Maga nem fenyegette meg, hogy megöli, vagy valami hasonló?

– De igen. Látja, ezért olyan rendkívül fontos, hogy megtalálja a gyilkost.

– Mindent meg fogok tenni. Egyébként a gyilkosságokat rendszerint a legközelebb állók követik el.

– Ezt a verziót elfelejtheti – jelentette ki Gareth elvörösödve.

– Gwen Simple egy szent asszony, és a fia egy csöndes, jó modorú fiatalember.

– Jól ismeri a családot?

– Ismertem Gwent már azelőtt, hogy férjhez ment. Magam is eljegyeztem volna, de akkoriban nős voltam, és Bert lecsapta a kezemről.

Reménytelen, gondolta Agatha. Szemmel láthatólag még most is isteníti Gwent.

Majd hangosan így szólt:

– Azt hiszem, ideje, hogy összeismertessen a kováccsal.

– Hozom a kabátom.

A kovács épp lovat patkolt.

– Jobb, ha megvárjuk, míg végez – mondta Gareth. – Régebben egy állatorvos végezte ezt a munkát, de pár éve meghalt, és Harry most többet vállal.

Agatha és Gareth leültek egy-egy ütött-kopott székre a műhelyben. Kapuk, korlátok, kovácsoltvas-darabok hevertek körülöttük.

Erőtlen, hideg napfény szűrődött be a nyitott ajtón át, odakint tyúkok kotyogtak az udvaron, hangjuk, mint a rozsdás kapu. Harry lereszelte a patát, és ráerősítette a patkót. „Milyen lehet, ha mindig kétkezi munkát végez az ember – mélázott

Agatha –, és sosem kell azon túráztatnia az agyát, hogy ki ölt meg kit?”

– Csodálom a ló türelmét – mondta ki hangosan.

– Nem fáj neki. Olyan, mint amikor magának manikűrözik a körmét – felelte Gareth.

Végül elkészült a munka.

– No, mi az? – nézett rájuk a kovács.

Gareth bemutatta Agathát. Harry robusztus ember volt, fenyegetően magasodott Agatha fölé.

– Figyeljen ide – mondta. – Maga megtalálja, ki ölte meg Bertet, és pedig megrázom annak az embernek a kezét. Jobb hely lett nélküle a világ.

– De hát milyen szörnyű módja ez a halálnak! – tiltakozott Agatha.

– Ááá, pont a golyói közé kapta. Megérdemelte. Tisztességes kis felesége volt. Nem volt rá oka, hogy a fél falunak beakassza.

– Konkrétan meg tudna nevezni néhány nőt, akinek...?

– Én nem az a fajta vagyok, aki elkezdi dobálni a sarat, miután meghalt az a rohadék. Maga a detektív, nem? Találja ki maga!

Egy vézna asszonyka sietett be a pajtába egy kopott tweedkabátban, kezében egy flaskával és egy bögrével.

– Hoztam a teádat, Harry – motyogta.

– Tedd le a padra, és kifelé – morgott rá a férje.

Az asszony lehajtott fejjel kiszaladt. „Jó lenne négyszemközt beszélnem vele” – nézett utána Agatha. Látta, hogy sír.

– Na, indulás! – harsogta a kovács.

– Ez itt a munkahelye, de hol lakik? – kérdezte Agatha Garethtől immár az utcán.

– Hátul van a ház, a műhely mögött. A maga helyében nem mennék oda. Ha Harry ott éri, dühös lesz.

– Ó, ugyan már – vágott vissza Agatha türelmetlenül.

– Az a helyzet, hogy nekem sok dolgom van. – Gareth már el is tűnt, Agatha hosszan bámult utána.

Aztán kihúzta magát, és megkerülte a műhelyt.

A kovács otthona egyszerű, vörös téglás épület volt, egy sérülésekkel tarkított bejárati ajtóval, ami úgy nézett ki, mintha időről időre valaki megpróbálta volna berúgni. De most nyitva állt. Agatha zörgetett, és bekiáltott:

– Van itthon valaki?

Mrs. Crosswith sietett elő a ház sötétebb bugyraiból. Már levette a kabátját, alatta egy kötényt viselt, ami zsákvászonból készült. Kócos, fakó hajától egészen a széttaposott cipőjéig úgy nézett ki, mintha a negyvenes évek vidéki szegénységét bemutató fotók egyikéről lépett volna le. Sápadt arca nyomokban őrizte az emlékét egy valaha szép nőnek. Fél arcán lila folt éktelenkedett.

Agatha felindulva nekiszegezte a kérdést:

– Veri magát a férje?

Vöröses kezével a zúzódáshoz kapott, hogy elfedje.

– Csak amikor iszik – mondta bánatosan.

– Vannak gyerekeik? – kérdezte Agatha.

– Nincsenek.

– Akkor be kell mennie egy bántalmazott nőknek fenntartott otthonba. Nem köteles elviselnie, amit magával csinál.

– Hagyja békén az én Harrymet!! – kiáltotta Mrs. Crosswith. – Idejön, és beleavatkozik az életünkbe. Találjon magának egy férfit!

Agatha felháborodva fordult meg. Ebben a pillanatban egy földdarab csapódott a tarkójának. Megpördült, felkapta a rögöt, és egyenesen a kovács feleségéhez vágta. Telibe képen találta vele.

Miután visszafutott az autójához, Agatha olyan gyorsan porzott el, amennyire csak tudott, aztán tisztos távolságban félreállt, leállította a motort, és nekilátott kiszedegetni a földdarabokat a hajából.

Egyszer csak zörgettek a kocsi ablakán. Agatha rémülten rezzent össze, azt hitte, a feldühödött kováccsal találja szembe magát. De csak Charles Fraith mosolygott rá. Agatha leengedte az ablakot.

– A földön hemperegtél a helyi legényekkel? – ugratta Charles.

– Nem. Épp nekem támadt a kovács felesége. Muszáj bekapnom valami gyorskaját. Menjünk a legközelebbi McDonald'sba.

Charles megkerülte a kocsit, és bepattant az anyósülésre.

– A legközelebbi McDonald's Eveshamben van – közölte.

– Nem érdekel – morgott Agatha, és beindította a motort. – Elmesélem, mi volt, amíg odaérünk.

– Olyan, mint a szex – motyogta Charles az ujjait törölgetve, miután eltüntetett egy Big Macet. – Jobb elképzelni, mint a valóság.

„Mármint a velem való szexre gondolsz?” – akarta kérdezni Agatha, de tartva a választól inkább arról kezdett beszélni, amit eddig kiderített az ügygel kapcsolatban. Egy darabka föld, ami a hajában maradt, most lepottyant az asztalra. Egy pincéernő odaszaladt egy nedves törlőruhával, és letisztította.

– És miért dobált meg sárral a kovácsné? – érdeklődött Charles.

Egy napsugárnyaláb vetődött az ablakon át Charles elegáns alakjára, megvilágította tökéletesen nyírt frizuráját, jól szabott öltözékét.

– Szerintem ez a nő egy mártír – mondta Agatha keserűen. – Fogadok, hogy ha kihoznám onnan és elválna, az első dolga lenne, hogy összeszed magának egy ugyanilyen pasast. Egy eminens áldozat. Ismered a típust. Úgy éhezi a részvétet, mint a drogot. Szerintem a kovács volt a tettes. Ő szerelte be a süllyesztőt.

– Ahogy leírod a helyzetet – vette át a szót Charles –, olyan, mintha az egész falu gyanús lenne. Miért nem kéred meg Tonit, hogy segítsen?

Agatha legyűrte a feltoluló féltékenységet.

– Azt hiszem, elkélne egy kis asszisztencia – ismerte el. – Kíváncsi vagyok, vajon tudok-e már beszélni az özvegyel.

– Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra – bölcselkedett Charles. – De figyelmeztetlek: valószínűleg körül van véve segítőkész szomszédokkal, akik nem fogják engedni, hogy megközelítsük.

Eveshamból távolodva az ég ólomszürkébe fordult.

- Úgy tűnik, havazni fog – állapította meg Charles.
- Aligha – felelte Agatha. – Itt a globális felmelegedés.
- Az az Északi-sarkon van. Cotswoldsról e tekintetben is megfeledkeztek.

Winter Parva főutcáján hajtottak végig, amikor Agatha egyszer csak beletaposott a fékbe.

- Mi történt? – kérdezte Charles.
- Nézd! – kiáltotta Agatha. – Nyitva van a pék.
- Talán égi jel.
- Leparkolunk és benézek – jelentette ki Agatha. – Miért van az, hogy soha nem látni parkolóhelyet ezekben a falvakban?
- Ott van egy.
- Elfelejtetted, hogy nekem egy teherautó méretű hely kell.
- Engedj a volánhoz, majd én beállok.

A parkolás tökéletesen sikerült, mindketten kiszálltak, és besétáltak a péküzletbe. Egy nyúlánk, szelíd arcú, vézna fiatalember szolgálta ki a vevőket, és egy pufók, pirosposzsgás lány segített neki.

Agatha és Charles lassan araszoltak előre, mígnem sorra kerültek.

- Ön Walt Simple? – kérdezte Agatha.
- Igen.
- Fogadja részvétem a szomorú vesztesége miatt.
- Kér valamit? – kérdezte a fiú.
- Magánnyomozó vagyok, Agatha Raisin, és Gareth Craven bízott meg, hogy találjam meg az ön édesapja gyilkosát. Lehetséges, hogy váltsak pár szót az édesanyjával?
- A mama a hátsó helyiségben van, kicsit pihen. – Walt

megemelte a pult felhajtható részét. – Jöjjenek.

Világító sütők között vezetett hátra az útjuk egy kisebb szobába, ahol Gwen Simple ült, és teát ivott.

A pékné úgy nézett ki, mint aki egy középkori festményről lépett le. Szőke haját régimódi kontyba fogta, amely a háta mögött világító asztali lámpa fényében csillogott. Arca hófehér, orra keskeny, barna szemére mélyen ráhajolt a szemhéja. Hosszú, arany-zöld pamutruhát viselt. A keze az arcához hasonlóan sápadt, ujjai hosszúak és keskenyek voltak.

– Mama – szólt Walt –, ez a hölgy nyomozó. Nekem vissza kell mennem kiszolgálni.

– Leülhetünk? – kérdezte Agatha.

Gwen bólintott.

– Ő itt egy kollégám, Charles Fraith. Én Agatha Raisin vagyok. Borzasztóan sajnáljuk, ami történt. Van valami elképzelése, ki követhetett el ilyen szörnyűséget?

– Nincs. Igyanak egy teát. Várjanak.

Charles elbűvölve figyelte Gwent, amint vékony ujjával teát szór egy edénybe, majd hozzáönti a forró vizet, amely egy kannában gőzölgött a sparhelten. A mozdulatai lágyak, kecsesek voltak. Mintha valamiféle teakészítő balettet néztek volna. Amikor letette a sima fa asztallapra a teáscsészéket a csészealjakkal és a teáskannával, odalépett a hűtőszekrényhez, és friss tejszínnel meg eperdzsemmel töltött cukros fánkot vett elő.

– Ezt meg kell kóstolniuk – mondta lágy gloucesteri kiejtéssel. – Az eperlekvár saját eltevés.

Charles nem rajongott az édességért, de most szinte

hipnotizálva érezte magát, hogy vegyen egy fánkot.

– Ez csodálatos – motyogta.

A nő melegen rámosolygott, épp hogy csak felkunkorodott a szája.

– Mrs. Raisin?

– Nem, köszönöm – intett Agatha. – Ügyelnem kell az alakomra. – Agathának hevesen járt az agya. Valahogy nem lebegett a gyász efölött a ház fölött.

– Hiányzik a férje? – kérdezte kertelés nélkül.

Gwen felhúzta hajszálvékony szemöldökét, Agatha hirtelen durvának és otrombának érezte magát.

– Hát persze – felelte. – De az egész annyira borzalmas, hogy még fel sem tudtam fogni, és Walttal igyekszünk mindent folytatni ugyanúgy. Remélem, mielőbb kiadják a testet, és méltóképp el tudjuk gyászolni.

– Ki akarhatta megölni a férjét? – kérdezte Charles.

– Nem hiszem, hogy bárki meg akarta volna – felelte Gwen. – Mindenki kedvelte és tisztelte Bertet.

– De Mr. Crosswith azt állította, hogy az ön férjének több viszonya is volt.

A nehéz szemhéjak egy pillanatra befedték a szemeket. Aztán a nő állhatatosan Agathára szegezte a tekintetét, és így szólt:

– Kérem, távozzanak. Felizgat a jelenlétük. Ez semmi több, mint egy rosszindulatú pletyka.

– Rendkívül sajnáljuk – igyekezett megnyugtatni Charles –, de muszáj feltennünk ezeket a kellemetlen kérdéseket.

– Nem akarok többet beszélni magukkal. – Azzal felemelkedett.

Charles megfogta a kezét.

– Ha van bármi, amit tehetünk önért...

Az özvegy haloványan elmosolyodott.

– Tudatni fogom. De csak magával, vele nem – pillantott Agathára.

Charles átadta a névjegykártyáját Gwennek, és kiterelte Agathát az üzlethelyiségen át.

– Ne szólj semmit, míg be nem ülünk az autóba – figyelmeztette barátnőjét. – Úgy látom, mindjárt felrobbansz.

– Micsoda hamis kis szuka! – tört ki Agathából, amikor Charles elfoglalta helyét a volánnál. – Fogadok, hogy ő tette.

– Hogy a csodába tudta volna kezelni azt a bonyolult masinériát? – ellenkezett Charles. – De mondok én neked valamit. *La Belle Dame sans Merci*, az a típusú nő, akiért a legtöbb férfi ölni is képes.

– La Bell... kicsoda?

– John Keats egy versében szerepel. A költemény egy ifjú lovagról szól, akit elbűvölt egy tündérleány.

– Csak egy átlagos háziasszony – replikázott Agatha féltékenyen.

– Ugyan már, Aggie. Úgy néz ki, mintha egy gobelinről lépett volna le.

– Jól van, de azt el kell ismerned, hogy a gyászt egyáltalán nem lehetett érezni rajta, és ez több mint furcsa.

– A sokk nagyon furcsán tud hatni az emberre.

– Szerintem téged behálózott.

Charles elvigyorodott.

– Irigy vagy rá, mert tud eperlekvárt csinálni és sütni, miközben te a mikróval űzöd a nukleáris konyhaművészetet.

– Szerintem meg a fia süt, és a lekvárt valami helybéli kavarta. Egy szavát sem hiszem ennek a nőnek.

– Ne aggódj, Agatha, hamarosan jelentkezni fog nálam.

– Kissé elbizakodott vagy, nem?

– Egyáltalán nem. Megnézi majd a névjegykártyám, és látni fogja a titulusom. Rám keres az interneten, és rájön, hogy nem vagyok nő. A legjobbat akarja a fiának. Na, gyerünk, és kérdezzünk ki valaki mást. Nézd csak! Esik a hó.

Aprócska pelyhek keringtek körbe-körbe a késő délutáni homályban kigyúló utcai lámpák fényében.

– Nem szeretem, amikor úgy látszik, mintha a hó felfelé esne – jegyezte meg Charles. – Az nagy hideget jelent.

– Felhívom Gareth, és elkérem Bessie Burdock címét – mondta Agatha. – Ő játszotta Hubbard anyót.

Bessie Burdock az önkormányzati lakások egyikében lakott, ami jellegéből adódóan a falu szélén állt. A legtöbb ilyen otthon nem magántulajdonként funkcionált. Általában kétszintes, szépen karbantartott épületek voltak, gondozott kerttel, vagy legalábbis annak látszottak a növekvő hótakaró alatt.

Bessie nyitott ajtót. Termetes nő volt, a háta mögül gyerekszivaj hallatszott. Agatha elmagyarázta, kik ők és miért jöttek.

– Kerüljenek beljebb – mondta Bessie. – Mindjárt szólok a lányomnak, Effie-nek, hogy hallgattassa el a kicsiket. Effie! Vidd ki őket a kertbe, és építsetek hóembert!

Egy alaposan kitétovált tinédzser bukkant fel gót szerelésben, és így szólt:

– Oké, anya. De már elegendő van ezekből a dedósokból.

Bessie egy otthonos nappaliba vezette őket.

– Ez a sok gyerek, akinek a hangját hallom, mind a magáé? – érdeklődött Agatha.

– Nem, hála a jóistennek – felelte Bessie. – Én vigyázok rájuk, amíg a szüleik hazaérnek a munkából.

Agatha arra gondolt, még külsőre is stimmel Hubbard anyó szerepére. Bessie igen kövér volt. Nagy, kerek feje alatt több réteg toka halmozódott, és hatalmas keblekkel büszkélkedhetett.

– Gondolom, Bertről akarnak kérdezni – mondta a nő. – Elég szörnyű halál. Valami örült lehetett.

– Maga kedvelte őt? – kérdezte Charles.

– Nem. Sajnáltam Gwent, a feleségét. Az az ember egy faragatlan tahó volt. Igaz, jó pék. Mérföldekről is ide jártak, hogy nála vegyék meg a pékárut.

– Voltak nőügyei?

– Pletykáltak mindenfélét. De csak ennyi. Senkinek soha nem volt erre bizonyítéka. Az én Effie-m utálta.

– Miért? Kikezdett vele?

– Nem, de Bert rendszeresen utánakiabált a főutcán, például, hogy „mi van, mész az Élőhalottak Éjszakájára?” Ez a gót dolog egy ilyen életkori sajátosság. Azt beszélik, Gareth Craven lehet a gyilkos.

– Miért? – kérdezte Charles és Agatha egyszerre.

– Gareth mindig kedvelte Gwent. Egy időben feleségül akarta

venni. Amikor Gwen hozzáment Berthez, Gareth feladta, és elvett valaki mást. De nem működött a házasságuk.

– Kit vett el Gareth?

– Valami BBC-s nőt. De az nem szeretett itt élni. Amikor összeházasodtak, Gareth Londonban lakott. Az itteni házát megtartotta, és amikor kirúgták, visszajött ide. Ezért csatlakozott ahhoz a produkcióhoz Mircesterben. Gwen az egyik szereplő.

– Ha Bert Simple az az erőszakos fráter volt, akinek én gondolom – folytatta Agatha –, akkor meglepő, hogy engedte a feleségét ilyesmiben részt venni.

– Szerintem büszke volt rá. Sok helyi lány szolgált a pult mögött a pékségben.

– És lehetett hallani valamelyiküktől panaszt?

– Nem. Waltot kedvelték.

– Csodálkozom, hogy nyitva a pékség – jegyezte meg Agatha.

– Walt mindenkinek azt mondta, hogy az anyjával arra jutottak, így tudnak a legkönnyebben megbirkózni a gyással. Azt mondták, Bert is így akarta volna.

Agatha még feltett pár kérdést – nem is annyira annak reményében, hogy új információkhoz jut, csak nehezen akaródzott elhagyni a barátságos, egyszerű kis szobát, és kimenni a hidegbe, a hóesésbe.

Végül megköszönték Bessie-nek a segítséget, és elbúcsúztak.

– És most jöjjön az első számú gyanúsított – jelentette be odakint Charles.

– Ki volna az? – kérdezte Agatha.

– Hát, Gareth Craven, ki más?

Harmadik fejezet

Charlesnak feltűnt, hogy Agatha mindenáron meg akarta igazítani a sminkjét, mielőtt odaérnek Gareth Craven házához.

A félelme, hogy Agathát ismét rabul ejthette valami mánia, elpárolgott, amikor meglátta a férfit. Craven jóképű volt, de igen puhány.

– Örülök, hogy látom önöket – üdvözölte őket Gareth. – Ó, a rendőrség kereste magát, Mrs. Raisin.

– Szólítson Agathának, kérem. Miért?

– Újra felkerestek, hogy kikérdezzenek. Azt állították, Mrs. Crosswith szerint maga zaklatta őt.

– Megdobott sárral, én meg visszadobtam – tiltakozott Agatha.

– Hát, most épp egy mobilirodát állítanak fel a vásárcsarnok mellett – mondta Gareth –, lehet, hogy be kéne ugrania és tisztázni az ügyet.

– Jó, majd bemegyek – vágta rá Agatha feszülten. – Miért akart újra beszélni magával a rendőrség?

– Á, csak az az ősrégi história, hogy el akartam venni Gwent. Ha a férje azt gondolta volna, hogy zajlik közöttünk valami,

nem engedte volna, hogy Gwen alattam játsszon.

– Maga alatt játsszon...? Úgy érti, a férj nézni akarta, ahogy maga meg Gwen...

– Hogy jutnak eszébe ilyen piszkos gondolatok? – csattant fel Gareth, és egészen elvörösödött. – Gwen a női főszereplő a mircesteri társulatnál. *A Mikádó* előadására készülünk, amit én hoztam létre. John Hale játssza a Mikádó fiát, Gwen pedig Jum-Jumot. Gwen felhívott, hogy reméli, folytatjuk a próbákat. Nagyon elkötelezett színésznő. A rendőrség azt mondja, hamarosan kiadják Bert holttestét. Mindenki jobban fogja érezni magát, ha túl leszünk a temetésen.

– Hol lesz a temetés? – kérdezte Charles.

– Egy polgári szertartás lesz a mircesteri krematóriumban.

– Nem értem, hogy érezheti magát mindenki jobban, ha egy gyilkos még szabadlábban van – jegyezte meg Agatha. – Mindenki bele van esve Gwenbe?

– Még egy ilyen megjegyzés, és meg fogom bánni, hogy alkalmaztam magát, Agatha. Ha arra céloz, hogy valaki olyan szerelmes volt belé, hogy megölte volna a férjét, hát nem.

„Kivéve téged” – gondolta Agatha.

Épp visszaértek az autóhoz, amikor megcsörrent Charles telefonja. Agatha hallotta, amint lágy hangon igyekszik megnyugtatni valakit:

– Rögtön ott leszek.

Agatha kiszúrta az önelégült vigyort Charles képén.

– Ki volt az?

– A víg özvegy. Beszélni akar velem.

– Jó! Menjünk.

– Úgy kívánta, hogy te ne gyere.

– Ördög és pokol – morgott Agatha. – Mégis, ki a nyomozó?

Te vagy én?

– A detektív te vagy. Én meg egy facér férfi. Vágod?

– Vágom – húzta el a száját Agatha savanyúan. – Tulajdonképpen beugorhatok addig a rendőrökhöz is.

Agatha elautózott az ugrásnyira lévő mobilirodáig. Feltűnt neki, hogy ő is felvette a lusta falusi tempót, és a séta helyett autóval megy mindenhová.

Megkönnyebbülésére Bill Wong teljesített szolgálatot két rendőrrel.

– Úgy hallottam, panaszkodtak rám – kezdte Agatha.

– Bizony. Ül le, Agatha. Mi történt?

– Beszéltem a kovács feleségével, aztán megfordultam, hogy elinduljak, mire megdobott egy földdarabbal, itt, hátul a tarkómon. – Agatha mélyen lehajtotta a fejét az íróasztal fölé, és ujjaival beletúrt a hajába. A jelentés fehér papírlapjaira apró földdarabkák potyogtak.

– Látod? Én meg visszadobtam.

– Itt van toll és papír. Írd le, mi történt. Nem hiszem, hogy továbbvisszük az ügyet. Mrs. Crosswith már számtalanszor kihívott minket azzal, hogy a férje megtámadta, de mindig visszatáncolt.

Agatha szorgosan körmölt, majd átadta a vallomását Billnek.

– Mindig egyre bonyolultabb lesz – mondta sóhajtva. – És mindig ugyanaz a forgatókönyv. Valaki meghal vagy

meggyilkolják, először mindenki áradozik róla, milyen remek ember volt, aztán kezdenek felszínre jönni a csúnya részletek. Mit gondolsz Mrs. Simple-ről?

– Nekem amolyan átlagos háziasszonynak tűnik.

– Ó, Bill, hogy én mennyire szeretlek!

– Akkor ne legyél nekünk láb alatt – figyelmeztette rendőr barátja. – Nem akarom, hogy bekavarj a hatósági nyomozásba.

– Tettem én valaha ilyet?

– Elég gyakran.

– És az eredmény az, hogy elkaphattátok a gyilkosokat – jelentette ki Agatha.

– Olykor pedig az, hogy a rendőrségnek kellett a megmentésedre sietni – kontrázott Bill. – Most elmehetsz, és ne rejtegezz bizonyítékokat.

A mobiliroda előtt Agatha felhívta Charlest, de a férfi telefonja ki volt kapcsolva. Agathába beleszúrt a féltékenység. Emlékezett rá, mit mondott Gareth az angoltanárról. Talán ő szolgálhatna érdekes információkkal. Küldött Charlesnak egy sms-t, beült a kocsiba, és elhajtott Mircesterbe, a gimnáziumhoz. A kapun épp kifelé özönlöttek a diákok, hógolyót dobáltak, és igyekeztek menet közben elszabotálni az iskolai egyenruhát – a fiúk kirángatták az inget a nadrágból és lekapták a nyakkendőjüket, a lányok felhúzták a szoknyájukat a térdük fölé.

Agatha letette a kocsit, és besétált az iskolaépületbe, ahol beszívta a kréta, az izzadtság és a fertőtlenítő szagának keverékét. Megállított egy ott dolgozó nőt, és megkérdezte, hol találja az angoltanárt.

- Melyiket? – kérdezte kissé türelmetlenül a nő.
- Azt, aki Winter Parvában lakik.
- Ő John Hale lesz. Azt hiszem, a termében láttam. 10. b, végig balra, körbe a folyosón.

Agatha addig ment, míg megtalálta az osztálytermet.

A gombkilincstre tette a kezét, és benézett az ajtó felső részén lévő négyosztatú üveg egyik ablakocskáján.

John Hale egy asztalnál ült, és dolgozatokat javított.

Fantasztikusan nézett ki. Finom, sápadt arcát sűrű, fekete, csillogó haj árnyékolta, szája és orra tökéletesen egyenes. Agatha gyorsan visszahúzódott, elővette tükrös púderét, bepamacsolta az orrát, és megigazította a rúzsát.

Aztán benyitott az osztályterembe.

- Segíthetek? – kérdezte a férfi.

„Igen, de még mennyire – gondolta Agatha. – Kapj fel magad mellé a fehér lovad nyergébe, és vágts el velem a naplementébe.” Átnyújtotta John Hale-nek a névjegykártyáját.

– Magándetektív vagyok, és Bert Simple halála ügyében nyomozok.

A férfi megforgatta finom ujjai között a kártyát.

Nincs jegyűrüje, észrevételezte Agatha.

- Nem tudom, hogyan segíthetnék önnek – mondta Hale.

– A dolog úgy áll – magyarázta Agatha –, hogy minél többet tudok meg Bert Simple-ről, annál nagyobb az esélye, hogy rájöjjenek, ki ölte meg. – Meglátott egy széket a férfi mellett, odament, és leült.

– Az az ember egy kötekedő disznó volt. Felfogni nem tudom, hogy egy ilyen szent asszony, mint a felesége, hogyan

volt képes ezt elviselni.

A franc essen a feleségébe, gondolta Agatha, szívében a féltékenység heves tördőfésével.

– Maga visszautasított egy szerepet a színdarabban.

– Az az egész előadás egy kabaré volt – legyintett John. – Bert szervezte meg. Amíg ő a színpadon masírozhatott, addig az sem érdekelt, hogy a forgatókönyv még nyomokban sem tartalmaz történetet. De ettől függetlenül egyetlen embert nem tudnék mondani a társulattól, aki odáig ment volna, hogy megölje őt. Az amatőr színtársulatok tele vannak hisztivel, rivalizálással, de ez még semmit nem jelent. Azt gondolják, hogy egy kis toporzékolástól már igazi sztárok lesznek. Egy dolog viszont történt...

– Micsoda?

– A szteptáncosok ebből az iskolából léptek fel. Van köztük egy kislány, a neve Kimberly Buxton. A próbák kezdetén derült ki a probléma. Azt mondta, Bert egyszer hazavitte, de útközben leállította a kocsit, és kikezdett vele. A lány szülei jelentették az esetet az iskolának.

– Nem a rendőrségnek?

– Nem. Az ügyet kivizsgálták, de Kimberly végül visszakozott, és azt állította, nem történt semmi, félreértette a helyzetet.

– És maga is így gondolja? – kérdezte Agatha.

– Nemegyszer akad gondunk itt az iskolában azzal, hogy a diákok megpróbálják megvádolni a tanárokat szexuális zaklatással. Ezért könnyebbültünk meg, hogy nem vonták be a rendőrséget.

– Mennyi idős ez a kislány?

– Most tizennégy. Akkor tizenhárom volt.
– Szeretnék beszélni vele – jelentette ki Agatha.
– Nem hinném, hogy ez jó ötlet. Én viszont szívesen segíték magának. – Rámosolygott Agathára, aki pislogott egyet a gyönyörű gesztustól.

– Rendben – mondta vonakodva. – Maga nagyon figyelmes embernek látszik, Mr. Hale.

– John, ha kérhetem.

– John. Esetleg meghívhatnám valamikor ebédelni, és ön mesélhetne nekem néhány emberről Winter Parvából.

A férfi habozott egy kicsit, miközben Agatha levegőt sem mert venni, úgy várta a választ.

– Igen, azt hiszem, ez kellemes program lenne – mondta John lassan. – Eddig még sosem találkoztam magánnyomozóval.

– Mit szólna egy szombati ebédhez a George-ban, Mircesterben? A vendégem.

– Ez jól hangzik, szerintem rendben lesz. Ha mégsem tudnék menni, felhívom. Mikor?

– Mondjuk egy órakor?

– Rendben. Köszönöm.

Agatha mosolyogva hagyta el az iskolát. Amikor beszállt az autójába, Charles kanyarodott mellé.

– Hogy boldogultál? – érdeklődött Agatha.

– Mégiscsak gyászol ez a nő. Elég sokáig sírt a vállamon. Ettől eltekintve semmi érdekes nem történt.

– A kedves kis Gwen manipulál téged – jelentette ki Agatha.

– Fogadok, hogy boldog, amiért megszabadult a vadállattól.

– Te megtudtál valamit? – kérdezte Charles.

– Csak egy kis pletykát. – Agatha elmesélte Charlesnak Kimberly esetét. – A pasas nem adta meg a kislány címét, de majd megnézzük, van-e Buxton a telefonkönyvben.

– Én viszont most már lelépek. Miért nem kéred meg Tonit, hogy segítsen neked?

De Agatha nem akarta, hogy gyönyörű kis nyomozója Winter Parva közelébe menjen. Már így is tele volt a feje a John Hale-ről szőtt álmokkal. Normál esetben Agatha szexuális energiája már átcsapott volna rögeszmés rajongásba, de John szépsége most szinte kamaszos romanticizmust váltott ki nála.

Charles a kocsijához lépett, aztán hirtelen megfordult.

– Hogy néz ki ez az angoltanár?

– Mi köze ennek bármihez is? Ó, hát olyan vidékies. Ismered ezt a típust.

Charles egy gyanakvó pillantást vetett barátnéjára, mielőtt beszállt a kocsiba, és elhajtott.

Kitartóan hullott a hó. Az este tea és sült hal illatával szállt le a környékre. Még egy embert kihallgatok, aztán jobb, ha elindulok haza, mielőtt foglyul ejt a hó – gondolta Agatha. Úgy döntött, Kimberlyt egy másik napra hagyja, helyette a játékmestert, George Southernt keresi fel. A szuvenirboltban egy anorexiásnak látszó, alacsony lány festegette a körmét a pult mögött. Ez Molly Kite, tippelt Agatha. Az üzlet dugig volt a szokásos helybéli turisztikai bóvlival: bögrék, konyharuhák, cotswoldsi tejkaramek és hasonló kacatok, amelyek a

turistabuszokkal érkező kirándulókat csábítgatják nyáron.

– Mr. Southernnel szeretnék beszélni – kezdte Agatha.

A műszempillák alól nagy barna szempár meredt rá.

– Ja, maga lesz az a detektív nő. Van fegyvere is?

– Nincs.

Molly azonnal elveszítette az érdeklődését.

– Mindjárt szólok neki.

Hátrament, Agatha hallotta, hogy halkán beszél valakivel.

Aztán Molly visszajött, és suttogva közölte:

– Nem akar beszélni magával. Leltározik. Gyanús!

– Az.

– Mindig olyan ravaszkodós. És gyűlölte Bertet.

– Miért?

– Mert Bert tényleg gyűlöletes alak volt.

– Milyen értelemben?

– Az a színi előadás Bert nagy lehetősége volt, érti? Irigy volt a feleségére, aki Mircester sztárénekesnője. Azt mondta, simán lejátssza őt a színről, meg azt a nyámnyila John Hale-t is.

Agathának megrebbent a szeme.

– És John Hale tényleg nyámnyila?

– Á! Dzsúdószakértő. Az egyik nagyfiú megpróbálta kihívni, de Mr. Hale egy dobással leterítette.

Agatha megfeszült egy pillanatra. Remélte, hogy John nem epekedik Gwenért. Nyilván sok időt töltenek együtt a mircesteri társulatnál.

– Mondja meg Mr. Southernnek, hogy még benézek – mondta Agatha.

Kilépett az üzletből, és megállt előtte. Miután elszámolt

tízig, visszalépett a boltba, és még épp időben, hogy hallja, amint a férfi azt mondja:

– Megszabadultál tőle?

– Nocsak, Mr. Southern – turbékolta Agatha –, gondoltam, hogy az ön hangját hallom.

– Mi az? – reccsent rá a férfi. – Haza akarok jutni, mielőtt behavazódik az út.

– Maga ölte meg Bert Simple-t?

– Húzzon innen a pokolba, és ne merjen még egyszer zaklatni! – ripakodott rá George.

– Én csak... – kezdte Agatha, aztán egy szempillantás alatt lebukott, ahogy az egyik „Isten hozta Winter Parvában” feliratú bögre elsüvített a feje fölött. Jobbnak látta, ha gyorsan távozik.

Úgy döntött, hazamegy Carselybe a cicáihoz. Lassú, embert próbáló út volt. „Mi van, ha szombatra rosszabb lesz? – nyugtalankodott Agatha. – Mi van, ha nem tudok vele találkozni, hogy együtt ebédeljünk?”

Belépett zsúpfedeles házába. A macskák, Hodge és Boswell kígyózó mozdulatokkal a bokájához dörgölöztek, Agatha kis híján felbukott bennük. Odaadta nekik a friss halból készült vacsorájukat, magának pedig bedugott a mikróba egy vindaloo curryt.

Evés után felhívta Tonit, és megkérdezte, hogy állnak a különféle munkákkal.

– Hallottam egy kis pletykát, ami jól jöhet magának – újságolta Toni. – Egy barátom mesélte, hogy az özvegy Gwen Simple a mircesteri társulat sztárja, akárcsak John Hale, egy tanár. Azt beszélik, van köztük valami. Nem akarja, hogy

körbenézzek a színházban, hátha kiderítek mást is?

– Nem! – kiáltotta Agatha. – Nem bírta elviselni még a gondolatát sem, hogy a szépséges Toni akár csak egy levegőt szívjon Johnnal. – Úgy értem, van elég dolgod amúgy is. Haladj azokkal, és a Winter Parva-i ügyet hagyd rám.

Amikor Toni letette, Simon, aki épp indult volna az irodából, így szólt:

– Mi van Aggie-vel? A szoba másik végéből is hallottam, mekkorát kiált.

– Szerintem megint belehabarodott valakibe.

– Kibe?

– Ne is törődj vele.

– Eljössz egy italra?

– Randim van – füllentette Toni.

Simon kiviharzott, és bevágta maga mögött az ajtót. Toni felsóhajtott. Bárcsak találna magának Simon egy barátnőt, őt pedig végre békén hagyná.

A cotswoldsi táj békés hótakaró alatt pihent, amikor Agatha másnap útnak indult, reménykedve, hogy a téli gumijai kellően tapadnak majd. A nap helyén csupán egy opálos fényű korong világított az égen. Bármerre nézett az ember, karácsonyi képeslapra illő látvány fogadta. Agatha elcsodálkozott, milyen ártatlannak látszik minden. És mégis, valaki brutális gyilkosságra vetemedett, hogy végezzen Bert Simple-vel.

Talán az egész az amatőr színjátszás miatt van, és hogy manapság mindenki híres akar lenni. Ez felébresztheti a gyilkos indulatokat és a bosszúvágyat.

Egy férfi a kutyáját sétáltatta, a gyerekek hóembert építettek az egyik kertben – az iskola bizonyára szünetel –, egy nő a bevásárolt holmikkal teli kosarával sietett haza. Agatha hirtelen úgy érezte, belefáradt a nyomozói munkába. Újra és újra csak a kérdezősködés. Elfogta a vágy, bárcsak leállíthatná a kocsit, bemehetne az egyik házba, és megkérhetné, hadd üljön le a tűz mellé és feledkezzen meg az egész átkozott ügyről.

Aztán arra gondolt, hogy megfordul, elmegy a lelkészlakba, és kikéri barátnője, Mrs. Bloxby véleményét. Óvatosan tett egy száznyolcvan fokos kanyart a jeges úton, és Carsely felé vette az irányt.

Tíz perc múlva Agatha letelepedett a parókia nappalijának kandallója elé, egyik kezében egy csésze teával, a másikban egy vajjas scone-nal.

Mrs. Bloxby csendesen ült, ölében tartotta két összefont kezét, és figyelmesen hallgatta a barátnőjét. A történet végén szólt:

– Úgy tűnik, a szex és a féltékenység áll a háttérben. Ha a gyilkos hirtelen felindulásból ölt volna, az más lenne. De valaki nemcsak hogy kitervelte Bert megölését, hanem eltökélte azt is, hogy a férfiasságát teszi tönkre. Mrs. Simple nagyon vonzó nő.

– Ha magának ízlése szerint való... – motyogta Agatha savanyúan.

– A férfiak szeretik ezt a típust. Megvan hozzá az adottsága, hogy felébressze bennük a védelmezőt és közben a romantikusát is.

Ne is mondja, gondolta Agatha.

De Mrs. Bloxby folytatta.

– Mrs. Simple vezető színésznő a mircesteri társulatnál. Gilbert és Sullivan-darabokban játszik. A férfi főszereplő, John Hale egy jóképű férfi, és pont az ellenkezője Mrs. Simple néhai férjének. Rá gondolt már?

A becsületes válasz erre az lett volna, hogy megállás nélkül rá gondol. De Agatha csak annyit mondott sóhajtva:

– Ó, beszéltem vele. Túl csendes és visszahúzódo.

„Istenkém – nyugtalanodott Mrs. Bloxby, és barátnője arcát fürkészte. – Komolyan azt hiszem, hogy ismét szerelembe esett.”

– Karatebajnok – szólalt meg kétkedve Mrs. Bloxby.

Agatha nyugtalanul fészkelődött a székében.

– Igen, igen. De nem dobta át Bertet a vállán, és nem törte el a nyakát. Szerintem pillanatnyilag a kovács a legesélyesebb jelölt. Erőszakos, veri a feleségét, és gyűlölte Bertet. Ráadásul ő az egyetlen, aki ismerte a szerkezet működését.

– Akár egy nő is elkövethette... – töprengett hangosan Mrs. Bloxby. – Első ránézésre férfi művének látszik. De nem kerül túl nagy erőfeszítésbe egy éles és hegyes acélrudat odaerősíteni a padlóhoz, és kivágni egy lyukat a lift alján. Gondoljon csak bele, színpadi belépése nem volt Bertnek a szerkezet segítségével, csak távozni távozott azon keresztül. Így valakinek bőven lehetett ideje elrendezni a dolgokat az előző napi főpróba és az előadás napja között.

– Ez igaz – mondta ki lassan Agatha.

– És van egy ajtó oldalt, ami közvetlenül a színpad alá vezet.

– Ezt nem tudtam – kapta fel a fejét Agatha. – Erről tudnom

kellett volna.

– Én sem tudtam, amíg Mrs. Jelly, aki a mi templomunkba jár, el nem árulta. Azzal tisztában voltam, hogy elől van egy ajtó, de a másíkról nem volt sejtésem.

Agatha felmordult:

– Egész hosszú lett a gyanúsítottak listája. Jobb, ha elmegyek abba a faluba, és folytatom a munkát.

Épp félúton járt Winter Parva felé, amikor feleszmélt, hogy másnap randevúzik Johnnal. Rátaposott a fékre, és belenézett a belső visszapillantóba. A felső ajka körül néhány apró ránc éktelenkedett, a feje búbján pedig két ősz hajszál meredezett.

– A francba ezzel a nyomozósdíval – motyogta. Felhívta Phil Marshallt a mobilján, és megkérte, hogy találkozzanak a Winter Parva-i vásárcsarnoknál.

Amikor Phil befutott, Agatha átadta neki az iPadjét az összes jegyzetével, és megkérte, hogy csinálja végig még egyszer a kikérdezéseket a lehető legtöbb gyanúsítottal. Azt remélte, hogy Phil a maga tisztos őszes fejével és finom modorával többet ki tud szedni belőlük, mint ő.

– És te mit fogsz csinálni? – kérdezte Phil.

– Találtam egy nyomot, amit követni szeretnék – vágta rá Agatha. – Majd értesítelek, ha jutottam valamire. Van egy kislány, Kimberly Buxton, aki azt állítja, hogy zaklatta őt Bert Simple. Próbáld kideríteni, hol lakik, és tudj meg tőle valamit.

Aztán Agatha Evesham felé vette az útját, ahol egész napos szépülést tervezett. Először is csináltatott egy műtét nélküli arcfeszesítést a Beau Monde-nál, aztán elautózott Achille-be a

fodrászához, Cherylhez egy hajfestésre.

Eveshamben nem nagyon kaphatók luxustermékek, és a Boots nem árusította Agatha kedvenc parfümjét, de arra gondolt, van otthon még elég Mademoiselle Coco. Mire a kocsijához sétált a parkolóban, már megenyhült az idő, és mindenfelé olvadt a hó. „Remélem, hogy ez nem jelent áradást – aggodalmaskodott. – Mi lesz, ha a Mír folyó kiönt, és elvágja Mircestert a világtól?”

Aznap éjjel csak hánykolódott az ágyban, és hallgatta, ahogy potyog a hó a zsúpfedélről.

Reggel előkészítette a ruháit aznapra: egy királykék pamutblézert egy hozzá illő rövid szoknyával és egy magas sarkú, fekete antilopbőr csizmával. Úgy tervezte, felülre fehér műszőrme bundát vesz. Elfogyasztotta szokásos reggelijét, a csésze feketét két Benson cigarettával, majd nekilátott megcsinálni a sminkjét.

Még mindig aggódott az áradás miatt, így hát korán elindult. A vezetés nem volt egyszerű, mivel nagyon magas sarkú csizmát húzott. Az utak elég könnyen járhatónak bizonyultak, így aztán egy órával hamarabb odaért a George-ba. Ellenállt a kísértésnek, hogy beüljön a bárba, és leküldjön pár jó erős gin-tonikot.

A percek vánszorogtak. És milyen elképesztően unalmas műsorokat adtak a rádióban! Átváltott a Rádió 3-ra, ahol a bemondó épp azt közölte: „És most hallgassák meg Hans

Guttenberger egy kevésbé ismert szimfóniáját.” Agatha kikapcsolta, és közben azt morogta: „Azért kevésbé ismert, te hatökör, mert soha senki nem volt rá kíváncsi.”

Nagy sokára odébb vonszolta magát az óramutató, és már csak öt perc volt a találkáig. Agatha kiszállt a kocsiból, és magas sarkain egyensúlyozva keresztültepett a parkolón. Egyszer csak kicsúszott alóla a lába, egyenesen előre, és beszánkázott egy parkoló autó alá, ahonnan csak a feje kandikált ki.

– Motorgondok? – kérdezte egy zömök férfi, lehajolva hozzá.
– Segíthetek?

– Igen, húzzon ki innen – nyöszörögte Agatha. – Megcsúsztam.

A férfi föléhajolt, majd nagy nyögések és szuszogások közepette kirángatta a kocsit alól. Agatha feltápászkodott. Hófehér kabátja romokban. Megköszönte megmentőjének a segítséget, aztán beviharzott a George-ba, és az igazgatót követelte. Amikor a menedzser előkerült, alaposan lehordta, hogy nem sózták fel a parkolót.

Épp a legvégszjóslóbb hangnemben fenyegetőzött, amikor meglátta Johnt belépni a hotelbe.

– Még hallani fog rólam! – kiáltotta az igazgatónak, aztán megfordult, és üdvözölte Johnt.

– Beteszem a ruhatárba ezt a felmosóronggyá lett kabátot. Megcsúsztam és elestem – panaszkolta a férfinak.

– Szegénykém. Azért jól van?

– Igen, jól. Menjen a bárba, ott találkozunk.

Agatha betepegette a bárba, amennyire gyorsan a csizmájában ez lehetséges volt, kért egy dupla gin-tonikot, és gyakorlatilag

egy nyeletre legurította. Érezte, ahogy kellemesen szétárad vénáiban az áldott alkohol.

John jelent meg a könyökénél. Elegáns öltönyt viselt, csíkos inget, kék selyem nyakkendőt, ami illett a szeméhez.

– Mit iszik? – kérdezte Agatha.

– Maga mit ivott?

– Csak tonikot – lódította Agatha. – De el tudnék viselni valami erősebbet is. És maga?

– Legyen egy fél lager.

Agatha rendelt magának még egy gin-tonikot, és egy sört Johnnak. Aztán legnagyobb rémületére a férfi bejelentette:

– Én fizetek mindent.

– Nem! A vendégem! – tiltakozott Agatha, de a pultos már oda is nyújtotta a számlát Johnnak, aki ragaszkodott hozzá, hogy ő állja az italokat.

– Menjünk, majd az asztalunknál megisszuk – indítványozta Agatha.

„Hogy jutott eszembe, hogy képes leszek járni ebben a nyomorult csizmában? – dühöngött magában. – És most azt hiszi, hogy iszákos vagyok.”

Amikor helyet foglaltak az étteremben, Agatha elszánta magát:

– Hazudtam magának az első italomról. Úgy éreztem, be kell dobnom egyet azután a hülye esés után a parkolóban. Nem akartam, hogy azt gondolja, piás vagyok.

– Nem, nem gondoltam ilyet. – A férfi Agatha szemébe nézve mosolygott. – A bőre ahhoz túl tökéletes. Hoztam magának két jegyet *A Mikádóra*. Hétfőn lesz a bemutató, utána premierbuli

tartunk.

– Nagyon szívesen megyek! – lelkesedett Agatha csillogó szemmel.

A férfi a munkájáról faggatta, ő pedig boldogan beszélt, és igyekezett nem túlságosan kicifrázott történetekkel előhozakodni, amelyekbe könnyen belezavarodhat. Hirtelen észrevette, hogy jó ideje csak ő beszél, ezért megkérdezte a férfit, miért lett tanár.

– Gondolja, unalmas hivatás? – kérdezett vissza John.

– Azt gondolom, manapság egy tanár élete tele van veszélyekkel – felelte Agatha. – Szóval, miért a tanítás?

– Én vagyok az utolsó mohikán – tűnődött el John. – Ha csak egyetlen tanulóban felébresztem a vágyat, hogy egyetemre menjen, már megérte.

– Azt hiszem, van, akiben felébresztette a vágyat – mondta Agatha.

– Maga flörtöl velem?

– Talán.

– Ez tetszik nekem. A partin majd elengedhetjük magunkat.

Agatha visszarángatta a földre repkedő fantáziáját.

– Nincs valami ötlete, ki ölhetta meg Bertet?

– Fogalmam sincs. Úgy általában nem szerették. De gyilkosság... Nem feltételezem senkiről, hogy ennyire gonosz lenne. Gwen miatt örülök neki. Azt állítja, szerette a férjét, de hát hogyan szerethetett volna egy ilyen alakot?

– Mégis játszik *A Mikádó*ban.

– Gwen elkötelezett színésznő.

Agathába ismét beledöfött a féltékenység hegyes töre.

Kissé éles hangon szólt vissza:

– Ó, menjen már. Ez csak egy amatőr színtársulat, nem a Covent Garden, és a nő férje még nincs is eltemetve.

Az a kék szempár hirtelen olyan keményen nézett, mintha zafírból lenne.

– Nem várom el olyasvalakitől, mint maga, hogy megértse.

Agatha őrült sebességgel visszakozott.

– Természetesen, Gwen nyilván mindent meg akar tenni, hogy elterelje a figyelmét – mondta. – A show-nak folytatódnia kell.

A férfi rávillantotta azt az elbűvölő mosolyát, amitől Agatha úgy érezte, elporladnak a csontjai.

– Na látja! Tudhattam volna, hogy meg fogja érteni.

A férfi az órájára pillantott, és felsóhajtott.

– De sajnálom! Próbám van, rohannom kell.

– Majd én intézem a számlát – mondta Agatha. – Hétfőn találkozunk.

Agathát az a kellemes meglepetés érte, hogy ingyen ebédelhettek, a hotel ugyanis így tette jóvá a csúszós parkolót. Ráadásul még a műszőrme bundáját is kitisztították egy expressz mosással.

Az autóban levetette a csizmáját, és előhalászott a kesztyűtartóból egy pár lapos talpú cipőt, majd megkönnyebbült sóhajjal belebújta.

„De mi az ördögöt vegyek majd fel hétfőn?” – morfondírozott magában.

Negyedik fejezet

Vasárnap estére Agatha hálósobája kész káosz volt. Mindenütt ruhák heverték. Savanyú ábrázattal méregette a műszőrme kabátot – jobban érezné magát egy nyércprémbe. Vajon miért tiltakoznak ellene olyan hevesen az állatvédők, amikor ezek a gonosz kis teremtmények tönkreteszik Britannia őshonos faunáját?

Hétfő reggel Agatha beugrott az irodába, hogy megbizonyosodjon róla, minden megbízásukkal foglalkozik valaki. Leült, és áttanulmányozta Phil jelentését. Philnek sikerült elég hosszan beszélgetnie Gwen Simple-vel. Gwen tagadta, hogy a férje egy szoknyapécér lett volna. Hosszan ecsetelte, mennyire hiányzik neki a férfi. Agatha szeme ekkor összeszűkülte. Ez az ügyes Phil megtalálta Kimberlyt. De a szülei jelenlétében a lány letagadta, hogy megvádolta volna Bert Simple-t szexuális zaklatással. Azt állította, csak egy tréfa volt részéről, ami rosszul sült el.

– Egy szavát sem hiszem – motyogta Agatha.

Phil kikérdezte a kovácsot is, továbbá Pixie Turnert és George Southernt. Egyedül ez utóbbinál nem járt sikerrel. Southern

megfenyegette, hogy kihívja a rendőrséget, mondván, hogy Phil zaklatja. Phil ezt a megjegyzést fűzte hozzá a jegyzetében: „Southern fél. Valamit tud.”

Agathának még találnia kellett valakit, aki elmegy vele *A Mikádóra*. Eszébe jutott Mrs. Bloxby. De nem akarta, hogy éles eszű barátnője kiszúrja az érdeklődését John Hale iránt. Toni szakította félbe a gondolatmenetét.

– Én most ráérek. Ne menjek át körülnézni Winter Parvába?

Agatha hosszan vizsgálgatta gyönyörű asszisztensét. A magabiztossága zavarta egy kicsit. Toni ragyogó detektív volt, de Agatha távol akarta tartani a lányt John Hale-től. Másfelől viszont az ügyet meg kellett oldani.

– Van itt valami – szólalt meg végül Agatha. – Egy Kimberly Buxton nevű diáklány. Korábban azt állította, hogy Bert Simple zaklatta őt, de most letagadja az egészet. Te majdnem az ő korában vagy. Próbáld meg, hátha neked elmondja az igazat. De ne az iskolába menj! Otthon keresd fel, vagy amikor úton van hazafelé. – Leszedte a fotót Phil jelentése mellől. – Ezt Phil csinálta róla.

– Valami ma reggelre? – kérdezte Toni.

– Odaadom ezeket a jegyzeteket. Valami búzlik George Southern körül. Próbáld meg, ki tudsz-e szedni belőle valamit.

– Maga egyedül megy a faluba?

– Azt hiszem, itt maradok. Csinálok egy másolatot a jegyzetekről. Átnézem őket, aztán meglátjuk, valamit ki tudok-e találni. Simon hol van?

– Azon a válási ügyön dolgozik.

– És Patrick?

- A szupermarketes ügyet viszi.
- Oké. Te egyedül dolgozol.

De Agatha nem a jegyzeteket tanulmányozta. Azon rágódott, mit vegyen fel. Hideg, fagyos idő volt. A gondolatai egyre a szekrényében sorakozó ruhákon jártak. Persze elmehetne Bicesterbe, ahol divattervezők ruháit árulják csökkentett áron. De ez azt jelentené, hogy elhanyagolja az esetet. A francba az esettel, gondolta Agatha, és felkapta a kabátját.

Az ajtóban belefutott Philbe.

– Elmegyek valakihez – mondta Agatha. – Ma este van valami programod?

– Nincs. Miért?

– Vagy egy plusz jegyem *A Mikádóra*. Utána egy fogadást tartanak.

– Jól hangzik.

– Fél nyolckor felveszlek.

Phil legalább nem néz ki úgy, hogy arra következtethetnének, romantikus vonzalmat érzek iránta, gondolta Agatha vidáman. Túl öreg.

Amikor este felvette Philt, elfogta némi nyugtalanság. A férfi szmokingot öltött, ezüst haja gyönyörűen fénylett. Bárcsak egy kicsit elhanyagoltabban festene, mélázott Agatha. Ő maga egy aranszínű ruhát viselt, aranygyönggyel díszítve.

A színházban késtek az opera kezdésével. Végül Gareth Craven, aki rendezőként mutatkozott be, megjelent a függöny előtt.

– Hölgyeim és uraim – kezdte –, sajnos John Hale nem tud

fellépni ma este. Csúnyán megfázott. A szerepét George Southern veszi át.

– Ó, nem! – csattant fel Agatha. – Ez szörnyű. Menjünk!

– Agatha – szólt rá Phil határozottan –, most jó eséllyel tanulmányozhatjuk a társulat tagjait, különösen Gwen Simple-t. Szerintem jó lenne, ha megnéznénk az előadást.

– Jól van – egyezett bele Agatha morcosan, és kitörölte fejéből a romantikus képzelgéseket, miszerint John forró levest szolgál fel neki a kandalló előtt.

Elkezdődött az előadás. Egy parókával a fején és vastag sminkkel George Southern egész tűrhető Nankipó volt. Kellemes tenor hangján zengte a „Vándorénekes vagyok” áriát – messze nem az az óbégatás volt, ahogy a falusi pódiumon énekelt.

Agatha reménykedett, hogy a szünetben ki tud szökni egy cigarettára, de a közönségnek felhívták a figyelmét, hogy csak tízperces szünet lesz.

A második felvonás a kis cselédlányokkal kezdődött. „A nap tündöklő sugarai” – énekelte Gwen Simple, és még Agathának is el kellett ismernie, hogy tökéletes szoprán.

Aztán Agatha előredőlt a székén. A színpadon egy jókora doboz állt, mutató papírba csomagolva, csillogó szalaggal átkötve. A cselédlányok egyre csak azt nézték. Számukra is valami váratlan színpadi fordulat lehetett.

– Egy ajándék, nekem! – szólalt meg Gwen, de nyilvánvalóan improvizált. Letérdelt a doboz elé, kicsomagolta, és ledobta a fedelét.

Gwen egy hatalmas sikolyt hallatott, az arcához kapta a

kezét, és elájult. A függönyt sietősen összehúzták.

– Gyerünk, Phil – adta ki az ukázt Agatha. – A kulisszák mögött a helyünk. Ahogy kifelé igyekeztek a színházteremből, még hallották Gareth Cravent, amint bejelenti a közönségnek, hogy egy kis baleset történt, és a jegyek árát visszakapják a pénztárban.

Szerencsére a színpadi ügyelő nem volt a helyén. Agatháék végigsiettek a folyosókon, a sikolyok és kiáltások irányába, majd az oldalkulisszánál megtorpantak.

A halványan megvilágított színpadon Gwent támogatták két oldalról a „szolgálóleányai”. A doboz körül csoportosult az egész társulat. Agatha átfurakodott közöttük, és belenézett a dobozba. George Southern levágott feje meredt rá a véráztatta dobozbelsőből.

Agatha észrevette, hogy Gareth Carven áll mellette.

– Hol a többi része? – kérdezte tőle.

– Gondolom, az öltözőben – motyogta Gareth hófehér ajakkal.

Wilkes főkapitány masírozott be a színpadra, mögötte három nyomozó, egyikőjük Bill Wong, Agatha barátja.

– Menjenek le a színpadról! – kiáltotta Wilkes. – Van társalgó?

– Igen – felelte Gareth.

– Mindenki menjen be oda, és senki nem távozzon, amíg nem rögzítettük a vallomásokat. – Agathára nézett. – Ez magára is

vonatkozik.

Ráparancsolt két rendőrre, akik a színpad szélén várakoztak.

– Gondoskodjanak róla, hogy mindenki maradjon a társalgóban, és senki ne távozzon.

A társalgó már elő volt készítve az előadás utáni partira. Phil ügyesen szerzett maguknak egy-egy széket, és elment, hogy hozzon Agathának egy italt.

Mindenki falfehér volt. Gwenből kitört a sírás. Phil egy nagy gin-tonikkal tért vissza, amibe Agatha rögtön bele is kortyolt. Feltűnt neki, hogy Gareth őt nézi, mire odaintette magához.

– Ki játszotta a főhóhért? Nincs nálam a szereposztás.

– Colin Blain.

Kivágódott a társalgó ajtaja. Wilkes végighordozta a tekintetét a tömött helyiségen, az arca csupa megvetés.

– Hol van Mr. Southern? – kiáltotta.

– Halott... – szörnyülködött mindenki.

– Az a fej nem igazi – közölte Wilkes keserűen. – Valaki nagyon jó viccet akart csinálni.

A megkönnyebbülés morajában Agatha felállt, és elkiáltotta magát:

– Valószínűleg otthon megtalálja őt.

– És miből következtet erre, Mrs. Raisin?

– Southern egy játékmester. Nyilván az ő ötlete volt ez a vicc.

– Hazamehetnek – rendelkezett Wilkes.

– Gyerünk – súgta Agatha Philnek –, irány Winter Parva.

– Hol lakik? – kérdezte Phil, miközben Agatha kilőtt a kocsival.
– Talán a szuvenírbolt fölött, de nem kell mást tennünk, mint a kék villogókat keresni.

– Mit kaphat ezért?

– A rendőrség felesleges riasztása miatt kapásból megbüntethetik – mondta Agatha.

Winter Parva egy völgyben terült el, és sűrű köd ereszkedett rá. Amikor Agatha ráfordult a főutcára, rögtön észrevette az ajándékbolt előtt a villogó szirénákat.

Leparkolt, majd Phillel kiszálltak, és megálltak az üzlet bejárata közelében. Két rendőr tűnt fel, George-ot kísérték a rendőrségi kocsihoz. A férfi azt kiáltozta, hogy „Csak tréfa volt!”

– Ez a pasas örült – állapította meg Phil.

– És az örültek hajlamosak a gyilkosságra – bólogatott Agatha.

Miután kitette Philt az otthonánál, hazaautózott. Még mindig remegett, és az jutott eszébe, vajon bepereli-e valaki George-ot a társulattól, amiért ekkora rémületet okozott. Gareth valószínűleg megpróbálja visszaszerezni a pénzét, amit elveszített a jegyárak visszatérítésével.

Csengettek. Agatha óvatosan kikukucskált a kémlelőnyíláson. A homályból John Hale elmosódott alakja bontakozott ki.

Agatha feltépte az ajtót.

– Most hallottam a szörnyű hírt – közölte John.

– Jöjjön be. Adja a kabátját. Igyunk valamit, és elmesélem, mi történt. Honnan hallotta?

– Gwen felhívott, de túl zaklatott volt, hogy végigmondja.

Agatha meggyújtott egy gyufát, és belobbantotta a fahasábokat a kandallóban, amit gondos takarítónője már előre odakészített.

– Mit inna?

– Brandyt, ha van.

Agatha kitöltött két pohárral, átadta az egyiket a férfinak, és leült a fotelbe. John hátradőlt a kanapén a párnák közé, teljes kényelemben helyezve magát.

„Nem úgy tűnik, mint aki tényleg megfázott” – méregette Agatha. Aztán megkérdezte: – Miért hagyta, hogy George Southern vegye át a szerepét?

– Könyörgött nekem. Azt mondta, ez a főszerep volt az álma. Jó hangja van, és arra gondoltam, egy este nem számít.

– A rendőrség keresni fogja magát – mondta Agatha. – Ha azt hiszik, maguk ketten ezt kitervelték, megbüntetik mindkettőjüket.

– Fogalmam sem volt, hogy ez az idióta ilyen borzalmas tréfát eszel ki. Jaj, istenem. Szegény, szegény Gwen. Romjaiban lehet.

„Az ember bárkiben csalódhat – gondolta Agatha. – Igen, a pasas gyönyörű. De mi van, ha egy gyilkossal ülök itt?”

Végül így szólt:

– Jobb, ha most hazamegy. A rendőrség keresni fogja.

A csengő éles berregésére mindketten összerendeztek.

Agatha kiment az ajtóhoz, kinézett a kémlelőnyíláson, és Bill

Wongot pillantotta meg.

– Gyere be – tárta ki neki az ajtót. – Van itt valaki, akit biztosan kihallgatnál.

– Veled akartam beszélni, és megkérdezni, mit kerestél ott – mondta Bill.

– Majd később. John Hale itt van a nappaliban.

– Már kerestük. Menj csak előre.

Agatha bemutatta őket egymásnak. John felállt, aztán szerencsétlen ábrázattal visszasüppedt a kanapé párnái közé.

Bill alaposan kifaggatta. John gyorsan feljebb ugrott a gyanúsítottak listáján, gondolta Agatha. A férfi elmagyarázta, hogy otthon volt, dolgozatokat javított, amikor Gwen felhívta a rossz hírekkel. Tudta, hogy Mrs. Raisint megbízták a nyomozással, ezért hívta meg őt az előadásra, hogy hátha több dologra is rájön. Bill megkérdezte, van-e tanúja arra, hogy este otthon volt. John megadta két szülő nevét, akik az alatt hívták fel, míg zajlott az előadás.

Fél, gondolta Agatha. Várjunk csak egy kicsit. Azt mondta, az egyik szülő, aki felhívta, Mr. Buxton volt. Ez nyilván Kimberly papája. Elmondja ezt Billnek? Vagy védje meg Johnt?

Agatha észrevette, hogy Bill metszően okos, mandulavágású szeme az ő arcát fürkészi.

– Mi van, Agatha? – kérdezte.

Ő lassan, habozva, de végül így szólt:

– Mr. Buxton Kimberly édesapja. Ő az a lány John iskolájából, aki először azt állította, hogy Bert Simple molesztálta őt, de aztán visszavonta. Toni megpróbált kiszedni valamit a lányból, de nem járt sikerrel.

- Buxton felkeresett engem az iskolában – mondta John.
- És mit akart?
- Dühös volt rám – felelte John. – Nekem támadt, amiért elmondtam Agathának Kimberly ügyét.
- Megfenyegette magát?
- Ami azt illeti, igen. Közölte, ha nem tartom a szám, úgy végezhetem, mint Bert Simple.
- Azonnal hívnia kellett volna a rendőrséget – nézett rá Bill komolyan.
- Ha minden alkalommal hívnám a rendőrséget, amikor egy szülő megfenyeget, le sem kéne tennem a telefont – nyögte John megfáradtan. – Ha az ő zseniális kis csemetéjük – gondolják ők – netán megbukik az angolvizsgán, rögtön engem hibáztatnak.
- Szeretném, ha reggel bejönne a főkapitányságra – mondta Bill –, és aláírná a vallomását.
- Természetesen.

Miután Bill távozott, John felállt, és kinyújtózott.

– Micsoda felfordulás! – méltatlankodott. – Remélem, rács mögé dugják George-ot, és a kulcsot elhajtják.

Agatha kikísérte, és felsegítette a kabátját. John lehajolt, és vendéglátója arcára nyomott egy csókot.

– Köszönöm, hogy nem tart bolondnak – mondta. – Tartozom magának egy vacsorával. Jól főzök! Mit szólna a szombat estéhez?

Belefeledkezve a férfi helyes arcába, Agatha minden kétséget félretett vele kapcsolatban.

– Nagyszerű lenne. Hánykor?

– Legyen nyolc. Itt a névjegykártyám a címmel. – Ismét megpuszilta az arcát.

Agatha kinyitotta az ajtót. A kiszökő fényben apró hópelyhek lejtették táncukat.

– Jobb, ha sietek haza, mielőtt jobban rákezd – nézett fel az égre John. – Viszlát hamarosan.

Agatha álmodozva nézett utána.

A lapok és a tévé tele voltak a levágott „műfej” sztorijával. Agatha végül bezárta az irodaajtót, hogy távol tartsa az újságírókat. Az érdeklődés a hajmeresztő Bert Simplegyilkosság iránt ismét feléledt, és Agatha tudta, hogy Winter Parvát megrohanják a média emberei.

Letelepedett az íróasztalához, hogy elolvassa az újságcikkeket. Gwen Simple-ről azt írták, túl nagy sokkot élt át ahhoz, hogy nyilatkozzon. A társulat többi tagja azzal fenyegetőzik, hogy bepereli George-ot az elszenvedett poszttraumás stressz miatt.

Agatha Patrickhez fordult:

– Próbáld kideríteni a rendőrségi ismerőseidnél, hogy George kap-e valamilyen büntetést.

Patrick felvette a kabátját, és elindult. Agatha kinézett az ablakon. A hó egyre sűrűbben hullott. Ha nem indul el gyorsan, nem fog eljutni Winter Parvába.

De ha elmegy, és megpróbálja megtudni, hogy George-ot

elengedték-e és otthon van-e, csak az újságírók hadába fut bele a szuvenírbolt előtt.

Mrs. Freedman türelmesen felelt a telefonhívásokra, és egy legépelt nyilatkozatot olvasott fel mindenkinek.

– Agatha Raisin nézőként részt vett az előadáson, és szemtanúja volt az eseményeknek. Mint megtudta, George Southern könyörgött John Hale-nek, hogy csak egyetlen estére hadd játssza ő a szerepet. Mrs. Raisinnek nincs tudomása arról, Mr. Southern miért döntött úgy, hogy egy ilyen borzalmas tréfát űz mindenkivel. Viszonthallásra.

Idővel ritkultak a hívások, aztán abbamaradtak.

Toni bukkant fel, és elújságolta, hogy a legtöbb út járhatatlan. Hamarosán befutott Simon és Phil is, akik ugyanerről panaszkodtak.

Mindenki ült, kávézott, és nézték a fehérbe borult világot az ablakon túl. Patrick jött meg utoljára, lerázta súlyos télikabátjáról a havat.

– George-ot bent tartották éjszakára – jelentette –, és ma fogják kihallgatni. Wilkes egyértelműen azt gondolja, hogy aki képes ilyen hátborzongató viccet csinálni, az Bertet is megölhette.

– Úgy tudom, a társulat poszttraumás stressz okozása miatt akarja feljelenteni – mondta Agatha.

– A tényleges vád – folytatta Patrick – sokkos állapot előidézése, de meg kell bízniuk egy pszichiátert, hogy támassza alá az állításukat.

– Nem hiszem, hogy bármit tehetünk, míg munkába nem lendülnek a hókotrók – vélekedett Agatha. – Elmehettek.

– Én aligha jutok el Carselybe – csóválta a fejét Phil.

Kopogtattak az ajtón, és egy ismerős hang kiáltott be:

– Agatha!

Agatha az ajtóhoz ugrott, és kinyitotta. James Lacey, a volt férje állt a küszöbön, és mosolygott rá.

– Hogy jutottál el idáig? – ámult el Agatha. – Add a kabátod.

– Beruháztam egy terepjáróra téli gumikkal – felelte James. – Mindenhol a Winter Parva-i ügyről olvastam, és gondoltam, talán szükség van egy kis segítségre.

– Ó, az remek lenne – lelkesedett Agatha. Hosszan tanulmányozta Jamest. Jóképűbb volt, mint valaha. Aztán felidézte, milyen bonyodalmas volt a házasságuk. James dühös volt, amiért a felesége ragaszkodott hozzá, hogy megtartsa előző férje után a Raisin nevet a vállalkozása miatt. Ekkor Agathának bevillant, hogy szombatra muszáj megszabadulnia Jamestől. „Nem akarom, hogy bárki megzavarja a randimat Johnnal” – gondolta. Majd fennhangon így szólt:

– Hazadobhatnánk Philt Carselybe, aztán onnan továbbmehetnénk Winter Parvába. Toni, Simon, ti elég közel laktok, úgyhogy mehettek is.

Az ifjú Toni kissé elpirult, amikor elhaladt James mellett, közelmúltbeli románcukat felidézve.

Simon a lány után rohant. James leült Agatha mellé az íróasztalhoz.

– Épp a jegyzeteim néztem át – magyarázta Agatha –, és eszembe jutott valami. Gareth Craven, a falusi előadás rendezője, aki felbérelt, hogy nyomozzak, azt mondta, egykor el akarta venni Gwen Simple-t, de abban az időben nős volt.

Csakhogy Bessie Burdock szerint Gareth csak azután nősült meg nagyon sietősen, hogy Gwen férjhez ment. Apró hazugság Gareth részéről, de azért hazugság.

– Talán csak a renomóját igyekezett menteni – vélekedett James. – De azért szívesen találkozónék ezzel a Gareth Cravennel.

– Rögtön indulunk – felelte Agatha. – Itt vannak Toni jegyzetei. Még nem volt időm elolvasni. Toni úgy gondolja, Kimberly nagyon el akart neki mondani valamit, de az apja fenyegető jelzéseket adott, és a lány erre befogta a száját. Toni úgy tervezi, visszamegy, és megpróbál Kimberlyvel négyszemközt beszélni.

– Hát, akkor szálljunk szembe a hóval, és lássuk meg, mit hoz fel Gareth a maga mentségére – javasolta James.

A főbb útvonalakat letakarították, de a Winter Parvába vezető kisebb utakon, amelyeken nem járt hókotró, igencsak nehéz volt haladni. Agatha titokban Jamest tanulmányozta, és azon tűnődött, mi járhat a férfi fejében. Helyes arca kifürkészhetetlennek bizonyult. „Gondol valaha az egy ágyban töltött közös éjszakákra még a házasságunk idején? Nem valószínű” – következtetett Agatha, és hirtelen rondának és fonnyadtnak érezte magát.

– Nem ez az a falu, ahol megsütöttek nyáron egy rendőrt? – élénkült fel James.

– De bizony az – felelte Agatha, miközben végighajtottak Winter Parva főutcáján. – Nézd csak meg. Mint egy képeslap. Bele sem merek gondolni, mi folyik azok mögött a csinos kis

függönyök és a zárt ajtók mögött. Lehet, hogy a férfiak a szart is kiverik a feleségükből.

- Elég cinikus vagy – jegyezte meg James.
- Lassíts – szólt Agatha. – Az a ház ott.

A csengetésre senki nem felelt.

– Nem lehet, hogy Mircesterben van, és a következő előadásra készül? – kérdezte James.

– Lehet – ismerte el Agatha. – Vissza kell szereznie a pénzt, amitől elesett az első előadáson. De mielőtt hazaindulunk, szeretnék megbizonyosodni, hogy George Southernt elengedte-e a rendőrség. A szuvenírbolt a főutcán van, közvetlenül a posta mellett.

Elhajtottak az üzlethez. Az ajtón a „Zárva” tábla fityegett.

- Talán még mindig kihallgatják a rendőrségen – vélte James.
- Az kizárt. – Agatha kinézett a kocs ablakán. A hó most nagyobb pelyhekben, lassan körözve hullott. – Várj csak egy kicsit! Az emeleten ég a lámpa.

Kiszálltak, és odamentek az üzlet bejáratához. James dörömbölésére az ajtó magától kinyílt. Fentről egy kórus hallatszott, amely az „Íme, a főhóhér” dallamát zengte.

- Menjünk fel – javasolta Agatha.
- Ez birtokháborítás – vonakodott James, aki mindig mindenre ügyelt.
- Kiabáljunk. – Agatha elkiáltotta magát: – Mr. Southern!
- Sosem fogja meghallani – legyintett James. – Iszonyú hangosan bömbölteti a zenét.

Agatha felhajtotta a pultot, és elindult az üzlet hátsó

részébe.

– Nézd! Itt van egy lépcső felfelé.

– Tényleg nem kellene... – kezdte James, de Agatha már meg is indult fölfelé.

Belökte az ajtót a felső szinten, amin kiáramlott az üvöltő zene.

Agatha már be is lépett volna, de földbe gyökerezett a lába, és egy sikoly szakadt ki a torkából. Megfordult, és beleütközött Jamesbe.

– Ez borzalmas – nyögte.

A férfi átkarolta a vállát.

– Micsoda?

– Ott van a feje a padlón, és minden csupa vér.

– Hadd lássam. Ez az idióta talán csak egy újabb hülye viccet csinált.

James elengedte Agathát, és befurakodott mellette.

Meglátta a fejet, a vért és a véres kardot, ami a szőnyegen hevert.

– Gyerünk innen. Hívjuk a rendőrséget.

James lesegítette Agathát a lépcsőn, majd betámogatta a terepjáróba, és hívta a rendőrséget.

– Jaj, James – siránkozott Agatha –, már találkoztam pár borzalmas látvánnyal a pályafutásom során, de azt hiszem, eddig ez a legszörnyűbb.

A férfi átkarolta.

– Hamarosan itt lesz a rendőrség. Vallomást teszünk, és aztán visszamegyünk Carselybe, ahol iszunk egy forró italt.

Egy idő után úgy tűnt, soha nem érnek ki a rendőrök, mígnem végre felbukkant Wilkes, Bill Wong és Alice Peterson egy rendőrségi terepjáróban.

– Majd én intézem – mondta James, és kiszállt az autóból.

De Agatha is követte, elvégre nyomozó volna, gondolta, és összeszedte magát.

A hőésés hirtelen elállt, halovány napsugarak törtek át a felhők között.

James gyorsan beszámolt Wilkesnek, mit láttak.

– Peterson őrmester felveszi a vallomásaikat – mondta Wilkes.

James észrevett szemközt egy kocsmát.

– Átmegyünk oda – mutatta.

– Jól van – egyezett bele Wilkes. – De maradjanak ott, míg én is csatlakozom.

– Inkább forró teát kellene innod, jó édesen – intette James Agathát, amikor az magához vett egy nagy gin-tonikot.

– Utálom – morogta Agatha, és belekortyolt az italába.

James részletesen leírta, hogy milyen látvány fogadta őket, miközben Alice magnóra vette, és le is írta a jegyzetfüzetébe.

Amikor Agathára került a sor, úgy érezte, egy rémálmot kell felidéznie.

– Gondolja, az a tőr a színházból származik? – kérdezte Alice.

– Nem tudom – ingatta a fejét Agatha. – Ez valami rettenetes, gyűlölettel teli ember műve lehetett. Lejátszani azt a zenét...!

Végül Wilkes és Bill is befutottak.

– A helyszínelők mindent átvizsgálnak – mondta Wilkes.

– Megtalálták a holttest többi részét? – emelte rá a tekintetét Agatha.

– A nappaliban hevert a szófa mögött. Úgy tűnik, azalatt vágta le valaki a fejét, míg aludt. Ami még borzalmasabb, hogy egy CD szólt a hóhérkóruossal. Valaki beprogramozta, hogy végtelenítve játssza. Most be kell menniük Peterson őrmesterrel a kapitányságra, ott várják meg, míg kinyomtatják a vallomásukat, és írják alá.

Úton Mircesterbe James hirtelen bekanyarodott egy pihenőhelyre, és leállította a motort.

– Agatha, azt szeretném, ha ejtenéd ezt az ügyet – mondta.

– Még sosem ejtettem egy ügyet sem – tiltakozott Agatha. – Miért kellene?

– Mert ez az örült gyilkos téged is kiszemelhet magának.

– James – mondta Agatha elcsigázva –, úgymint félreteszem most egy időre. Holnapra, de lehet, hogy már ma Winter Parva teli lesz a sajtósokkal, és egy nap múlva a nemzetközi média is csatlakozik hozzájuk. Rendőrök hada fog házról házra járni. Addig úgyszemint tudok közel férkőzni senkihez.

– Komolyan bízom benne, hogy ejted az ügyet.

– Nem és nem. Hajts tovább.

Miután aláírták a vallomásukat, James elvitte Agathát a magánnyomozó-irodába, és elbúcsúzott. Agatha megvárta, míg

kis csapata összegyűlik – mindenki a közlekedés nehézségeiről panaszkodott a hó miatt.

Agatha beszámolt nekik a legutóbbi brutális gyilkosságról.

– Jobb, ha felhívom Gareth Cravent – mondta végül. – Nem fogok tudni addig haladni a nyomozással, amíg a falu tele van rendőrökkel, báméskodókkal és a nemzetközi sajtóval. Mindannyian hazamehettek. Csak nem tart örökké ez a hóhelyzet.

Miután valamennyien elköszöntek, Agatha felhívta Gareth Cravent. A férfi szörnyen zaklatott állapotban vette fel a telefont.

– Nem bírok már többet elviselni. A leghalványabb elképzelése sincs, ki csinálja ezeket a rémtetteket?

– Még nincs. De ígérem, kiderítem – jelentette ki Agatha olyan magabiztossággal, amelyet valójában nem érzett. – Amint elcsitul a sajtóhisztéria, ismét munkába lendülök. Hívtam magát, mielőtt rátaláltam George-ra, de nem volt otthon.

– Egy idős szomszédomnál lapátoltam a havat.

– A mobilján hívtam.

Gareth erőltetett kacajt hallatott.

– Otthon hagytam. Mi ez, gyanúsított vagyok?

– Nem – vágta rá Agatha gyorsan. – Csak érdekel, látott-e vagy hallott-e valamit.

– Bárcsak láttam vagy hallottam volna. Találkoznom kell Gwennel. Szörnyű ez neki.

– Tudassa majd velem, hogy Gwen vagy más mit mond – kérte Agatha.

Alig tette le a telefont, már csengett is. John Hale hívta. Agatha szíve nagyot dobbant.

– Ez rémes, hátborzongató! – lihegte John a kagylóba. – Mircesterben vagyok, beugorhatok magához?

– Persze, természetesen – felelte Agatha. – De nem lép fel ma este?

– Úgy készültünk, hogy a meghirdetett műsorrend szerint előadás lesz, de a rendőrség közölte, hogy a színházat le kell zárni. Pár perc múlva ott vagyok magánál. Majd mindent elmesélek.

Miután letette a telefont, Agatha kihúzta az íróasztala alsó fiókját, elővett egy nagyítótükröt és egy sminkkészletet. Letörölgette az arcáról a régi festéket, feltett egy réteg friss alapozót, és addig fésülte a haját, míg csupa elektromosság nem lett. Úgy döntött, a fekete kasmírkardigán megteszi, akárcsak a fekete répanadrág, de a sarok nélküli, lapos talpú csizmában slamposnak érezte magát.

Miközben Johnt várta, nyugtalanító gondolatai támadtak vele kapcsolatban. Miért engedi be őt ide?

De amikor a férfi belépett, Agatha elmerült a maszkulin szépség megtestesülésében, és elfeledkezett minden kétségéről.

– Üljön le – kínálta hellyel a férfit. – A rendőrség már kikérdezte?

– Újra és újra – bólintott John.

– Miért zárták le a színházat?

– Egyértelműen a hóhér kardja volt az eszköz, amivel megölték George-ot.

– De ezek a színpadi kardok fából készülnek, nem? – vetette

fel Agatha.

– Ez épp acélból volt. Éles pengével.

– És mivel magyarázza Blain az éles pengét?

– Azt mondja, a próbák alatt éppolyan tompa volt, mint bármely más kellék.

– Vajon a kovács élezte meg? – spekulált Agatha.

– Biztos, hogy a rendőrség is számol ezzel a lehetőséggel.

Tartozom magának egy vacsorával.

Megcsörrent Agatha telefonja.

– Jobb, ha felveszem, hátha megint a rendőrség keres.

De nem a rendőrség, hanem Mrs. Bloxby hívta.

– Micsoda idő! – panaszkodott a lelkészné. – A gazdák szerencsére megtisztították a faluba vezető utat, és az A44-est is lekotorták és felsózták. Otthagytam a küszöbén egy bárányragut. Nem kell mást tennie vele, csak felmelegíteni.

Agatha megköszönte a barátnőjének, majd Johnhoz fordult.

– A barátnőm volt, Mrs. Bloxby. Ott hagyott nálam egy adagot az ő híres bárányragujából. Mi lenne, ha elmennénk hozzám, és ott vacsoráznánk?

– Boldogan mennék, de nincs téli gumim – sajnálkozott John.

– Nekem van – felelte Agatha, és máris elárasztották a romantikus képzelgések. – Elfurikázom Carselybe, és aztán haza is viszem.

Agatha fejében egymást kergették az álmok, míg hazafelé gurultak. Majd javasolni fogja Johnnak, hogy maradjon éjszakára, és akkor... akkor...

A bárányragu az ajtó előtt várakozott egy dobozban. Agatha bevitte, bekapcsolta a sütőt, és beletette.

James, aki aggódott volt felesége miatt, látta az ablakól, hogy hazaért, és felhívta Charlest.

– Agatha most ért haza egy feltűnően jóképű pasassal. Tudod, ki ez?

– Fogalmam sincs – felelte Chares. – De átugorhatok, hogy csatlakozzam a partihoz. Egy kicsit később odamegyek.

Agatha és John elköltötték együtt a vacsorát. Agatha talált egy üveg jó bort, és elővett mellé egy üveg brandyt is. John láthatólag élvezettel társalgott az iskoláról, Agatha pedig boldogan tanulmányozta az arcát.

Aztán egyszer csak John így szólt:

– Elég sokat ittunk. Biztos benne, hogy haza tud vinni?

– Miért nem marad itt éjszakára? – indítványozta Agatha. –

Van egy vendégszobám.

A férfi elmosolyodott.

– Elég fáradt vagyok.

– Reggel haza tudnám vinni.

Gondos háziasszony módjára sürgölődve – ami egyébként aligha jellemző rá – Agatha elővett John számára egy tiszta törülközőt és Charles köntösét, amelyet az a legutóbbi látogatása alkalmával hagyott ott.

Reménykedve toporgott a vendégszoba ajtaja előtt.

– Bízom benne, hogy jól fog aludni! – mondta a férfinak.

– Biztos vagyok benne. – John odahajolt, nyomott egy pusztit Agatha arcára, aztán visszavonult a szobájába.

– Ördög és pokol – motyogta Agatha, és betrappolt a saját hálószobájába.

Ébren feküdt hosszú ideig, dédelgetve a reményt, hogy a férfi egyszer csak megjelenik nála, de végül mély álomba zuhant.

Charles Fraith nem sokkal éjfél után lépett be Agatha házába. Fáradt volt. A nagynénje partija mintha soha nem akart volna véget érni. Charles ásított egyet, benyitott a vendégszobába, és felkapcsolta a lámpát. Rámeredt az ágyban fekvő férfira, gyorsan lekattintotta a lámpát, és visszavonulót fűjt.

Benyitott Agathához. A hold megvilágította Agathát, amint a dupla ágy egyik felén aludt. Charles vállat vont, kibújt a ruhájából, aztán bemászott Agatha mellé az ágyba. A kezét gondosan a mellkasára fektette, és már el is aludt.

John korán ébredt. Felhívta az iskolaigazgatót, aki közölte vele, hogy a hóhelyzet miatt zárva az iskola. A férfi megpróbált visszaaludni, de végül úgy döntött, felkel, és lemegy a konyhába, készít egy kávét.

A karjára dobott egy törülközőt, és a fürdőszobába indult. De az zárva volt. Épp visszaindult, ám ekkor kinyílt a fürdőszobaajtó. John megpördült. Egy meztelen férfi állt vele szemben, és őt bámulta.

– Jó reggelt – üdvözölte Charles. – Még nem találkoztunk. Charles Fraith vagyok. És ön?

– John Hale.

– Ó, a tanárember. Jobb, ha felöltözöm. Én Agatha másik vendégszobájában aludtam. Gyakorlatilag egy szekrény. Odalent találkozunk.

Charles elment mellette, de megvárta, míg John bemegy a fürdőszobába. Aztán besurrant Agatha hálósobájába, sietősen felöltözködött, és felrázta barátnéját.

– Mi az ördögöt csinálsz te itt? – meredt rá Agatha.

– Csss. Találkoztam a szívszerelmeddel. Azt mondtam neki, a másik vendégszobában aludtam.

– De hát tudod, hogy nincs másik. Hol aludtál?

– Melletted, édesem.

– A mindenségedet! Add vissza azt a kulcsot, amit kaptál tőlem, egyszer s mindenkorra. Tűnés innen a pokolba!

– Nem, amíg nem ittam egy kávé. És vannak híreim számodra. Együtt vacsoráztam tegnap a rendőrfőnökkel.

Agatha hallotta, amint John kijön a szobájából.

– Mondd, hogy az egyik nyomozóm vagy – sziszegte.

John letrappolt a konyhába. Nem mondta el Agathának, hogy nő, és hogy van egy fia. Az asszony- és a gyerektartás után, amit fizetnie kellett, nem sok pénze maradt. Agatha nyilvánvalóan gazdag volt. A háza szépen volt berendezve. Egy gazdag feleség könnyíthetne a terheken.

Agatha sietősen felkapkodta a ruháit, és lesietett a földszintre. Éppen akkor csengettek. Amikor ajtót nyitott, Jamesszel találta

szemben magát.

– Ó, gyere csak, csatlakozz a bulihoz – húzta el a száját Agatha bosszúsan. – Miért nem hívtad meg az egész falut? – Azzal hátat fordított Jamesnek, ráhagyva, hogy csukja be az ajtót, és bement a konyhába. Az exe utána.

Agatha rémülten konstatalta, hogy John frissen borotválkozott. Ehhez csakis az ő borotváját használhatta. Zavarában elvörösödött.

– Bátorkodtam elővenni egy tiszta inget a vendégszoba szekrényéből – jelezte John. – És találtam egy villanyborotvát az egyik fiókban.

– Az a volt férjemé, James Laceyé – magyarázta Agatha, mert nem akarta, hogy Charles elkottyintsa, hagyott tartalék ruhákat a vendégszobában. A villanyborotváról nem tudott, mert a takarítónője, Doris Simpson takarította ezt is a többi szobával együtt.

– James, ez itt John Hale. Ő lépett volna fel *A Mikádó*ban aznap este, amikor George Southern beugrott helyette.

– Nem akarja valaki meghallgatni a legjobb hírt? – kérdezte Charles, miközben kivett egy szálat Agatha cigarettásdobozából, és rágyújtott. – David Buxtont bevitték a rendőrségre.

– Honnan tudod ezt? – nézett rá Agatha.

– A rendőrfőnök tegnap részt vett egy vacsorapartin. Elmondta, hogy Buxton elvitte a kardot a kovácsnak, és addig köszörültette, míg beretvaéles nem lett. Aztán megmutatta néhány kórustagnak, miszerint olyan éles, hogy elvágja a levegőbe feldobott selyemsálat. Azt állította, Colin Blaint

akarta meglepni vele.

– És vallomást tett?

– Egyáltalán nem, mint mondja, csak tréfa volt. De nem az ő lányát zaklatta tudomásunk szerint Bert Simple?

– De igen. Bárcsak kiderülne, hogy tényleg így történt – mondta Agatha. – Másrésztől engem azért fizetnek, hogy felderítsem az ügyet, úgyhogy ha a rendőrség találja meg a gyilkost, én nem kapok semmit.

– Meg vagyok lepve magán, Agatha – jegyezte meg John. – Gondoljon csak szegény Gwenre. Milyen felszabadító lenne számára az ügy lezárása.

– Magasról teszek szegény Gwenre – közölte Agatha. – Akár ő maga is elkövethette a gyilkosságokat.

– Hát, ennyit az emberségről... – motyogta Charles.

– Ha nem bánják – szólalt meg John mogorván –, szeretnék visszatérni Mircesterbe.

– Természetesen hazaviszem – felelte Agatha. – Charles, kitalálsz egyedül is, majd zárj be magad után. Legyél szíves később bemenni az irodába, és legépelni a jelentésed.

– Charles az egyik nyomozója? – kérdezte John.

– Igen – vágta rá Charles épp egyszerre a „nem”-mel, amit James felelt.

– Részmunkaidőben – tette hozzá Charles könnyedén. – Na, indulás!

Ötödik fejezet

A hazaúton Mircesterbe John némaságba süppedt. Ki ez a Charles Fraith? Nem számított riválisra, ha úgy dönt, hogy megkörményekezi Agathát. Volt valami furcsa összhang közte és e között a Charles között. És Johnnak nem tetszett az a gyanakvó pillantás sem, amivel Agatha exférje illette őt magát. Ám Agatha nem csupán vonzó, hanem gazdag is.

– Attól tartok, nem sikerült túl jól a találkozásonk. És még tartozom magának egy meghívással – szólalt meg John. – Eljöhete hozzám ma este, ahelyett, hogy várunk szombatig.

– Remek lenne – örvendezett Agatha.

– Itt a címem. A színház közelében lakom Mircesterben.

– Nagyszerű! – lelkesedett továbbra is Agatha. – Nézze csak, olvad, és a nap is előbújt.

John mobilja megszörrent. Agatha hallotta, amint azt mondja: „Negyed óra, és ott tudok lenni.” Amikor letette, így szólt:

– A rendőrség. Újra ki akarnak hallgatni.

– Szeretné, hogy magával menjek?

– Nem, minden rendben lesz.

De Agatha megérezte benne a feszültséget. A rendőrség újra ki akarja kérdezni amiatt, hogy miért adta át a főszerepet a premier estéjén George Southernnek.

– Többször elgondolkodtam már – kezdte Agatha óvatosan –, vajon miért hagyta, hogy George vegye át a szerepét?

– Mert túl lágyszívű vagyok – magyarázta John. – Addig-addig könyörgött, míg beadtam a derekam.

John nem akarta Agatha tudomására hozni az igazat, miszerint George ezer fontot fizetett neki, hogy beugorhasson helyette. Ahogy természetesen azt sem akarta elárulni, hogy milyen szenvedélyesen szereti a pénzt.

Agatha megvette az összes reggeli lapot, mielőtt bement az irodába. A csapatnak kiadta az utasítást, hogy mindenki foglalkozzon tovább azzal az ügyel, amin dolgozik, egyedül Tonit kérte meg, hogy maradjon bent. Agathának gyakran meg kellett küzdenie a féltékenységgel gyönyörű asszisztensét illetően, mígnem győzött a józan esze, miszerint Toni a legnagyobb nyomozója.

– Fogd ezeket az újságokat – nyújtotta oda a lánynak a hírlapok felét –, nézd át őket, és vedd össze a számítógépben lévő feljegyzésekkel, hátha elsiklottam valami részlet fölött. Van ez a John Hale nevű középiskolai tanár. Nem kell a nyomában lenned, csak deríts ki róla mindent, amit lehet. Mi a csodáért adta át a szerepét *A Mikádó*ban George Southernnek?

Toni elvette az újságokat, és Agatha egy sóhajjal hátradőlt.

Notóriusan alacsony önbecsülése kellően óvatossá tette. Nem tudta elfogadni, hogy John egyszerűen azért érdeklődik iránta, mert vonzónak találja. Mások ugyan szemrevalónak találták volna Agatha megjelenését, de ő mindig fiatalabb, karcsúbb és ragyogóbb vágyott lenni.

Az újságok tele voltak George lefejezésének horrorisztikus történetével. A *Daily Mail*ben egy hosszú interjú jelent meg Gareth Cravennel: „Sokk után sokk, blablabla...” – motyogta Agatha. Tovább olvasott. Gwen Simple és a fia túlságosan zaklatott lelkiállapotban voltak ahhoz, hogy nyilatkozzanak a sajtónak. Pixie Turner egyetlen sort kapott, de fotó nem jelent meg róla. Dühös lesz, gondolta Agatha.

– John Hale-ről akar többet tudni? – szólalt meg hirtelen Toni.

– Igen. Miért? – kapta fel a fejét Agatha.

– Van róla pár sor a *Guardian*ben. Azt írják, nem tudták elérni, hogy nyilatkozzon. Az újságíró szerint rejtély, hogy miért adta át a szerepét George Southernnek A *Mikádó*ban. Nem találták őt otthon, sem a volt feleségénél.

– Hadd lássam csak – mondta élesen Agatha. Toni átadta neki az újságot, a cikknél kinyitva. Agatha gyorsan elolvasta. John exfelesége Oxfordban lakott. Agatha felhúzta a szemöldökét. Van egy fia is. Olivia azt nyilatkozta, hogy négy éve nem látta a férjét. A hölgy csak az ügyvédjén keresztül kommunikál.

Miért nem beszélt a volt feleségéről és a fiáról? – töprengett Agatha. Végére is, ő sem beszélt a férfinak az első házasságáról. Felidézte magában John szépségét. Ó, micsoda

presztízs volna egy férj, aki így néz ki!

– Köszönöm – mondta kurtán, és kézbe vette a többi újságot.

– Van itt valami érdekes a *Times*ban, Toni. Az a kovács élezte meg a kardot. Szeretnék vele újra beszélni, ha elcsendesedik a hajcihő. Amíg ott nyüzsög a sajtó, nem tudok senkinek a közelébe férkőzni.

– Akarja, hogy megpróbáljak beszélni John Hale-lel? – kérdezte Toni.

– Nem! – kiáltotta Agatha. – De azt megtehetnénk, hogy felkeressük Gareth Cravent. Kíváncsi vagyok, mi a benyomásod róla. Ha túl sok sajtós nyüzsög a házánál, annyiban hagyjuk.

Az átmeneti olvadásnak vége szakadt, és az út két oldalán pizkosszürke, latyakos hókupacok tornyosultak. Az ég sötétszürkébe fordult, és újabb havazást jósoltak. Agatha és Toni Winter Parva felé autóztak. Agatha életében először vett fel testhez tapadó kombidresszt. Reggel örömmel nézegette karcsú alakját a tükörben, de a csipke alatt most már viszketni kezdett a bőre, és a viselet egyre kényelmetlenebbnek és szorosabbnak bizonyult.

Winter Parva főutcáját ellepték a műholdas parabolaantennák, a kábelek és a tévés közvetítőkocsik. Újságíróból viszont alig lehetett néhányat látni.

– Biztos valamelyik kocsmába ültek be – tippelt Agatha.

– Ilyen korán? – csodálkozott Toni.

– Tizenegyet harangoznak – emlékeztette Agatha. – A média boszorkányórája. Itt is vagyunk Garethnél, és sehol egy riporter. Lássuk, mit mond nekünk.

Becsöngettek.

– Tűnjenek el! – kiáltotta valaki bentről.

Agatha lehajolt, és bekiabált a levélbedobó nyíláson.

– Én vagyok az, Agatha!

Zárcsörgés hallatszott. Gareth kinyitotta az ajtót, és sürgető mozdulattal beterelte őket:

– Jöjjenek. Azt hittem, a sajtó.

Agatha bemutatta Tonit.

– Maga túl szép ahhoz, hogy nyomozó legyen – nyájaskodott Gareth.

– Nahát, köszönöm! – jegyezte meg epésen Agatha. – Legutóbb arról értesültem a lapokból, hogy George Southern a kováccsal élesíttette meg azt a kardot.

– Ez igaz. Az a marha csak hülyéskedett velem.

– De mit mondott az az illető, aki a főhóhért játszotta?

– Colin Blain. Úgy tűnik, ő is be volt avatva a tréfába. Előadás után akarták megijeszteni a többieket. Azt monda, álmában sem gondolta, hogy a lányok a színpadon nézik meg a doboz tartalmát. Jövő héten újra kinyit a színház, és örömmel újságozhatom, hogy minden jegyünk elkelt az utolsó előadásig. Be fogjuk tudni pótolni a veszteségeinket.

– De nem lesznek még túlzottan rossz idegállapotban a társulati tagok? – kérdezte Toni.

– Nem, mindannyiukat lelkesíti a telt ház és a sajtómegjelenések gondolata – felelte Gareth.

– Használhatom a fürdőszobáját? – kérdezte Agatha.

– Fent az emeleten, balra.

Agatha felsietett, bement a fürdőszobába, és bezárta az ajtót. Letépte magáról a kombidresszt, betömökölte a ridiküljébe, és

mielőtt visszavette volna a ruháját, átadta magát egy kiadós vakarózásnak.

Amikor visszament a földszintre, épp elcsípte, amint Toni azt mondja:

– Nem tudom megérteni, mi készítette a főszereplőjét arra, hogy átengedje a fellépés lehetőségét George Southernnek.

– Én sem – intézte el egy vállrándítással Gareth. – Különösen, hogy mindenki azt hiszi, John bele van habarodva Gwenbe.

– Hát, most már elveheti feleségül – jegyezte meg Toni, és ebben a pillanatban Agatha metsző tekintetével találkozott a szeme, miközben fogalma sem volt, mit csinált rosszul. Majd így folytatta: – George Southernre mindig jellemző volt az efféle tréfacsinálás?

– Attól tartok, igen. És némelyik elég kegyetlen volt.

– Mint például? – kérdezett közbe Agatha.

– Ó, hát ilyen hülyeségek. A városházán például átlátszó fóliát tett fel a vécécsészére. Pixie Turner púderesdobozába borsot tett, amitől Pixie olyan tüsszögőrohamot kapott, hogy újra kellett csinálni a sminkjét. Ilyesmik... Pixie megfenyegette, hogy megöli. De ilyet mindannyian mondunk olykor.

– Én a kovácsra szavazok – jelentette ki Agatha. – Kapott valaki valamilyen büntetést a társulattól?

– Colin Blaint megbüntették veszélyes fegyver tartásáért. De pillanatnyilag John az első számú gyanúsított.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– Nos, nélküle George soha nem kapta volna meg ezt a szerepet, és nem játszotta volna el a gonosz kis tréfáját, ami

szemlátomást úgy felbosszantott valakit, hogy megölte.

– De én nem látom be, miért lenne ez John Hale bűne – szólt közbe Toni. – A fickó elvált, és nem kétséges, hogy a tanári fizetéséből nehezen nyögi ki az asszonytartást. Talán George Southern fizetett neki valamennyit.

Agatha máris azt kívánta, bárcsak ne hozta volna magával Tonit. Nem akarta, hogy az elbűvölő férjéről szőtt romantikus álmait beárnyékolja a gyanú.

Gondolatait Gareth szakította félbe a kérdésével:

– Van engedélye a nyomozói munkához?

– Sosem volt rá szükség – felelte Agatha.

– Hamarosan lesz – mondta Gareth. – Az Információbiztonsági Ügynökség Hivatala fogja kiadni az engedélyeket, és el kell végezni hozzá egy tanfolyamot.

– De nekem nincs szükségem tanfolyamra! – kiáltotta Agatha. – Nagyon jók a felderítési mutatóim.

– Hamarosan a törvényt fogja előírni – kontrázott Toni.

– És hogy az ördögbe fogjuk elvégezni a munkát, ha közben kurzusokon ülünk? – panaszkodott Agatha.

– Valahogy biztosan megoldjuk – nyugtatta meg Toni. – Olvastam, hogy amiatt van rá szükség, mert egy csomó állügynökség telefonokat hallgat le és hozzáférést kérnek bankszámlákhoz. A sajtó nem érti, miért kellene őket kizárni a bűnvádi eljárásokból, amikor néhány nyomozóiroda ugyanúgy alkalmazza a telefonlehallgatásokat.

Agatha ismét az eseten kezdett spekulálni.

– Gareth, próbáljon gondolkodni – nógatta a férfit. – Lehet, hogy valaki a társulatból a mi emberünk. Ha van köztük olyan,

aki elég őrült és kegyetlen ahhoz, hogy kiterveljen és végrehajtsa ilyen gyilkosságokat, magának muszáj hogy tudomása legyen róla.

– De nincs – tárta szét a kezét Gareth. – Az amatőr társulatokban gyakran túltengenek az egók, és sok a veszekedés, de nem tudom elképzelni, hogy valakiben ennyi gyűlölet legyen.

Miután Agatha és Toni semmi lényegeset nem tudtak kizsedni belőle, távoztak.

Odakint a falu nevének megfelelően csípős hideg várta őket. Feltámadt a jeges szél is.

– És most? – kérdezte Toni.

– Attól tartok, mást pillanatnyilag nem tehetünk – felelte Agatha –, csak azt, hogy visszamegyünk az irodába, és dolgozunk a többi ügyünkön, amíg elcsitul a felhajtás e körül. Utána majd visszajövünk, és mindenkit újra végigjárunk.

Agatha megkönnyebbült, hogy aznap estére Charles nem maradt nála. Bejelentkezett telefonon Roy Silver, Agatha egy régi alkalmazottja, mert szerette volna a hétvégét nála tölteni, de Agatha visszautasította. Mi van, ha a randija Johnnal úgy alakul, hogy...? Megkérte Royt, várjon a következő hétvégéig.

Másnap nem volt könnyű koncentrálnia a munkára.

Mivel további havazást jósltak, egy kis bőröndben vitt magával egy váltás ruhát az irodába. Igazi nagy fürgetegről álmodozott, hogy John kénytelen legyen őt ott marasztalni éjszakára.

Öt órakor tényleg erősödni kezdett a havazás. Agatha

hazaküldte a munkatársait. Toni és Simon azonban maradtak – Toni azt mondta, még le kell gépelnie a jegyzeteit, Simon meg azt várta reménykedve, míg Toni végez, hátha meghívhatja utána egy italra.

Hat órákor Agatha türelmetlenül rájuk szólt:

- Gyerünk haza! Be akarok zárni.
- Hamarosan indulok – nyugtatta meg Toni.
- Most azonnal! – parancsolt rá Agatha.

Milyen bosszantóan hosszú ideig vacakolt Toni, míg kikapcsolta a számítógépet és felvette a kabátját! Végre elmentek Simonnal, és Agatha nyugodtan átöltözhetett és kisminkelhetett. Kinézett az ablakon a vigasztalan hóesésbe, és bánatosan állapította meg, hogy valami praktikus csizmát kell húznia. De azért betett egy lapos talpú, piros hasított bőr cipőt a táskájába. Úgy döntött, hogy a mély nyakkivágású skarlátvörös selyemblúza a fekete harangszoknyával elég csinos összeállítás, de kénytelen lesz egy vastag kardigán alá rejteni.

Amikor végül elindult az irodából, bosszúsan látta, hogy a kocsija szinte eltűnt a hó alatt. Elővett hát egy kefét, és elkezdte letakarítani. Szerencsére az övé volt az egyedüli jármű az úton, míg John lakása felé igyekezett, amely egy régi épületben volt a színház közelében.

Megnyomta a Hale feliratú csengőt, és amikor felberregett a válasz, belépett a lépcsőházba. Ahogy felfelé haladt a lépcsőn, úgy nőtt benne az izgalom.

John lakása a másodikon volt, és a férfi a nyitott ajtóban várta a vendégét.

- Isten hozta – köszöntötte Agathát. – Hadd segítsem le a

kabátot és a kalapot.

Agatha levette a szőrmekalapját, reménykedve, hogy nem lapult le alatta nagyon a haja. Aztán a kabát, a kardigán és a csizma következett. Elővette a piros cipőt, és belebújt.

Csak amikor John betelgelte a nappaliba, tűnt fel neki, hogy milyen hideg a lakás. A szoba kicsi volt. Az ablaknál egy étkezőasztal állt. A falak mentén végig könyvespolcok, akárha egy könyvtárban lennének. Középen egy kis méretű kanapé és egy fotel állt.

Agatha megborzongott.

– Nincs fűtése? – kérdezte.

John egy vastag kék pulóvert viselt, ami jól ment a szeméhez.

– Szerintem kellemes a hőmérséklet – felelte. – Szívesen behozom a kardigánját.

– Inkább egy kis fűtés lenne jó – makacskodott Agatha, nem akarván elhomályosítani a kardigánnal selyemblúza ragyogását.

John odalépett a falra szerelt termosztáthoz, és felkapcsolta. Egy poros, vén radiátor – a fal egy üres beugrójában volt, amit nem takart könyvespolc – kattogó hangok kíséretében beindult.

– Akartam hozni bort – mentegetőzött Agatha –, de ebben a szörnyű időjárásban elfelejtettem.

– Nem számít – legyintett John, pedig reménykedett, hogy a vendége borral felszerelve érkezik. – Gint?

– Igen, kérek – bólintott Agatha. A férfi eltűnt a konyhában, és kisvártatva visszajött egy pohár gin-tonikkal.

– Sajnos jegem nincsen.

Az ital meleg volt. Agatha arra gondolt, John a tűzhely mellett tarthatta az üvegeket.

– Megyek, és összedobom a vacsorát – mondta John, azzal ismét eltűnt a konyhában. Agatha belekortyolt az italába, és körülnézett. A konyhán kívül csupán két másik ajtó nyílt a nappaliból. Felállt, és csendesen benyitott az egyikben. Egy aprócska dolgozószobát látott, íróasztallal, székkal és egy számítógéppel. Agathának bevillant Toni ötlete, miszerint George Southern fizethetett Johnnak, hogy az átadja neki a szerepét. Hirtelen kíváncsi lett, vajon a bankszámlakivonatait ott tartja-e az íróasztalában.

Hallotta, amint pittyen a mikrohullámú sütő a konyhában, úgyhogy gyorsan behúzta az ajtót, és visszasietett a nappaliba.

– A vacsora előállt! – jelentette John. – Foglaljon helyet az asztalnál.

Agatha így tett. Kirázott egy papír asztalkendő. Egy címke nélküli vörösboros üveg állt az asztalon.

John behozott két tányér lasagnét. Az egyik tányért Agatha elé csúsztatta, ő pedig leült vele szemben.

– Ezt meg kell kóstolnia – mutatott a borra. – Egy barátom hozta Bulgáriából. – Töltött egy pohárral a vendégének. Agatha kiitta a gint, aztán óvatosan belekortyolt a borba. Rémes volt, savanyú és karcos.

Egy falat lasagne után Agatha – akit Charles kinevezett a Mikrohullám Királynőjének – megállapította, hogy ez a legolcsóbb mirelit változat, amit kapni lehet.

Megvitatták a bűnügyet, de Agatha semmi újat nem tudott meg.

Amikor végeztek az étellel, John a szemébe nézve rámosolygott.

– Gondolt már rá valaha, hogy meg kéne állapotnia? – kérdezte.

– Mármint felhagyni a nyomozói munkával?

– Ó, nem. Mindannyiunknak dolgoznunk kell. Úgy értem, érezte-e már valaha, hogy újraraházasodna?

– Gyakran – töprengett el Agatha. – De csak ha találkozónék az igazival.

John a kezébe fogta Agatha kezét, és melegen megszorította.

– Biztos vagyok benne, hogy találkozni fog.

Nyomorult Toni, gondolta Agatha. A pasas vagy gonosztevő, vagy pénzsűkében van.

– Van kávé? – kérdezte.

– Hát persze. – John elengedte Agatha kezét.

Amikor a férfi kiment a konyhába, Agatha besprintelt a dolgozószobába. Az íróasztalon néhány bontatlan levél hevert. A kupac tetején az egyik a Midlands & Cotswold Banktól jött. Agatha sietősen begyűrte a bugyijába.

Mire John újra felbukkant egy tálcával, amelyen két csésze kávé, egy doboz tejet és egy tasak cukrot hozott, Agatha már ismét az étkezőasztalnál ült.

„Komoly erőfeszítésébe kerülhetett – nézte Agatha a tálcat. – Mostantól kezdve csuporban szolgálom fel a tejet, és tálkában a cukrot.”

– Én feketén iszom – mondta Agatha. – Ó, használhatnám a fürdőszobát?

– Természetesen. – John a dolgozószoba melletti ajtóra mutatott. – Arra van. Menjen át a hálószobán.

A fürdőszobába érve Agatha előhalászta a bugyijából a banki

értésítőt, és leült a vécécsésze peremére. A borítékot nem ragasztották le erősen, könnyen felhajtotta a fülét. Egy bankszámlakivonat volt. Agatha szíve gyorsabban kezdett verni. A múlt héten, amikor George átvette John szerepét *A Mikádó*ban, egy ezerfontos utalás érkezett. Ezt megelőzően Johnnak csak kétszáz font volt a számláján.

Agatha óvatosan visszanyomta a boríték fülét. Világossá vált számára, hogy John a pénzéért udvarol neki.

Megnyomta a vécéöblítőt, kinyitotta a vízcsapot egy időre, majd kiment a fürdőszobából, és visszatért a nappaliba.

– Gyönyörű, mint mindig, Agatha – áradozott John.

– Nem baj, ha kérek egy másik csésze kávé? – kérdezte Agatha. – Ez már itt kihűlt.

– Persze. Egy pillanat.

Agatha megvárta, míg John kimegy, lábujjhegyen besurrant a dolgozószobába, előhalászta a banki kivonatot, lesimítgatta a borítékot, és visszatette az íróasztalra. Épp időben ért vissza a helyére a nappaliban.

– Itt is van – mondta John. – Kinéztem a konyhaablakon, úgy fúj a szél, hogy szinte hóvihar van. Attól tartok, itt kell maradnia éjszakára.

„Bárcsak ne volna igaz – merengett Agatha –, de azt hiszem, egy gazdag feleségre vadászik.”

– Bocsánat – szabadkozott Agatha –, de ez a bolgár bor, úgy tűnik, kicsit felizgatta a gyomrom. Megint ki kell mennem a fürdőszobába.

A fürdőben elővette a mobilját, és felhívta Charlest. Amikor felvette, Agatha sietősen hadarta a telefonba:

– John Hale-nél vagyok. Mircester Road 12, ötös lakás. Ki kell mentened innen!

– Oké – egyezett bele Charles. – Mázlid van, Mircesterben vagyok.

Charles a barátainál vacsorázott.

– Sajnálom – jelentette be –, a nagynéném megbetegedett. Mennem kell.

– Nem jutsz haza ebben az időben – aggódott a vendéglátója.

– Muszáj megpróbálnom – felelte Charles. – Hív a kötelesség.

Agatha és John átültek a kanapéra. A férfi olyan közel húzódott hozzá, hogy összeért a combjuk. Agatha hormonjai harci táncot lejtettek, miközben alacsony önbecsülése nyugalmat parancsolt nekik.

– Úgy érzem, sok közös van bennünk – lehelte John. – Mikor bújjunk ágyba... drágám?

– Nem megyek bele egyéjszakás kalandokba – közölte Agatha.

– De ez nem egyéjszakás. Kedvesem, amikor megláttam, hogy belépsz az osztályterembe, azt gondoltam, ez az a nő, akit keresek.

Agatha érezte, hogy kezd elgyengülni. Miért ne? Olyan rég volt már. Mi van abban, hogy eltölt egy éjszakát ezzel a gyönyörű pasival, bármi is legyen a motivációja?

– Bocsánat, megint ki kell mennem a vécére – ugrott fel

Agatha.

Eszeveszetten tárcsázta Charlest, de annak ki volt kapcsolva a mobilja.

Amikor visszaért, megszólalt a kapucsengő.

– Ne törődjünk vele – legyintett John.

Agatha tétovázott. Tudta, hogy Charles az. Ha nem tud bejutni, lehet, hogy hívni fogja a rendőrséget, mert azt hiszi, valami szörnyűség történt vele.

– Szerintem pedig ki kellene nyitnia – közölte határozottan Johnnal. – Lehet, hogy a rendőrség.

A férfi vonakodva felállt, majd megnyomta a kapunyitó gombot.

Agatha hallotta John szarkasztikus megjegyzését.

– Micsoda váratlan öröm... Mi szél hozta?

Charles hangja már közelebbről érkezett.

– Jöttem megmenteni Agathát. Nekem négykerék-meghajtásúm van. A saját autóján sosem jutna haza.

Charles bemasírozott a szobába.

– Helló, Aggie. Beugrottam, hogy hazavigyelek.

– Honnan tudta, hogy itt van? – szegezte neki a kérdést John.

– Én mondtam neki – vágta rá gyorsan Agatha. – Megkaphatnám a kabátomat?

John kihozta a hálósobából a kabátot, a kardigánt és a csizmát. A két férfi csendben állt, míg Agatha felöltözött.

– Hát, nagyon köszönöm a szép estét – nyájaskodott Agatha. – Máskor is meg kell ismételnünk.

– Mikor? – kérdezte John.

– Majd hívom. Viszlát. Gyere, Charles.

– Tehát – szólalt meg Charles, miközben óvatosan araszoltak előre a hóban –, miért futamodtál meg Adonisztól?

Agatha felsóhajtott.

– Tényleg gyönyörű, nem? Az a nyamvadt Toni!

– Mi köze van ehhez Toninak? Elcsábította az ürgét?

– Nem, azt mondta, hogy George Southern esetleg fizetett Johnnak, hogy a premieren átvehesse a szerepét. Ezzel elültette a bolhát a fülembe. Belekukkantottam a pasas bankszámlakivonatába. Egy héttel a premier előtt John kapott egy ezerfontos utalást. Ezt megelőzően csupán kétszáz fontja volt a számláján. Toni felvetette, hogy talán pénzsűkében van. A fickó elvált, és van egy fia.

– Ezt jobb lenne elmondanod Bill Wongnak. Szóval, úgy gondolod, a pénzedre hajt?

– Jó lenne nem azt gondolni – nézett maga elé Agatha szerencsétlenül. – De ez a vacsora borzalmas volt. Olcsó, mikrózható lasagne és valami bolgár bor, aminek olyan íze volt, mint a hígítónak. Se előétel, se desszert. Nem akarom Billnek elmondani. Ez az én nyomozásom.

– Ha nem mondod el, és újabb gyilkosság történik, plusz kiderül az is, hogy John a tettes, sosem bocsátanád meg magadnak.

– Holnap felhívom – adta meg magát Agatha.

– Korán kimenekítettelek, még csak fél tizenegy. Hívd fel, ha hazaértünk. Te nem nézhetsz bele azokba a bankszámlakivonatokba, de a rendőrség igen, és ők

megállapíthatják, hogy az ezer font George Southerntől jött.

– Attól John még nem lesz gyilkos – jelentette ki Agatha.

– A dolog akkor is nagyon különös. Ezek az amatőr színjátszók szörnyen komolyan veszik magukat, ezt te is tudod. A pasasnak iszonyúan kellett a pénz.

– Én is így gondolom – motyogta Agatha.

Amint hazaért, Agatha rögtön felhívta Billt, és megvívta a szokásos csatát rendőr barátja szörnyű anyjával, hogy küldje a fiát a telefonhoz. Bill figyelmesen végighallgatta, majd így szólt:

– Jó munkát végeztél, Agatha. Minden nyomnak hasznát vesszük.

Tudatában annak, hogy Charles minden szavát hallja, Agatha így szólt:

– Igazából Toni jött rá. De azért nekem köszönheted. Majd tudasd, mire jutottatok.

– Ezt nem igazán tehetem, Agatha.

– Ó, dehogynem. Ha én nem vagyok, benned fel sem merül a gondolat.

Miután Agatha elbúcsúzott és letette a kagylót, egy pillanatig szomorúan bámult a készülékre. Eszébe jutott, milyen jóképű John, és egy pillanatra árulónak érezte magát.

Charles hangjára összerezzent.

– Gondoltál már arra, Agatha, hogy egy ilyen feltűnően jó külsejű fickó, mint ez a John, erős érzelmeket kelthet bárkiben? A nők például megőrülnek tőle, a férfiak meg féltékenyek lesznek.

– Talán – felelte Agatha vonakodva.

– Vagy netán – ment még tovább Charles –, a gyönyörű John a gyilkos. Az a pékség jól menő üzletnek tűnik, és Gwen vonzó nő. Miután a férjét eltakarították az útból, ismét szabad.

– De akkor miért hajt rám? – kérdezte Agatha.

– Talán mert fél. Szüksége van pénzre, de nem akar semmi olyat lépni, amivel felhívhatná magára a rendőrség figyelmét. Neked van pénzed. Feleségül vesz, aztán ha megírtad a végrendeleted, pár év múlva, mikor már elalszik minden gyanú, eltesz láb alól, és ő kint van a vízből.

Agatha lerogyott a konyhaasztalhoz.

– Minek fogna egy ilyen bonyolult manőverbe? Nem kéne mást tennie, mint kiiktatnia az exfeleségét.

– Ez igaz. De ebben az esetben ő lenne az első számú gyanúsított. Szívesen beszélnék a volt nejével. Nem megyünk el holnap Oxfordba?

– Ebben az időben? Jó, ha a küszöbre ki tudunk lépni!

Charles a konyhaajtóhoz ment, és kinézett az üvegen.

– Már elállt a hóesés. Van téli gumim, és a főbb utakat valószínűleg letakarítják reggelre.

– Jól van – egyezett bele Agatha. Végtére is, gondolta, érdekes lenne látni, miféle nőt vett el egykor John. – Valahová felírtam a címét.

Másnap reggel autóba ültek, és nekivágtak a csendes, hófehér vidéki tájnak.

– Jobb lenne, ha Burford felé mennénk – javasolta Charles. – A woodstocki utat nem szokták letakarítani.

Miután átértek Burfordon, és rákanyarodtak az osztott országútra, már könnyebb volt a terep. Oxford külvárosába érve még a nap is előbújt, csillogó felszínt varázsolva a summertowni házak kertjét borító hótakaróra.

Agatha Johnra gondolt, Charles Agathára. Reménytelen lenne feleségül venni – tűnődött a férfi már sokadjára. Sosem tudna bízni benne. Agatha ugyanaz maradna, és folyton hatalmába kerítené valami rögeszme.

– A zsinagóga közelében van – motyogta Agatha a térképet tanulmányozva.

– Úgy emlékszem, van ott egy jó libanoni étterem – vetette föl Charles.

– Ebben az időben csakis gyorskajára vágyom – mondta Agatha.

– Hát jó. Itt is vagyunk. Csinos kis villa. Kíváncsi vagyok, vajon az egész az övé-e.

– Itt nem állhatsz meg – figyelmeztette Agatha. – Csak a lakók parkolhatnak ide.

– Nem fognak büntetőcédulázni ebben az időben – jelentette ki Charles, és gondosan benavigálta az autót az egyetlen szabad helyre az utcán.

A villa bejárati ajtajához vezető lépcső nem volt letakarítva. Agatha bokacipőt viselt, Charles viszont zöld gumicsizmát húzott aznap.

– Te méysz elől – jelentette ki Agatha –, és én majd a

lábnyomaidba lépek.

– Ez úgy hangzott, mint abban a karácsonyi dalban, a „Vencel király hajdanán”-ban – mosolygott Charles. – Kíváncsi vagyok, milyen ez a nő.

„Vajon John dobta őt, vagy fordítva történt?” – morfondírozott Agatha.

Magas, viktoriánus stílusban épült ház volt, az ajtón tetszetős festett üvegbetétekkel. Charles becsöngetett. Agatha mögé állt, kissé idegesen. John exe nyilvánvalóan gyönyörű, olyasféle szépség lehet, akinek a fényében egy középkorú detektív csak amolyan szürke veréb.

Az ajtó kitárult, és egy alacsony, zömök nő meredt rájuk. A hajában csavarók csillogtak, a farmerja fölött egy hosszú, kinyúlt pulcsit viselt. A szerelésétől teljesen elütő, bolyhos, rózsaszín papucs ékesítette a lábát.

– Nem veszek semmit – jelentette ki éles hangon, és kezdte becsukni az ajtót. – Nem hiszek Istenben, és már kicseréltettem a nyílászárókat – tette hozzá.

– Mrs. Hale – szólalt meg Agatha gyorsan –, magánnyomozó vagyok, és megbíztak, hogy derítsem fel a Winter Parva-i gyilkosságok hátterét. Itt a névjegykártyám.

Az ajtó szélesre tárult.

– Nem tudom, mi közöm van nekem ehhez – húzta el a száját a nő. – Viszont kíváncsi vagyok. Jöjjenek be.

Ahogy beléptek a hall félhomályába, két fiatal lány trappolt le a lépcsőn.

– Viszlát, Mrs. Hale – mondta az egyikük. – Megpróbálunk eljutni az egyetemre.

– Erre – mutatta Olivia Hale. Egy könyvespolcokkal teli dolgozószobába vezette őket. – Én a földszinten lakom, a többi diákoknak adom ki. Ha arra várnék, hogy a volt férjem időben fizessen, éhen halnék.

Leült egy nagy íróasztal mögé, a vendégeit egy-egy székkal kínálta. A szobában hideg volt. Egy csempézett kandalló fölött légypiszokkal pettyezett tükör lógott. Az egyik sarokban egy alacsony asztalkán tévékészülék állt, mellette egy elektromos kávéfőző és két csésze.

– Szóval, milyen ügyben jöttek? – kérdezte. – John a gyilkosságokban gyanúsított?

– Mindenkinek fel kell tárnunk a hátterét, aki érintett az ügyben – magyarázta Agatha. – Azzal kapcsolatban például van elképzelése, miért nem lépett fel John a premieren, és adta át a szerepét George Southernnek?

– A pénz miatt, gondolom – felelte Olivia. – Nagyon pénzsóvár.

Agathának elszorult a szíve. Titokban azt remélte, hogy valami jót hall majd Johnról. Rózsaszín álma a fantasztikus férfival kötendő házasságról szertefoszlott.

– Rossz házasság volt a maguké? – érdeklődött Charles.

– Eleinte nem. Amíg kitartott a pénz, addig jól működött. Örököltem a szüleimtől egy elég nagy összeget ezzel a házzal együtt. Olyan szerelmes voltam, és olyan káprázatban éltem, hogy tudott egy ilyen nő, mint én, kifogni egy ennyire gyönyörű pasit, hogy a banki ügyeket Johnra hagytam. Ő ragaszkodott a közös bankszámla nyitásához. Nekem azt mondta, nagyon jól áll anyagilag, csak azért folytatja a tanítást,

mert el van kötelezve a munkájának. Drága nyaralásokat szerveztünk külföldön, a legjobb éttermekben ebédeltünk. Aztán terhes lettem. A fiam most tizenhét éves, júniusban végez a Prince Edwardon. Akkor kezdődtek a bajok, amikor ragaszkodtam hozzá, hogy magániskolába menjen. John makacskodott, hogy az állami intézmény is jó, és a fiunk mehetne az ő iskolájába. Nem szóltam neki, de bementem a bankba, hogy ellenőrizsem, hogy állunk. Gyakorlatilag semmi pénzünk nem maradt.

Szembesítettem John-t a helyzettel. Ő csak hímezett-hámozott, és a fejemhez vágta, hogy én éppúgy élveztem a külföldi nyaralásokat meg mindent, ahogy ő. Erre azt mondtam, legalább itt ez a ház, ki tudjuk adni a szobákat. Ő felkapta a vizet, hogy egymillióért is eladhatnánk. Úgy éreztem, becsaptak. Szörnyű veszekedéseink voltak, és akkor egyszer csak odavetette nekem, hogy „Ne gondold, hogy a külsőd miatt vettelek el!” Úgyhogy kerestem egy ügyvédet. Meghalt egy nagynéném, és hagyott rám némi pénzt. Nem árultam el Johnnak, de nyitottam egy saját bankszámlát. Arra jutottam, hogy a pénz elég lesz a villa átalakítására. John beleegyezett a válásba, én pedig kiharcoltam, hogy fizessen feleség- és gyerektartást. De hogy gyilkosság...! Ez nem John. Túl gyenge ember. Azon csodálkozom, hogy még nem talált egy másik gazdag nőt helyettem. Igaz, én túl régimódi vagyok. Más nő valószínűleg rögtön átlátna rajta. – Hirtelen megtelt a szeme könnyel. – Próbálok felidézni a szép időket, de nem tudom. Nem érdekli a fiunk sem. Egy hidegszívű, haszonleső disznó. És még a nőket szokták férjvadásznak nevezni!

Agathát mélységes szomorúság fogta el, legszívesebben elmenekült volna a villából. A szobát megvilágította a hó kintről beszűrődő fehér fénye. Úgy érezte, egy hideg fénybuborék foglyai lettek, mint azokban a hógömbjátékokban a figurák, amiket ajándékboltokban lehet kapni.

– Egészen biztos benne, hogy John nem lenne képes megölni senkit? – kérdezte finoman Charles.

– Nem, de őt valaki megölhetné egy nap. Isten látja a lelkem, gyakran álmodoztam róla.

– Most már megvan a telefonszámom – mondta Agatha. – Ha bármi eszébe jut, hívjon fel.

Az autóban ülve Agatha így szólt:

– Gyorskaját akarok!

– Nem érdekelnek a vonalaid? – kérdezte Charles.

– Ma nem.

– Mit gondolsz, a drága John nem lehet a gyilkosunk?

– Nem úgy tűnik – morogta Agatha.

– És mi van, ha George Southern megfenyegette, hogy mindenkinek elmondja, hogy John pénzt kért tőle?

– Ez nem elég indítéknak.

– És ha eljárszunk a gondolattal, hogy Bert Simple zsarolta valamivel, hm?

– Ez meg nagyon elrugaszkodott – ingatta a fejét Agatha. – Azonkívül Johnnak semmi köze nem volt a falusi előadáshoz.

– Nem, de nem is kellett, hogy részt vegyen benne. Bárki, ő is lemehetett a színpad alá a főpróba és az előadás között.

– Ó, felejtse már el John! – csattant fel Agatha. – Mi újság

Gwennel, jutottál valamire?

– Rá akart venni, hogy látogassam meg újra, de mondtam neki, hogy nagyon elfoglalt vagyok.

– Aha.

– Mit aha?

– Ha utánad fut, aligha ő a szegény, gyászoló özvegy.

– Na jó, elég már ebből – intette le Charles. – Itt egy bizstró.

Hamarosan meglesz az áttörés az ügyben, meglátod.

De miközben Agatha egy tányér tükörtojással, kolbásszal, baconnel és sült krumplival küzdött, nem is gondolt rá, milyen messze van még ez az áttörés.

Hatodik fejezet

Csak a krimikben oldják meg gyorsan az ügyeket, mélázott Agatha rosszkedvűen, ahogy kinézett az ablakon, és egy újabb szürke, hideg, késő tavaszi nap látványa fogadta.

A tél barátságatlan, zimankós tavaszba fordult, és Patrick Mulligan mindössze annyit tudott meg rendőrségi kapcsolatai révén, hogy egy árva nyom sincs a Winter Parva-i gyilkoshoz.

Agatha mindenkit újra kikérdezett, aki csak eszébe jutott, kivéve John Hale-t.

Különös volt, hogy Winter Parva lakói az idő múlásával mintha visszazökkentek volna a hétköznapi szokványos kerékvágásába, és megfélelkeztek a gyilkosságokról. Agatha előző esete volt hasonló, amikor egy egész falu döntött úgy, hogy valami jöttment őrült követte el a bűntényt. Talán amiatt, töprengett Agatha, mert az a gondolat, hogy közülük való a bűnös, túlságosan ijesztő volt számukra, hogy megbirkózzanak vele. Némi habozás után január végén bejelentette Gareth Cravennek, hogy nem fogad el tőle tovább pénzt, míg nem tud felmutatni valami eredményt.

Keményen dolgozott a többi megbízáson. Charles ismét

eltűnt, James Lacey a világot járta.

Agatha még egyszer megpróbálkozott a Buxton család kihallgatásával, hogy megtudja, csakugyan molesztálták-e Kimberlyt, de a szülők megfenyegették, hogy feljelentik zaklatásért.

Az időjárás éppolyan borongós maradt, mint Agatha kedve. Számtalanszor visszautasította Roy Silver látogatását, de végül, mivel magányosnak érezte magát, úgy döntött, hadd jöjjön a fiú. Agatha mindig magányos volt, amikor nem emésztette a szerelem valaki iránt.

Roy, egy igencsak nőies fiatalember, aki egykor Agathának dolgozott, szombat reggel érkezett meg. Agatha nagy megkönnyebbülésére először az életben teljesen normálisan volt felöltözve. Roy egy reklámügynökség munkatársa volt, egy új ügyfelének most épp drága férficipők kampányát szervezte. A fiú igazi kaméleon volt – amilyen ügyfelet képviselt, annak megfelelően öltözködött. Ha mondjuk egy popzenekar marketingjét vezényelte, akkor felzselézett, tüskés haját és térdben kiszaggatott farmert hordott.

– Szörnyű az idő – panaszkodott Agatha. – Olyan hideg van, hogy semmi nem nyílik még. Egyetlen nárciszt sem láttam, és mi is az a bokor, ami ilyenkorra már fehér virágokat szokott hozni?

– Kökény – segítette ki Roy.

– Honnan tudsz te ilyeneket? – kérdezte Agatha.

– Egyszer a *Vidéki Élet* magazinnak csináltam a PR-ját – mondta Roy. – Egy csomó unalmas falusi témában kiokosodtam. Mi a helyzet a gyilkosságokkal?

- Semmi – biggyesztette le az ajkát Agatha. – Mindent megpróbáltam. Milyen szórakozást találjak ki neked?
- Játsszák ma este Mircesterben *A Mikádót* – vetette fel Roy.
- Megmutathatnád nekem az összes gyanúsítottat.

Telt ház volt. Agathának szerencséje volt, két jegyet az utolsó pillanatban mondtak vissza.

Roy izgatottan várta, vajon történik-e valami. Megszállottan szeretett volna egy kis önreklámot csapni magának – régebben többször belevetette magát Agatha bűnügyeibe, csak hogy az újságok címlapjára kerüljön a fotója.

Előbbre csúsza a székén, Roy suttogva kérdezte:

- Ki ez a gyönyörű férfi?
- John Hale – súgta vissza Agatha. – Majd utána mesélek róla.

Johnnak és Gwennek gyönyörű hangja volt. Az előadás zavartalanul lezajlott, Roy nagy bánatára. Kezdte azt kívánni, bárcsak el sem jött volna. Az időjárás is borzalmas volt, akárcsak Agatha mikrözött kajája.

Megkönnyebbült, amikor Agatha azt javasolta, hogy vacsorázzanak a közeli kínai étteremben.

- És most avass be a részletekbe – kérte Roy.
- John Hale középiskolai tanár, és egy pénzsóvár szemétláda – összegezte Agatha. – Rám hajtott, mert úgy gondolta, gazdag vagyok. A néhai George Southern ezer fontot fizetett neki azért, hogy felléphessen helyette a premieren. De John esküdözött, hogy George egy kölcsönt fizetett vissza, aminek semmi köze ahhoz, hogy ő átengedte neki a főszerepet. Visszatérve a

lényegre, John próbált, amikor George-ot meggyilkolták, tehát lehetetlen, hogy ő volna a tettes. Na mármost, Gwen Simple, az első áldozat özvegye, egyáltalán nem mutatta jelét a gyásznak vagy a sokknak. Mégsem tudok gyilkosként tekinteni rá.

– Gwen és John odavannak egymásért – jelentette ki Roy.

Agatha rámutatott egy evőpálcikával.

– Erre hogy jöttél rá?

– Kémia. Bármiben lefogadom, hogy már ágyba is bújtak.

Agathát meglepte, ahogy beledöfött a féltékenység. Elvégre nem akarja Johnt, nemdebár?

– Tudod, hol lakik? – kérdezte Roy.

– Igen, a színházhoz közel van egy lakása.

– Menjünk, és lessük meg – indítványozta Roy mohón. – Még úgylis le kell sminkelniük. Kapjuk be a vacsit, aztán siessünk.

Épp elhajtottak a színház mellett, amikor John kifele jött Gwennel. Agatha megállt, és figyelt. Azok ketten odasétáltak egy autóhoz. John megtartotta az ajtót Gwennek, aztán beült a vezetőülésre. Amikor elindultak, Agatha is gázt adott.

– Winter Parva felé mennek – jegyezte meg.

– Talán ott tölti a nőnél az éjszakát – vélte Roy.

– És akkor mi van? – morogta Agatha. – Ez nem visz minket közelebb semmihez.

– De jó okot adhatott Johnnak, hogy megölje Gwen férjét.

Végül John megállt a pékség előtt. Megkerülte a kocsit, és kíségette Gwent. Elkísérte a pékség bejáratáig, mondott valamit neki, megpuszilta az arcát, aztán visszament az autójához.

– Na, ezt hívom én időpazarlásnak! – csattant fel Agatha.

Roy elhatározta, hogy reggel azonnal hazamegy. Itt semmi nem fog történni, amitől az újságok címlapjára kerülne a fotója. Ezúttal kocsival jött Carselybe, nem vonattal, ahogy máskor szokott.

Amikor Agatha reggel lement a földszintre, egy cédulát talált Roytól, amin azt írta, hogy visszahívták Londonba.

– Gyakran eltűnődöm, hogy ez a fiú tényleg kedvel-e engem – motyogta Agatha a cicáinak. – Vagy csak azért jön, hátha egy kis hírverést csinálhat magának?

Kiengedte a macskákat a kertbe, és elnézte a szürke, hideg tájat. Erős szél űzte az égen a szétszaggatott felhőket. Agathát hatalmába kerítette a magány. Megpróbált beszélni Charlesszal, de Gustav, az inasa közölte vele, hogy külföldön van. Vasárnap lévén a lelkészné biztosan elfoglalt. Agatha legszívesebben visszakucorodott volna az ágyba, fejére húzta volna a paplant, hogy csak akkor keljen fel, amikor vége ennek a csúf vasárnapnak. Úgy döntött, leül a számítógéphez, és átolvassa az összes jegyzetet és interjút, amit a Winter Parva-i gyilkosságok nyomán készített.

A szeme előtt felsorakoztak a gyanúsítottak, de egyetlen fénypont sem mutatkozott, ami irányt mutatott volna neki, vagy valakit kiemelhetett volna különösen gyanúsként. Ennek ellenére megpróbált egy listát összeállítani a lehetséges tettesekről. A névsor élére Harry Crosswitht írta. Patrick Mulligan rendőrségi forrásai szerint Harrynek a felesége volt az egyetlen alibije arra az időre, amikor George Southernt megölték. Aztán ott volt David Buxton, Kimberly apja. Mielőtt

továbbment volna, Agatha számba vette, nincs-e valaki, akire nem is gondolt. Mi a helyzet Colin Blainnel, aki a főhóhért játszotta?

Utánanézett a telefonkönyvben. Winter Parvában egy C. Blaint talált. Mint a vadászkutya, aki ismét szagot fogott, Agatha felkapott egy meleg kabátot, és elindult.

Colin Blain a faluszéli lakóparkban élt. Egy különálló háza volt, az a fajta, amelynek van két földszinti és két emeleti szobája. Agatha becsöngetett. Megismerte Colint a színpadi smink nélkül is, mert ő volt a legalacsonyabb tagja a társulatnak, alig több mint százötven centi. Gyér haját keresztbe fésülte a feje egy kopasz faltján. Vizenyős kék szeme volt, arcát egy nagy, gumós orr uralta.

– Igen?

Agatha átnyújtotta a névjegykártyáját, és elmondta, hogy a gyilkosságok ügyében nyomoz.

– Nincs semmi mondanivalóm magának, amit ne mondtam volna el a rendőrségnek – jelentette ki a férfi.

– Csak néhány kérdést – próbálkozott Agatha. – Bemehetnénk? Hideg van idekint.

– Na, jól van. – Blain félreállt az ajtóból, hogy beengedje a vendégét. Kinyitott egy ajtót, ami a szűkös előszobából nyílt, és betessékelte Agathát egy nappaliba, ahol egy magas, férfias küllemű nő tévét nézett.

– A feleségem – mondta. – Drágám, hagyj magunkra bennünket egy kicsit. A hölgy nyomozó.

– Már megint – morogta az asszony, de azért ott hagyta őket,

miután kikapcsolta a tévét.

– Nagyon szeretném tudni, hogy a maga ötlete volt-e megéleztetni azt a kardot – firtatta Agatha.

– Üljön le – intett a férfi.

Agatha letelepedett egy ütött-kopott kanapéra, Colin pedig egy hasonlóan elnyútt fotelbe. Ez utóbbi oldalából kilógtak a szövetzálak, mintha egy macska ezen élesítené a karmait.

– Csak egy kis tréfának szántam – magyarázta Colin. – Gondoltam, csináljunk egy igazi hóhérekardot belőle a vicc kedvéért. Bevittem a színházba néhány dinnyét, és felvágtam őket a kórus szeme láttára még az előadás előtt, hogy lássák, milyen éles a kard.

– És utána hova tette az eszközt?

– Bezártam egy szekrénybe az öltözőmben. Ezután a cirkusz után a levágott műfejjel bárki bemehetett oda.

– És maga be volt avatva abba a tréfába? Mármint, hogy odatették a dobozt a fejjel a színpadra.

– Igen. Az eredeti ötlet úgy szólt, hogy majd megnézik, ha lement a függöny.

– Az a fej nagyon élethű volt – jegyezte meg Agatha –, vagy legalábbis így hallottam. George maga csinálta?

– Igen. Elképesztően ügyesen bánt a papírmásával. Amikor vásárt rendeztünk tavaly a faluban, farsangi maszkokat csinált. Némelyik a falubelieket ábrázolta, és azok is nagyon élethűek voltak. Ne feledje, hogy sokakat felbosszantott az ugratásaival.

– De el tud valakit képzelni, aki annyira feldühödött, hogy meg is ölje őt?

Colin megrázta a fejét.

– És mi lett a karddal? A rendőrség nyilván elvitte a történetek után. Veszélyes fegyvernek minősítették.

– Szerintem elfeledkeztek róla. Nagyon elégük volt belőlünk, és a felesleges riasztás miatt dühöngtek. Szóval, ahogy már mondtam, bezártam egy szekrénybe az öltözőmben.

– George Southern agglegény volt?

– Nem, nős volt, de a házassága évekkal ezelőtt gallyra ment.

– A felesége Winter Parvában lakik? – kérdezte Agatha.

– Nem, Mircesterben, vagy legalábbis így hallottam legutóbb.

– Van címe hozzá?

– Nincs, de rémlik, hogy valaki azt mondta, a toronyházak egyikében lakik az ipari negyedben.

– Mi volt a lányneve, mielőtt férjhez ment?

– Alice Freemont.

A kocsiba visszaülve Agatha ellenőrizte a pontos címet az iPadjén. Talált egy A. Freemontot a Bevan Court lakótelepen, leírta a címét, aztán elindult Mircesterbe.

Néhány toronyház magasodott az acélszürke égre. Egy parkolón szemetet fújt át a szél. Agatha megkönnyebbült, hogy a házban működik a lift, mert a bejárati névtáblákat tanulmányozva felfedezte, hogy Alice a legfelső emeleten lakik. Ahogy kilépett a felvonóból, a jeges szél a csontjaiig hatolt.

Végigsietett a nyitott függőfolyosón, és becsöngetett Alice-hez. Most már erősen azt kívánta, bárcsak ideszólt volna előtte.

Az ajtót egy alacsony nő nyitotta ki, amolyan kopottasan csinos. Göndör barna hajához illett barna szeme. Farmernadrágot viselt, felül dupla pulóvert.

Agatha bemutatkozott.

– Jöjjön csak be – hívta Alice. Lány gloucestershire-i kiejtéssel beszélt.

A nappalit mintha az Ikeából rendezték volna be. Könyvek, képek vagy fotók sehol, kínos tisztaság uralkodott mindenütt.

– Ha George miatt jött, nem tudok segíteni – tárta szét a kezét Alice. – Elképzelésem sincs, ki akarhatta megölni őt.

– Miért bontották fel a házasságukat? – kérdezte Agatha.

– Üljön le.

Agatha leült egy kanapéra, Alice mellé telepedett.

– Az a helyzet – kezdte Alice –, hogy nem volt képes abbahagyni az ugratásait. Még a nászutunkon is egy gumipókot rejtett az ágyba, a frászt hozta rám. Az a furcsa, hogy találkoztam vele egy héttel a halála előtt. Nem kellett feleségtartást fizetnie vagy ilyesmit. Barátságban váltunk el. De elkezdte mondogatni, hogy szeretné, ha újra összejönnénk. Azt mondta, magányos. Mire én, hogy már kialakítottam a magam életét, és nem akarok újra hozzámenni. Azt mondta, hozzá fog jutni egy kis pénzhez...

– Milyen módon? – kérdezett közbe Agatha.

– Azt nem mondta. Csak azt, hogy eladja a szuvenírboltot, és elmehetnénk külföldre.

– Maga úgy gondolta, hogy a pénz, amiről beszél, az üzletből fog befolyni?

– Még most sem értem. Tudom, hogy felvett egy második hitelt is.

Agatha hirtelen összeráncolta a szemöldökét. Végül lassan azt mondta:

– Tegyük fel, hogy George ismerte a gyilkos kilétét, és megszarolta őt. Lehetségesnek tartja ezt?

– Az biztos, hogy mindig pénzsűkében volt. De azt nem tudom elhinni, hogy valami veszélyeset tett volna. Talán rábízhatta a titkát arra a lányra, aki neki dolgozott, Molly Kite-ra.

– Megpróbálkozom nála. Tudja a címét?

– Azt hiszem, megvan valahol. – Alice kiment, és hamarosan visszajött a szobába egy vaskos címjegyzékkel. Fellapozta, és így szólt: – Itt is van. The Loaming, ötös szám. Egy kicsi utca, ami a főút mögött fut.

Felbuzdulva, hogy talán mégis jut valamire, Agatha elautózott Winter Parvába. Először azt hitte, Alice tévedett. A The Loaming nevű utcán csak raktárhelyiségeket talált, amelyek minden bizonnyal a főutca üzleteihez tartoztak. De aztán az utca legvégén rábukkant egy téглаépületre.

Bekopogtatott. Jobbra az egyik ablakon piszkos csipkefüggöny lebbent, majd csoszogó léptek hallatszottak. Egy tömzsi fickó nyitott ajtót pizsamában. Erősen áradt belőle a sörszag. Ritkás haja égnek állt.

– Molly Kite itt lakik? – érdeklődött Agatha.

– Munkában van.

– Hol dolgozik?

– A szociális osztálytól jött?

– Magánnyomozó vagyok – mondta Agatha, századszor is azt kívánva, bárcsak ő is olyan jogosítványokkal bírna, mint a rendőrség.

– A Jacey’s szupermarketben – vakkantotta a férfi, és bevágta az ajtót.

Agatha bekiabált a levélbedobón:

– Melyik Jacey’sben? – Tekintve, hogy üzletláncról volt szó.

Tompa válasz hallatszott bentről:

– Mircesterben.

Agatha bepattant a kocsiába, bekapcsolta a fűtést, és elindult. Winter Parvától távolodva hóvirágok kis csoportját pillantotta meg az út mentén, amitől felderült a kedve. Most már csak vége lesz a hideg napoknak.

A Jacey’s Mircester külvárosában terült el. Agatha úgy tervezte, hogy a lehető legtávolabb teszi le az autót a bejáratról, hogy egy kicsit mozogjon, de olyan hideg volt, hogy végül becsusszant a legközelebbi parkolóhelyre.

Újra azt kívánta, bárcsak rendőrtiszt volna. Ez esetben megkérhetné egy beosztottját, hogy idézze be Mollyt kihallgatásra. Ezzel szemben most a vevőszolgálati pultnál jelezte, hogy Mollyt keresi. El kellett mondania, milyen ügyben jött, mire közölték vele, hogy Miss Kite szünete fél óra múlva esedékes. Addig szíveskedjen helyet foglalni, és megkérdezik a kolléganőjüket, hajlandó-e vele beszélni.

Így hát Agatha leült a bejárat közelében egy székre, és minden alkalommal megborzongott a beáramló hideg levegőtől, ahogy az automata ajtó kinyílt. Egyszer csak fölé magasodott valaki, és kulturált hangon azt mondta:

– Én ismerem önt valahonnan.

Agatha felnézett. Egy magas férfi állt előtte, zöldségekkel megrakott nejlonzacskóval a kezében. Kellemes, szögletes arca

volt, sűrű ősz haja, barna szeme. Barbour kabátot viselt, a nyaka körül vörös sálát.

– Nem hiszem – felelte Agatha óvatosan.

– Én tudom. James Lacey barátja vagyok. Magát vette feleségül, nem igaz? Ott voltam mint vendég az esküvőjükön. – Az arcán vonzó mosoly terült szét. Agatha kedélye szárnyra kapott.

– Gondolkodtam rajta, hogy meginnék valamit – mondta a férfi. – Van kedve csatlakozni, vagy vár valakit?

– Csak pihenek – füllentette Agatha, és úgy döntött, hagyja az ördögbe a találkozóját Mollyval.

– Van itt az út mellett egy kocsmá – javasolta James barátja. – Elmehetünk az autómmal, aztán visszahozom magát.

„A fenébe ezt a vacak időt – bosszankodott Agatha. – Biztos vörös az orrom, és slampos vagyok ebben a lapos talpú csizmában.” Követte a férfit egy Land Roverhez.

– Még mindig nyomozóként dolgozik?

– Ó, igen. És maga? – érdeklődött Agatha.

– Gazdálkodom. Vettem egy tanyát nem messze innen.

– Nem hittem volna, hogy a gazdák szupermarketben vásárolnak – pillantott Agatha a zöldségekre. – Úgy értem, ha helyi termékek beszerzéséről van szó, nem túl lojálisak.

– Praktikus sok szempontból. Itt is vagyunk. – Elhajtottak egy Kutya és Kacsa nevű kocsmához.

A férfi kiszállt, odament az utasoldalhoz, és kiségtette Agathát. „Csak egy úriember, vagy ilyen öregnek néz? – nyugtalankodott amaz. – És ő milyen idős lehet? Az ősz haj ellenére talán velem egykorú.”

A kocsmában vidáman lobogott a tűz. Agatha rendelt egy gin-tonikot, habár vezetett, de úgy gondolta, egy nem fog megártani. James barátja talált maguknak egy asztalt a tűz mellett, elhozta a pultról Agatha italát, magának egy pint sört.

Mielőtt leült, levette a kabátját. Agatha is kibújt a sajátjából, és azon tépelődött rosszkedvűen, hogy nem kellene ilyen elnyútt ruhadarabokat hordania. A nadrágja buggyos térdben.

– Szóval – kezdte James barátja –, milyen ügyben nyomoz mostanában?

Agatha büntudattal gondolt Molly Kite-re, aki kétségtelenül nem érti, mi történhetett vele.

– Újra nekiveselkedtem, hogy kiderítsem, ki gyilkolta meg a Winter Parva-i áldozatokat.

– Van valami nyom?

– Még mindig egy csomó elvarratlan szál.

– Meséljen róla.

Agatha így tett. Amikor befejezte, a férfi így szólt:

– Óvatosnak kellene lennie. Ha George Southernnt azért ölték meg, mert tudta a kilétét Bert Simple gyilkosának, és az illető úgy gondolja, maga is közel van a tűzhöz, könnyen a nyomába eredhet.

– Nos, nekem kell előbb megtalálnom őt, mint hogy ő találjon meg engem – jelentette ki Agatha.

– Vissza kell mennem – szabadkozott a férfi.

– A felesége bizonyára már aggódik, mi történt magával – nyájaskodott Agatha.

– Akárcsak maga, én is elváltam. A fiammal élek. Szerencsés voltam, mert találtam mellé segítséget, amíg kicsi volt.

Szombatonként is dolgozik?

- Nem sűrűn.
- Eljöhete megnézni a tanyámat.
- Szívesen.
- Elmondom, hogy jut oda.

Agatha lejegyezte az útvonalat. Úgy érezte, a rég várt tavasz virágba borította a lelkét.

Amikor a férfi kitette a szupermarketnél, arra gondolt, Molly Kite várhat.

Elfelejtett minden más férfit az életéből, és csak a szombaton járt az esze. De valami óvatosság arra készítette, hogy hívja fel a barátnőjét, Mrs. Bloxbyt, aki igen sok embert ismert.

Mrs. Bloxby azt mondta, sosem hallott Paul Newtonról, de majd körbekérdez. Szokatlanul szórakozottnak látszott, így hát Agatha rákérdezett, aggasztja-e valami.

– A püspök – panaszolta a lelkészné. – Támadásba lendült. Azt állítja, Alfnak többet kellene tennie, hogy bevonzza a fiatalokat az egyházba. Fellép nálunk egy popegyüttes jövő vasárnap. Az a nevük, hogy Karizmatikus Keresztények. Már hallottam róluk. Nagyon hangosak. Szóval, visszatérünk a régi nótához – Jézus a haverod, tapsolj boldogan. Semmi pompa, semmi valódi spiritualitás. Nincs, amitől félni kellene, vagyis semmi, ami tiszteletre méltó.

– Szerintem ez butaság – jelentette ki Agatha, mert nem szerette látni, amikor a barátnője aggodalmaskodik. – Meglátom, mit tehetek. De ez az újítás csak elűzi majd a rendszeres templomlátogatókat, a fiatalok meg fütyülnek rá,

hogy eljöjjenek.

– Épp ellenkezőleg, igen nagy követőtáboruk van. Attól tartok, én magam szörnyen régimódi vagyok. De ne aggódjon, a püspök hamarosan más dolgokkal foglalkozik majd. Azért kedves, hogy felajánlja a segítségét, Mrs. Raisin, de itt igazán nem tehet semmit.

– Még valami – mondta Agatha, mielőtt letette volna a telefont. – Ha Charles vagy James tudni akarja, hol vagyok, ne mondja meg nekik.

A szombat nyirkos hideggel, szitáló esővel érkezett. Agatha sötétzöld kasmír nadrágosztumöt húzott, és enyhén magas sarkú csizmát. Eltöprengett, milyen lehet egy gazda feleségének lenni. Kár, hogy van egy fia. Miközben rózsaszín álmod szőtt arról, ahogy a fiú azt mondja az apjának: „Papa, ideje a múltat hátrahagynod, és újra megőszülnöd”, Agatha követte a megadott útvonalat a tanyára.

Amikor megérkezett, Paul kisietett elé. Feltűrt ujjú kockás inget viselt, ami látni engedte izmos karját.

– Jöjjön, igyunk egy kávét – üdvözölte Agathát –, és ismerje meg Luke-ot, a fiamat.

Egy makulátlanul tiszta konyhába vezette a vendégét. Amikor beléptek, egy magas fiatalember állt fel. Bozontos fekete haja volt, és nagyon hasonlított az apjára.

– A fiam – mutatott rá Paul. – Luke, ő itt Mrs. Raisin.

– Agatha, ha kérhetem.

– Nem mertem volna így szólítani – mérte végig Luke. – Sosem ismerem ki magam az öregeken.

– Luke, egy szóra! – nézett rá dühösen az apja, azzal kimentek a konyhából.

Agatha hallotta, hogy emelt hangon beszélnek, de azt nem tudta kivenni, mit. Jó kis kezdet!

Végül Paul visszajött.

– Sajnálom. A fiam nagyon féltékeny. Rendszerint ez fordítva szokott lenni. De nem fogjuk hagyni, hogy elrontsa a napunkat. Tudja, mit, felteszem a kávé, és amíg lefő, megmutatom a charolais marháimat. Nagyon büszke vagyok rájuk. A moretoni vásárban tavaly első díjat nyertek. – Lepillantott Agatha lábbelijére. – Jobban járna, ha kölcsönadnék egy pár gumicsizmát.

– Jó lesz ez! – legyintett Agatha. – Nem túl magas a sarka.

Követte Pault a tanyára, keresztül az udvaron, mígnem elértek egy nagy istállóig. Agatha érezte, ahogy a szitáló páracseppek tönkreteszik a sminkjét. Paul kinyitotta az istállóajtót.

– Menjen csak, nézzen körül – biztatta Agathát. – Hát nem gyönyörűek?

Kiránthatod az aszfaltot a városi kislány lába alól, de attól még nem lesz belőle falusi kislány, gondolta Agatha, aki betonon nevelkedett.

– Micsoda gyönyörű állatok! – kiáltotta, reménykedve, hogy nem kell közelebb mennie a hatalmas fehér izékhez. Egyetlen helyzet volt, amikor komfortosan érezte magát marhák közelében: ha gondosan fel voltak szelve steaknek.

Amikor Paul úgy érezte, hogy vendége kellően sokáig csodálta a díjnyertes tehenét, visszavigálta magukat a házba.

Egy bögre kávéét szorongatva Agatha megkérdezte, nem bánja-e Paul, ha ő rágyújt egy cigarettára.

– Csak nyugodtan – intett a férfi. – Én is elszívok egyet.

Hála istennek, gondolta Agatha felderülve. Tényleg hozzá kell mennem.

Épp ebben a pillanatban Mrs. Bloxby Toni Gilmourral nézett szembe. A lelkészné képtelen volt hazudni, ezért így szólt:

– Nem mondhatom meg, hol van Mrs. Raisin. A lelkemre kötötte, hogy ne áruljam el.

– Próbáltam hívni a mobilján, de ki van kapcsolva – magyarázta Toni. – Pedig biztosan hallani akarná a legújabb híreket.

Mrs. Bloxbynak eszébe jutott, hogy Agatha instrukciója úgy szólt, ne mondja el *Charlesnak* és *Jamesnek*, hogy hol van.

– Tényleg fontos? – méregette a lányt.

– Nagyon.

– Mrs. Raisin egy Paul Newton nevű gazdát ment meglátogatni. Csak annyit tudok, hogy Mircester környékén van a tanyája, többet nem.

Amikor ismét a konyhában ültek egy hosszú séta után, Agatha egy romhalmaznak érezte magát. A csizmája csupa sár lett, és a szemerkélő pára, ami nemrég hirtelen szakadó esőre váltott, a maradék sminkjét is lemosta. Úgy érezte, száz mérföldet gyalogoltak, miközben nézte az eső áztatta földeket a súlyos ég

alatt.

Luke rontott be a konyhába.

– Ül le – szólt rá az apja. – Mindjárt kész az ebéd.

De Luke felkapta a kabátját, és így szólt:

– Elmegyek a kocsmába.

– Elnézést kérek a fiam modoráért – szabadkozott Paul, amikor az ajtó becsapódott a srác mögött, de abban a pillanatban ismét ki is vágódott.

– Apa! – kiáltott be Luke. – Valami eszméletlen dögös csaj száll ki épp egy kocsiból.

Hamarosan óvatos kopogás hallatszott a nyitott ajtón, és Toni lépett be. Hosszú, piros pufidzsekit viselt, a haját egy kis kontyba fogta a feje búbján.

– Bocsánat, hogy megzavarom, Agatha – kezdte. – De úgy éreztem, ez nem várhat.

– Az asszisztensem, Toni Gilmour – mutatta be Agatha. – Toni, ő itt Paul Newton és a fia, Luke.

– Épp ebédelni készültünk – mondta Paul. – Maradjon és csatlakozzon hozzánk, Miss Gilmour. A fiam most megy el, úgyhogy megeheti az ő ebédjét.

– Igazából túlságosan esik – visszakozott Luke. – Inkább maradok.

Paul lekapcsolta a gázt.

– Luke, hagyjuk, hogy Agatháék megbeszéljék, amit kell.

Amikor azok kimentek a konyhából az egyik szobába, Agatha így szólt:

– Mi olyan sürgős, hogy nem várhatott? Ördög és pokol! Micsoda nap.

– Erről van szó – mondta Toni, miközben leült Agatha mellé, és átnyújtott neki egy újságkivágást. – A reggeli lapban jelent meg.

Agatha megragadta a cikket, és olvasni kezdte. Aztán hosszan füttyentett egyet, és egy pillanatra még Paulról is megfeledkezett. Az újságban közzétett hirdetemény szerint Gwen és John eljegyezték egymást.

– Végre egy kézzelfogható indíték – motyogta Agatha.

– Gondoltam, esetleg szeretné, ha felkeresném John Hale-t. A ma esti előadás előtt az öltözőben elcsíphetem. Óvatos leszek.

– Jó ötlet.

Toni elvigyorodott.

– Nem maradok itt ebédre. A legfrissebb hódítás?

– Úgy gondoltam – felelte Agatha –, de kezdem azt hinni, hogy utálok a farmokat. Egyébként meg sokért nem adnám, ha megszabadulhatnék a fiától.

Toni bekiáltott a szobába egy „Viszlát!”-ot.

Luke-ot mintha puskából lőtték volna ki, ott termett.

– Nem tudsz maradni?

– Mennem kell.

– Én épp a kocsmába készültem. Miért nem megyünk együtt, és hagyjuk itt az öregeket?

– Jól van – bólintott Toni, miközben Paul visszament a konyhába. – Majd hívom, Agatha, és beszámolok, hogy boldogultam.

Amikor a fiatalok elmentek, Paul megkérdezte, miről van szó. Miközben felszolgált a sült csirkét, Agatha elmesélte neki.

Ebéd után Agatha megkérdezte, használhatja-e a fürdőszobát. Paul megmutatta neki az emeleten, az ő hálósobájából nyílt.

Amint rendbe tette a sminkjét és fényesre fésülte a haját, Agatha mindjárt jobban érezte magát. A fürdőszobából kilépve Paul azonnal a karjába zárta. Olyan szenvedélyesen csókolta, hogy Agatha óhatatlanul viszonzta, mígnem megszólalt egy vészcsengő az agyában, és elhúzódott.

– Ez váratlan volt – lihegte ijedten.

– Sajnálom – mondta a férfi. – Elszaladt velem a ló. Lassítsunk.

„Vajon pénz kell a tanyájához?” – gúnyolódott egy gonosz kis hang Agathával. Ideges pillantást vetett az ágyra.

– Menjünk vissza a konyhába – javasolta Paulnak.

Az ebédhez csak ásványvizet ittak. Agatha megkönnyebbülésére Paul most brandyt javasolt. „Remélem, nem csípek be – gondolta Agatha –, de lehet, hogy sokkot kaptam.”

– Nem tudtam, hogy ennyire kedvel – hebegte.

– Én igen. Nagyon – mondta Paul. – Mi lenne, ha a brandy után hazamennél, és átgondolnád a dolgokat? Ha újra látni akarsz, hívj fel.

Amikor Agatha belépett a házába, egy lusta hang kiabált ki bentről:

– Itt vagyok!

Charles, kapcsolt Agatha. Miért pont ma kellett felbukkannia? Gondolkodnom kell.

Charles a kanapén hevert, ölében a cicákkal. Felült, lesöpörte a macskákat, és Agathát vizsgálgatta.

– Teljesen szét van kenődve a festéked – jegyezte meg. – Valami tanyán jártál?

– Miért mondod ezt?

– Csupa sár a csizmád.

– Jártam egyet a mezőn. – Agatha leült egy fotelba, és lehúzta a csizmáját.

– Nem hiszek neked – hunyorgott Charles.

– Nyomoztam!

– Látom a szemedben... Hogy hívják?

– Komolyan, Charles. Nem vagyok a feleséged, nincs jogod kérdésekkel bombázni. Van új fejlemény az ügyben. John Hale elveszi Gwen Simple-t. Ez már egy indíték. Toni beszél vele. Lehet, hogy ő a gyilkosunk.

– Amely esetben a kis Toninak nem kéne a közelébe mennie.

– Nem lesz baj. A színházban keresi fel.

Toni aznap este, útban az öltözők felé egy nagy bokkrétát cipelt magával, és a színpadi felügyelőnek azt mondta, egy helyi virágüzletből hozta. Közben azon gondolkodott, elég bölcs dolog volt-e elfogadni Luke meghívását egy popkoncertre aznap késő este. A fiú felajánlotta, hogy felveszi a színháznál fél óra múlva. Mivel Agatha új hódolót talált, Toni attól tartott, a beosztottja randiját esetleg akként tekinti, az ő területén illetéktelenkedik. Tétovázva megállt az egyik öltözőajtó előtt, amelyen egy aranyszínű csillag díszelgett. Ez Gwené lehet. Aztán megütötte a fülét egy férfihang, amint azt énekli: „Én, én, én”. Bekopogott, és választ sem várva belépett.

John egy tükör előtt ült. Meglátta benne Tonit, és így szólt:

– Csak tegye le valahová. Majd keresek egy vázát később.

– Valójában magánnyomozó vagyok, Agatha Raisinnek dolgozom – mondta Toni. – Itt a névjegykártyám. Csak néhány kérdést tennék fel.

Ha Toni nem lett volna olyan csinos, John biztos feldühödik, de így bájos mosolyt villantott a lányra, és intett neki:

– Csüccs le, és ki velem!

Toni leült egy kicsi, aranyozott székre. John az aktuális előadás, *A gondolatok* jelmezét viselte. Folytatta az arca kifestését.

– Láttam, hogy készül elvenni Gwen Simple-t – kezdte Toni.

– Igen, szerencsés ember vagyok, de mi köze ennek bármihez?

– Nagyon kevés idő telt még el Gwen férje meggyilkolása óta.

– Értem, mire akar kilyukadni. Nos, most jelenésem van a színpadon, de megvárhat itt, ifjú hölgy, és válthatunk pár szót az első felvonás után. – Ledobta a nyaka köré tekert törülközőt, fűgén az ajtóhoz lépett, kisietett, és Toni hallotta, ahogy ráfordítja a kulcsot a zárban.

Most mi az ördögöt csináljak? – merengett a lány. Hagyja lógva Luke-ot, és várja meg, míg visszajön a potenciális gyilkos?

A menekülés mellett döntött. Az egyik sarokban egy színpadi kard hevert, nem *A Mikádó*-ból való, egy másik, tompa élű. Toni beillesztette a hegyét az ajtó és a keret közé, közvetlenül a zár mellett, és mintegy feszítővasat használva, erősen oldalra préselte. Egy reccsenő hanggal az ajtó kitárult.

Toni kisietett a színházból, és megkönnyebbülten látta, hogy Luke korábban érkezett, már vár rá.

Amikor beült a fiú kocsijába, így szólt:

– Fel kell hívnom Agathát.

Elhadarta a főnökének, mi történt.

– Oda fogok menni az előadás végén, és számon kérem tőle, mi a fenében sántikál – jelentette ki Agatha.

Amikor Toni letette, Luke ránézett.

– Nem lett volna szabad egy ilyen fiatal lányt beküldenie. Azt hittem, egy vén szatyor, erre ráhajt az apámra.

– Ha kritizálni akarod Agathát, már most kitehetsz – szólt rá Toni.

– Bocs. Csak nem akarom, hogy apám hibát kövessen el.

Agatha és Charles időben értek a színházhoz, hogy elcsípjék az előadás végét. A színpadi felügyelő épp telefonált, és nem állította meg őket, amint elsüvítettek előtte.

– Ki van feszítve az öltöző ajtaja, úgyhogy könnyű lesz megtalálni – mondta Agatha.

Megtalálták az öltözőt, és beléptek. Taps hangja szűrődött be tompán a nézőtérről. Majd hallották, amint a nézők megindulnak a ruhatárba. Nyílt az ajtó, és John állt előttük.

– Mi a fenét keresnek itt? – ripakodott rájuk.

– Először is emberrablással vádoljuk – csattant fel Agatha is.

– Mit gondolt, csak úgy bezárja ide az asszisztensem?

– Nem volt időm beszélni vele – védekezett John dühösen. – Mondják, mit akarnak, aztán kifelé! – Lehuppant a tükör elé, és elkezdte letörölgetni a festéket magáról.

– Feleségül fogja venni Gwen Simple-t – mutatott rá Agatha.

– És akkor?

– Elég gyors, azok után, hogy nemrég ölték meg a férjét, nem gondolja?

– Szeretem Gwent, és ő is szeret engem. Mire várjunk?

– Ez logikus indítéknak tűnik ahhoz, hogy megölje Bert Simple-t.

– Ki innen! Maguk nem a rendőrség, és nincs joguk faggatni.

– Akkor hívja ki őket, és magyarázza el nekik, miért zárta be Toni Gilmourt – vágott vissza Agatha.

– Épp a színpadra készültem – tiltakozott feszülten John. – Ideges voltam. A rendőrség meg fogja érteni. A lány hamis indokkal jutott be ide, azt állította, hogy egy virágüzletből hozott küldeményt. És most tűnjenek el.

– Gyere, Aggie – sóhajtott Charles.

Agatha az ajtóhoz lépett.

– Tudja Gwen, hogy magának a pénze kell? – szegezte neki a kérdést a férfinak.

A virágot, amit Toni hozott, azóta már berakták egy vázába. John megragadta, és Agathához vágta. Ő félreugrott, az üvegváza az ajtónak csapódott, és darabokra tört.

– Kissé heves a vérmérséklete – szólt oda Charles a férfinak.

– Gyerünk innen.

Toni élvezte a koncertet Luke-kal, de elővigyázatosan csak annyit mondott, hogy majd megbeszélik a következő randit. A fiú az este folyamán még tett Agathára pár csípős megjegyzést. Toni azt felelte, hogy a legtöbb férfi vonzónak tartja a főnökét.

Úgy döntött, hétfőn az irodában majd beszél Agathával, és

megtudja, tényleg komoly-e a dolog Paul Newtonnal.

Másnap, amikor Agatha felbukkant a konyhában, Charles alaposan megnézte magának.

– Miért vagy így kirittyentve?

– Templomba megyek. Mrs. Bloxbynak erkölcsi támaszra van szüksége.

Charlesból kitört a nevetés.

– Tőled?

– Igen, tőlem. Az az oktondi püspök rákényszerített egy popzenekart a lelkészünkre. Mrs. Bloxby aggódik.

– Ezt látnom kell – derült fel Charles. – Veled megyek.

A templom tele volt. A hallgatóság részben fiatalokból, részben lelkes kinézetű, sovány, szemüveges nőkből állt.

Miközben zsolttárokat énekeltek, az új közönség nyugtalanul fészkelődött. Alf Bloxby, a magas, őszes hajú és tudós külsejű lelkész bemutatta a Karizmatikus Keresztényeket. Azok játszani és énekelni kezdtek, az elektromos gitár hangja fülsiketítően vonyított. „Jézus a haverom, / az utcát vele járom, / kocsmában és koncerten, / mindenhol ott van velem” – szolt az ének.

A cingár nők, akárcsak a fiatalok, a levegőben lengtették a karjukat.

– Hova mész? – kérdezte Charles, amikor Agatha felpattant.

– Majd meglátod.

Kisietett a templomból, és benyitott egy oldalajtón, ami a

kriptához vezetett. Odalent megtalálta az elektromos kapcsolótáblát, és lekattintotta. Az ajtó mellett egy táblán kulcsok függtek. Agatha megkereste a kriptaajtóét, bezárta, és eltette a kulcsot.

„Sejtem, kinek a műve ez” – gondolta odafönt Charles. Először a banda észre sem vette, hogy kikapcsolták a hangosításukat. A hangjuk alig szólt, majd a semmibe vészett. Valaki huhogni kezdett hátul a padosorokban. A zenészek leálltak, és egymásra néztek.

Alf uralta a helyzetet, és bejelentette a következő zsoldárt.

„Ösvényedre taníts meg engem” – zengte a gyülekezet, miközben előkerült egy ideges templomszolga, magyarázott valamit a zenekarnak, akik erre pakolni kezdtek.

Agatha a templom előtt állva végignézte, míg bepakolnak a furgonjukba és elhajtanak. Aztán visszament a kriptába, kinyitotta az ajtót, és visszatette a kulcsot.

Odakint megvárta, ahogy a nyáj kiszállingózik a templomból. Mrs. Bloxby aggodalmas tekintettel sietett oda hozzá.

– Tényleg nem kellett volna ilyesmit tennie, Mrs. Raisin – ingatta a fejét. – Csakis maga lehetett. Alf elég zaklatott. Már hozzászólt a gondolathoz, és élvezte, hogy telt ház előtt prédikálhat.

Mrs. Bloxbyt leszólította egy egyháztág. Charles, aki hallotta, mit mondott, így vigasztalta Agathát:

– Maradj a detektívmunkánál, Aggie. Nem mindig értékelik helyén a segítséget. De a zenekar tényleg borzalmas volt. Alf Bloxbyt biztos szétszedik miatta.

Miközben a plébános a templomajtóban állt, egy idő

úriember szidta hangosan.

– Gyalázat! – kiáltotta. – Szentségtörés! Hogy engedhette, hogy elárasszák a szent templomot ilyen huligánok?

– Szembe kell néznie a ténnyel, hogy ha trendi akar lenni, el fogja veszteni a régi nyáját – állapította meg Charles. – Van valami felderíteni valód, ami eltereli a figyelmed?

– Egyvalami – bólintott Agatha. – Még nem sikerült kikérdeznem Molly Kite-ot, a lányt, aki George-nak dolgozott.

– Oké, menjünk. Útközben bekaphatunk valamit egy bisztróban.

Molly Kite-ot otthon találták. A nő beterelte őket egy kellemetlenül sötét nappaliba. A levegőben áporodott pia- és dohányfüstszag terjengett. Őt macska ugrabugrált a szobában a foltos, leharcolt bútorok között. Molly apja egy fotelben elnyúlva hortyogott a tévé előtt.

– Menjünk át a kocsmába egy italra – javasolta Agatha, mert úgy érezte, egy percet nem bír ki tovább ebben a szobában.

– Jó ötlet – helyeselt Molly. – Hozom a kabátom.

Öt perc múlva már a főutca egyik kocsmájában ültek. Molly rendelt egy dupla vodkát és egy Red Bullt, leküldte, majd kért egy újabb kört.

– Arra lennék kíváncsiak, van-e tudomása róla, hogy George Southern megpróbált zsarolni valakit – kezdte Agatha.

Molly nagy barna szeme elkerekedett. A sminkje elkenődött, a szeme alatt fekete karikákat rajzolt a szemfesték. Agatha arra tippelt, nem mosta le magáról az előző napit. A hideg ellenére vékony dzsekije alatt csak egy könnyű blúzt és egy kiszaggatott farmert viselt.

– Ha igen, nekem nem beszélt róla – biggyesztette le az ajkát Molly.

– És arról mondott valamit, hogy pénzhez jutott? – ütötte tovább a vasat Agatha.

– Hát, elkezdett útikönyveket olvasni, és mondogatta, hogy elege van má’ a faluból, és ki akar innen törni. A bolt nem termelt túl jól. Egy rakás szirszar... ha engem kérdeznek. A rendőrség is kérdezett a pénzről. Átkutattak azok mindent. Az unokatesóm, aki a rendőrségnél van, aszondja, megnézték George bankszámláját is, de csak ezer fontot találtak ott, semmi mást. George folyton siránkozott, hogy nincs pénze, nincs pénze, és hogy el kell adni a boltot.

– Ki örökölte?

– Valami csóringer unokaöcs lent Devonba’. Azt csak szidta, hogy hiteleket kapott a nyakába, ja.

– De gondolja, hogy George úgy vélte, hamarosan pénzhez jut? – firtatta Agatha.

– Hát, nem igazán. De énekelgetni kezdett, meg vigyorgott, meg mondta, hogy hamarost övé a világ.

– Maga szerint ismerte a gyilkos kilétét? – kérdezte Charles.

– Lehet. Gondolom. Nyilván emiatt ölték meg.

– Kinek van annyi pénze itt a faluban, hogy az megoldja George életét? – ment tovább Agatha.

– Tuggyafene. Talán a kovácsnak, ja. Az egy zsugori tag. A nagybátyjának volt egy kocsmája Ancombe-ban, és amikor meghalt, a kovácsra hagyta. Az meg eladta egy sörfőzdének.

Egyéb érdekeset nem is tudtak meg Mollytól. Miután kitették őt az otthonánál, Charles így szólt:

– Nagyon úgy néz ki, hogy a kovács az. Van pénze. Ő építette a süllyesztőt. Ő élesítette meg a kardot. Gyerünk, beszéljünk vele.

– Csak ordítani fog és fenyegetőzni – húzódozott Agatha. – Egy vadállat.

– Ettől függetlenül menjünk, és zörgessük meg kicsit a ketrecét.

De a kovácsműhely üres volt. Hideg szél futkosott az udvaron széthagyott vasdarabok között.

– Próbáljuk meg a házban – indítványozta Charles. Agatha tétován követte.

– Remélhetőleg nem fog hozzám vágni semmit – morogta.

Charles bekopogott a vörös téglás ház viharvert ajtaján. Libbent egy függöny, majd kinyílt az ajtó. Mrs. Crosswith egy elegáns kék gyapjúruhát viselt magassarkúval.

– A férjével szeretnék beszélni – mondta Agatha.

– Nincs itthon.

– Hol van?

– Bangkokban.

– Hogyhogy?

– Nyaral, és remélem, ott is marad örökre. Most pedig húzzanak el!

Az ajtó az arcukba csapódott.

– Hát, erről ennyit – húzta fel a vállát Charles.

– Nem úgy van az. – Agatha összeráncolta a homlokát. – Ez a nő rendszerint úgy néz ki, mint egy csöves. Szerintem vár valakit. Ülünk be a kocsiba, és álljunk meg az utca végén,

figyeljünk.

- Ez unalmas – nyafogott Charles tíz perc után.
- Bírd ki. Ez is a detektív munka része.
- Elalszom.

Egy autó fordult be az utcába.

- Ez az! – dőlt előre Agatha. – Lássuk csak, ki az.

Végigautóztak az utcán, és befordultak a ház után következő sarkon. Megálltak, Agatha kiugrott, Charles követte. Épp időben néztek be a sarkon, hogy meglássák, amint Mrs. Crosswith szenvedélyes ölelésbe feledkezik egy nagydarab fickóval, aki kezeslábast visel. Aztán bementek a házba.

Agatha és Charles visszaültek az autóba.

– Reménykedjünk, hogy a kovács nem bukkan fel váratlanul, különben újabb gyilkosság van kilátásban – motyogta Agatha.

Charles később hazament, és Agathának egy magányban eltöltött nappal kellett szembenéznie. Épp amikor Mama Livia lasagnéját tette be a mikrohullámú sütőbe, megszólalt a telefon.

Paul Newton hívta.

– Vacsorázott már? – kérdezte.
– Még nem.
– Mit szólna, ha találkozoznánk Broadwayben, a Russel'sben egy óra múlva?

– Remek – örvendezett Agatha. – Ott leszek.

Felszáguldott a lépcsőn a fürdőszobába, hogy előkészüljön a randevúra. Közben átesett a macskákon. Káromkodva tápáskodott fel, miközben Hodge és Boswell vádlóan nyávogtak rá. Agathának ekkor jutott eszébe, hogy nem etette

meg őket. S habár ő maga leginkább mirelit kaján élt, az fel sem merült benne, hogy a cicáknak ne friss halat adjon. Beletelt egy kis időbe, mire elkészítette és eléljük tette.

Agatha gyűlölt elkészni, így aztán elég zilált idegállapotban érkezett meg a Russell'sbe. Az étterembe belépve megpillantotta magát a bárpult mögött magasodó tükörben, és rádöbrent, hogy nem rúzsozta ki magát.

Amikor Paul felemelkedett az asztaltól, hogy üdvözölje, Agatha elviharzott mellette, és odaszólt:

– Egy perc, és itt vagyok!

A női mosdóban beletúrt a táskájába. Csak narancsszínű rúzst talált, viszont piros kardigán volt rajta. Üsse kő. Olyan nincs, hogy rúzsztatlan ajakkal menjen ki.

Paul ismét felállt, amikor Agatha felbukkant.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Ó, igen – villantott rá Agatha egy narancssárga mosolyt.

Kiválasztották az ételt, aztán Paul a gazdálkodásról mesélt, amire Agatha nem igazán figyelt. Azon spekulált, vajon a kovács tényleg csak nyaralni ment, vagy elhagyta az országot.

– Borzasztó volt az elmúlt év – sóhajtott Paul. – Víz alá került a földem.

– Szörnyű – mormogta Agatha, és azon tépelődött, hogy fel kellene hívnia Bill Wongot. Ezer éve nem keresett, villant át az agyán.

Hirtelen ráeszmélt, hogy Paul egy sztori végén tart:

– És erre azt mondja az öreg Jimmy, na, neked lett igazad! – Paul szívből nevetett, Agatha pedig igyekezett maga is így tenni.

Ez nem fog menni, rettent meg gondolatban. Nem mehetsz hozzá egy pasihoz, akire oda sem figyelsz.

Paul ezután arról érdeklődött, hogy halad a munkával, és Agatha a vacsora végéig mesélt neki. Közben végig azon járt az esze, hogy itt az a jóképű, izmos férfi, és ő ezer éve nem szexelt. De mégsem fog működni a dolog. Valahogy nincs meg a szikra. Hirtelen elfogta a búskomorság, és mintegy jóvátéve, hogy bátorította a férfit, ragaszkodott hozzá, hogy ő fizessen.

Épp indulni készültek, amikor Luke, Paul fia toppant be az étterembe.

– Helló, fater! – kiáltott oda, ügyet sem vetve Agathára. – Gondoltam, jól jönne, ha hazavinnélek. Ellenőriznek ma az utakon a szondákkal. Reggel visszahozhatlak a kocsidhoz.

– Honnan tudtad, hogy itt vagyok? – meredt rá Paul.

– Te mondtad Jimmynek, hol leszel, arra az esetre, ha valami gond adódna az ellésnél – mondta Luke.

– És gond van?

– Nem, szerencsére nincs. Menjünk.

– Kint találkozunk – intett neki a fejével Paul. – Szeretnék elbúcsúzni Agathától.

Amikor a fia kiment, Paul megfogta Agatha kezét.

– Elküldhetem Luke-ot – nézett mélyen a szemébe –, és megihatunk egy italt nálad.

– Talán majd máskor – felelte Agatha. – Reggel korán kell kelnem.

Micsoda hülyeség, gondolta Agatha. Miért kell nekem olyan férfiak után futnom, akikkel semmi közös nincs bennem?

Belépett a házba. Pedig milyen szép lenne, szőtte szomorúan az álmot, egy erős férfival a jó meleg ágyban.

Másnap reggel betelefonált a kapitányságra, és Bill Wongot kérte, de közölték vele, hogy Bill szabadságon van.

Agatha elindult hát rendőr barátjához, rettegve a találkozástól a mamával, akiről tudta, hogy a legkevésbé sem kedveli őt. Gyakran gondolt arra, hogy Bill talán nincs is tudatában annak, milyen elszántan akadályoz meg az anya bármilyen viszonyt a fia és egy másik nő között. Bill apja hongkongi kínai volt, de olyan rég élt már Angliában, hogy gloucestershire-i akcentussal beszélt.

Mrs. Wong nyitott ajtót. Kötényt viselt egy kinyúlt ruha fölött, a lábán pedig filcpapucsot. Az utolsó nő, aki kötényt hord, gondolta Agatha.

– Nem tud vele beszélni – hadarta. – Viszlát! – Azzal becsapódott az ajtó.

Agatha már elindult, amikor ismét nyílt az ajtó, és Bill kiáltott ki rajta:

– Akkor jól hallottam, hogy a te hangod, gyere be! Szegény mamámnak olyan rossz az arcmemóriája, hogy nem ismert meg, és azt hitte, valami ügynök vagy.

Na persze, gondolta Agatha, de azért követte Billt a kifertőtlenített nappaliba, ahol minden olyan tiszta és politúrozott volt, hogy az egész szoba csillogott.

– A nejlonsomagolást le szokták venni a bútorról – nézett körül Agatha. – Melegben felgyullad az ember fenéke tőle.

– Csak ha meztelenül ülsz rá – jegyezte meg Bill zavartalanul. – Mama szerint távol tartja a port, és ezt a szobát

csak akkor használjuk, ha vendég jön. Kimehetünk mamához a konyhába, ha akarsz...

– Nem, nem, jó itt. Tegnap elmentem a kovácshoz, de kiderült, hogy Bangkokba utazott. Te tudtál erről?

– Nem. De rajta vagyunk az ügyön, természetesen. Őszintén szólva nem jutottunk túl sokra – mondta Bill. – Winter Parva kicsi település, valakinek csak tudnia kell valamit. Mi a helyzet Gareth Cravennel? Ő nyilván jól ismeri a falubelieket.

– Megpróbálkozom nála újra – mondta Agatha. – Van itt még valami. – Elmesélte Billnek Mrs. Crosswith románcát. – És le merem fogadni, hogy az új fiújáról is ki fog derülni, hogy veri a nőket. Az ilyen nők, mint ő, sosem tanulnak.

– Jobb lenne, ha elkaphatnánk Harry Crosswitht – töprengett Bill. – Csak az a baj, nincs a kezünkben bizonyíték, hogy gyilkos.

– A helyszínelők nem találtak semmit? – kérdezte Agatha.

– Egy hajszálat sem. Az a baj azzal a sok bűnügyi valóságshow-val a tévében, hogy aki nézi ezeket, remek ötleteket merít, hogyan hagyjon maga után teljesen tisztán egy bűnügyi helyszínt. Erőszakos behatolásnak nem volt nyoma. Te és Lacey csak besétáltatok. Valaki elvitte azt a kardot a színházból. Talán maga Southern, és egy újabb tréfára készült.

– Hogy boldogultál Gwen Simple-vel? – kérdezte Agatha.

– Szerintem segített, amiben tudott.

– És a fia?

– Ő is. A legújabb hírek szerint el fogják adni a pékséget.

– John Hale-nek ez tetszeni fog – bólintott Agatha. – Rajong a pénzért.

– Akkor csalódott lesz. Gwen a fiának ajándékozta a boltot, és az eladásból származó pénz is őt illeti.

Agatha elvigyorodott.

– Ha ebből esküvő lesz, megeszem a kalapom.

– Hale nem nagyon hagy nyugodni – ráncolta a szemöldökét Bill. – Azt beszélik faluszerte, hogy hosszú ideig odavolt Gwenért.

– Akárcsak Gareth Craven. Még mindig motoszkál bennem, nem azért bérelt-e fel a nyomozásra, hogy ne tűnjön gyanúsnak. Azt hiszem, hozzá is elmegyek, habár csak időpocsékolás. Mondtam neki, hogy addig nem számlázok, amíg nem tudok valami konkrét eredményt felmutatni.

– És a szerelmi életed? – mosolyodott el Bill.

– Tudsz valamit egy Paul Newton nevű gazdáról?

– Ismerősen cseng. Tudom már, tavaly tett bejelentést egy traktorlopásról, és én mentem ki a helyszínre felvenni az adatokat. Rokonszenves ürgének tűnt. Udvarol neked?

– Akár így is mondhatjuk. De inkább azt hiszem, egyszerűen szeretőt akar.

– Hogy ismerkedtetek meg?

– A Jacey'sben odajött hozzám. Azt mondta, James egy barátja.

– Akkor kérdezd meg róla Jamest.

– Ő most utazgat – legyintett Agatha.

– Meg sem kínáلتalak egy kávéval vagy valamivel – állt fel Bill. – Megkérem mamát, hogy főzzön nekünk egyet.

– Nem, nem kell! – tiltakozott Agatha. – Úgyis megyek már. Elugrom Garethhez, aztán visszatérek a munkákhoz, amivel

végeznem kell.

Gareth boldognak tűnt, hogy Agatha felkereste. Megkínálta egy csésze kitűnő kávéval és elé tett egy hamutartót.

– Valami újság? – kérdezte.

– Zsákutca mindenfelé, leszámítva, hogy Harry Crosswith elutazott Bangkokba, és a feleségének viszonya van.

– Ilyet sosem merne megtenni!

– Biztosíthatom róla, meri. Láttam őket.

– Hogy nézett ki a pasas?

– Nagydarab, melák fickó, munkaruhában, göndör, barna haj, malacpofa.

– Ez úgy hangzik, mintha Jed Widdle lenne.

– Az ki?

– Egy építési vállalkozó. A faluból kivezető út mentén lakik. Nem hittem volna, hogy elég bátor ehhez. És az kevés, ha Harry Bangkokban van. Ahhoz halottnak kéne lennie, hogy a felesége viszonyt kezdjen.

Agatha ránézett, és lassan azt mondta:

– Mi van, ha halott?

– Egy újabb gyilkosság? Na ne!

– Szeretnék ennek utánanézni. Kerítek valakit, aki segít nekem.

Agatha felhívta Simont, és megkérte, hogy találkozzanak a piac előtt. Amikor a fiú megérkezett, Agatha röviden összefoglalta

neki a tudnivalókat, majd azt kérdezte:

– Szerinted hogyan szabadulhattak meg a holttesttől?

– Egy kovácsműhelyről van szó, igaz? – töprengett Simon. – Feldarabolták és tűzre dobták.

– Leparkolunk a műhely közelében – jelentette ki Agatha. – Megvárjuk, míg a nő elmegy otthonról, és aztán keresni kezdünk.

Simon beült Agatha mellé az autóba, és elmentek az utca végéig.

– Már sosem jön a tavasz? – nézett ki Simon a szürkességbe. Nem esett az eső, de a szél kezdett feltámadni. Egy csipszeszacskó csapódott a szélvédőnek, majd levált róla, és tovább folytatta táncát az út mentén.

– Toni szokott néha beszélni rólam? – szólalt meg Simon.

Agatha egy oldalpillantást vetett a fiú szomorú bohócarcára.

– Sajnos nem, Simon. Nem hiszem, hogy valaha megbocsátja neked, hogy faképnél hagyta azt a lányt az oltárnál. Ennyire nem lehetél belehabarodva Toniba, hogy fogod magad, eljegyzel valaki mást, és aztán úgy döntesz, hogy mégsem kell.

– Ez az egész akkor történt, amikor Afganisztánban szolgáltam – duzzogott Simon. – A legfurcsább emberekkel lehet ilyen helyzetben szoros közelségbe kerülni.

– Bukj le! – kiáltott suttogva Agatha. – Itt jön.

Mrs. Crosswith lejtett végig az utcán. Magas sarkú csizmában tipegett, felül tűzpiros kabátot viselt.

– Jól van – egyenesedett ki Agatha. – Menjünk, és nézzünk körül.

– Ez furcsa – méregette Simon az udvart, amikor beléptek.

– Mi a furcsa?

– Hogy a műhely nincs bezárva, és szanaszét hevernek a fémek. Kész csoda, hogy a tolvajok nem szedték össze, hogy eladják Kínába.

Beléptek a kovácsműhelybe.

– Jó hideg van itt – borzongott meg Simon. – Felkapcsoljam a lámpát?

– Nem, hagyd csak – mondta Agatha. – Nem akarom felhívni magunkra a figyelmet.

– Földpadlós helyiség – állapította meg Simon. – Jó terep egy hulla eltemetéséhez. Hé, mi ez?

Agatha odalépett hozzá.

– Mi mi?

– Nézze csak, ott frissen van megforgatva a föld. Adjon valamit, amivel ásni tudok.

Agatha talált egy ásót, és átadta a fiúnak.

– Óvatosan – figyelmeztette. – Ha egy holttest van ott, vigyáznunk kell, nehogy megvádoljanak minket a tetthely szétdúlásával.

Simon félrekotorta a földet az ásó hátuljával.

– Jesszusom! – kiáltotta. – Csontok!

– Az nem lehet a kovácsé. Legfeljebb egy bomló tetem.

– Leforrázhatták róla a húst.

– Uhh! Hagyjuk. Menjünk innen, és hívom a rendőrséget.

Agatha és Simon csak álltak és reszkettek a hidegben, míg egy helyszínelő csapat a műhelyben dolgozott.

Aztán egy felháborodott sikoly szelte át az udvart, amikor Mrs. Crosswith berohant.

– Mi a francot csinálnak itt? – kiáltotta.

Wilkes kapitány szólalt meg komolyan:

– Be kell jönnie velünk a kapitányságra. Egy csontvázat találtak a műhely padlójába temetve.

– Az Jess, maguk idióták! – visította a kovácsné.

– Jess?

– A régi kutyánk.

Wilkes egy éles pillantást lövellt Agathára, majd bement a kovácsműhelybe.

Agatha elszoruló szívvel várta, hogy kijöjjön, miközben Mrs. Crosswith veszekedett vele:

– Ha ez maga volt, aki itt feltúrt mindent, és beleütötte az orrát más dolgába, feljelentem birtokháborításért.

Amikor Wilkes felbukkant, az asszonyhoz fordult:

– Sajnálom, hogy gondot okoztunk, Mrs. Crosswith. Ettől függetlenül be kell jönnie velünk. Fel kell tennünk néhány kérdést a férje hollétéről.

Bill nyilván beszélt neki Bangkokról, töprengett Agatha.

– És maga – fordult hozzá Wilkes – szintén bejön. Magához is van pár kérdésem.

Agatha és Simon sokáig vártak a rendőrségen, míg végre bekísérték őket egy kihallgatósobába. Wilkes mellett egy nyomozó állt, akit Agatha eddig még nem látott.

Nekifogtak a kihallgatásnak.

– Mit keresett a kovácsműhelyben?

Agatha elmondta neki a gyanúját.

– Elmondta Wong őrmesternek, hogy az a terve, hogy

átkutassa a műhelyt?

– A legkevésbé sem – vágta rá Agatha. – Mikor utazott el Harry Crosswith Bangkokba?

– A nyomozást hagyja csak a rendőrségre – csattant fel Wilkes. – Ezúttal nem vádolom meg a rendőrség idejének a pazarlásáért, de még egy hasonló eset, és magára húzom a vizes lepedőt.

Amikor kijöttek a kapitányságról, Simon így szólt:

– Ellenőrizni fogják az összes repülőjáratot, és ha nincs nyoma, hogy a kovács foglalt volna bármelyikre is, a felesége nagy bajban lesz.

Visszamentek az irodába, ahol Simon csalódottan vette tudomásul, hogy megkapta két elveszett kutya adatait. Agatha közölte vele, hogy keresse meg őket. A fiú gyakran szeretett volna valami fényes teljesítményt felmutatni Agatha előtt. Tudta, hogy a főnöke jóval kevesebbre tartja, mint Tonit, és amikor Agatha szabadságra ment, Toni helyettesítette.

Szerencsére megtalálta mind a két kutyát az Állatmentő Központban, és most sem értette, a tulajdonosok miért nem gondolnak rá sosem, hogy itt érdeklődjenek először. Rádásul mindkét kutya be volt mikrocsipezve. Már értesítették a gazdáikat, akik úton voltak, hogy magukhoz vegyék a kedvencüket. Ez esetben a nyomozóirodát nem illette munkadíj.

Simon hirtelen úgy döntött, visszamegy a kovácsműhelybe, és körülnéz, hátha talál valamit. Lassan sötétedett, arra jutott hát, elrejtőzhet egy bokorban, és onnan figyelheti az udvart. De

a műhely sötét volt és elhagyatott. Simon megkerülte, és hátrament a vörös téglás házhoz. Egy földszinti szobában égett a villany. Simon odasettenkedett az ablakhoz, és hallgatózni kezdett.

– Ne aggódj, mókuskám, sosem találják meg azt a nyomorultat – hallatszott egy férfihang.

– Ezer éve nem esett. Mi van, ha kiszárad az a tó?

– Túl szürke és hideg az idő. Nem süt a nap. Várj csak...

A hangok elhaltak, a lámpa lekapcsolódott. Kinyílt a bejárati ajtó. Simon óvatosan megkerülte az épületet a ház fala mellett settenkedve, a szíve majd kiugrott a helyéből.

Megvárta, míg azok ketten autóba ülnek és elhajtanak, aztán azon törte a fejét, mitévő legyen. A rendőrséget nem hívhatta, nemrég figyelmeztették őket Agathával.

„Milyen tó?” – zakatolt az agya.

Simon elment a kocsmába, rendelt egy sört, és így szólt a pultosnőhöz:

– Van itt valami tó a faluban?

– Horgászni akar? – mosolygott a nő.

– Valahogy úgy.

– Nem lesz az magának jó, drágám. Van egy tó fent Sar Fielden, de abban semmi más nincs, csak szemét.

– És hogy jutok el Sar Fieldbe?

– Ki kell menni a faluból, el a templom mellett, és pont az eveshami út előtt meg fogja látni a tavat, jobbra a mezőn. De a mi a csodát akar ott?

– Csak egy fogadás – biccentett Simon.

Legurította az italát, és elindult. Áldotta a napot, amikor

elkezdett horgászni, mert volt egy pár hosszú szárú gumicsizmája hátul az autóban.

Simon megtalálta a tavat, és elindult felé, kezében egy elemlámpával és a gumicsizmával. Leült egy fűcsomóra, és belebújt a gázlócsizmába. Felállt, majd a tóra irányította az elemlámpa fényét. Egy áruházi bevásárlókocsi állt ki a vízből a part mentén, egy ócska kanapé társaságában. Simonnak eszébe jutott, hogy hoznia kellett volna egy botot a mélység megméréséhez, aztán óvatosan belépett a vízbe.

Az újhold sarlója megvilágította a vizet. A csípős szél hatására hideg fodrok hullámozottak át a tó felszínén. Simon a vizet pásztázta az erős fényű elemlámpával, de a fodrok mindent eltorzítottak.

A kocsmában gyér volt a forgalom aznap, és a csaposnő mindenkinek elmesélte a fiatalembert, aki fogadásból kiment a tóhoz. Jed Widdle is hallotta a történetet, és elindult az ajtó felé.

Két fickó befejezte az italát, majd az egyikük így szólt:

– Menjünk ki a tóhoz. Látni akarom, miféle fogadás ez.

Simon reménytelennek látta a helyzetet. Egy hosszú botra lett volna szüksége, hogy körbekotorjon vele. Épp kiért a tó pereméhez, amikor egy erős kéz megragadta, és belökte a jeges vízbe. Küzdött, csapkodott, de egyre gyengébbnek érezte magát. Ekkor hirtelen a levegőbe emelkedett, majd a támadója behajította őt egy mélyebb részébe a tónak. Simon kiküzdötte magát a partig, és átkozta a gázlócsizmát, ami teljesen megtelt

vízzel.

A két fiatalember a kocsmából kisegítette.

– Mi történt, haver? – kérdezte az egyik. – Láttuk, hogy Jed Widdle megpróbál lenyomni téged.

– Hívjátok a rendőrséget – lihegte Simon.

Egy rendőrautóban ült pokrócokba csavarva. Elöl Alice Peterson őrmester foglalt helyet.

– Használhatnám a telefonját? – kérdezte Simon. – Az enyém a tó fenekén van. Fel kell hívnom Agathát.

– Sajnálom – nézett rá Alice. – Wilkes megölne érte.

Agatha az ágya melletti telefonkészülék csörgésére ébredt.

– Mi az? – mordult bele.

– Chris Jenty vagyok, Agatha. A *Mircesteri Hírmondótól*. Tudja, mi történt a tavon Winter Parvában? A nyomozója ott ül egy rendőrségi autóban. Valaki megtámadta, a rendőrök most leszivattyúzzák a tavat.

Mire Agatha megérkezett a helyszínre, egy kisebb tömeg gyűlt össze a falubeliemből. Meglátta Simont a rendőrautóban, és bekopogott az üvegen. A fiú letekerte az ablakot.

– Jól vagy? – kérdezte Agatha. – Crosswitht keresik?

– Szerintem a tóban lesz – vacogta Simon. – Azért kezdtem keresni, mert meghallottam, amint Mrs. Crosswith és Jed egy tóról beszélnek.

– Most már elég, Mrs. Raisin – szólt közbe Alice. – Mr. Blacket később kikérdezzük.

A rendőrség már korábban körbekordonozta a területet, Agatha úgy jutott be, hogy átbújt a szalag alatt. Egy rendőr rászólt, hogy távozzon, és ő vonakodva engedelmeskedett.

Chris Jenty odasietett hozzá.

– Hallottam, hogy Wilkes elrendeli Jed Widdle keresését. Elmenekült a mezőn át, ezt mondják a fiúk, akik megmentették Simont. Jed megpróbálta vízbe fojtani. Hallottam, amint Wilkes azt mondja, ha előkerül a kovács hullája, megbocsát Simonnak. Ha nem, akkor vádat emeltet ellene a rendőrségi nyomozásba való beleavatkozás miatt.

– Marhaság – morogta Agatha. – Ó, nézd csak, jött néhány bűvár. Nem hiszem, hogy ez a tó ennyire mély lenne.

– Talán nem. De egy szemétlerakó, és át kell kutatniuk a feneket.

Felkapcsoltak néhány reflektort. Agatha idegesen cigarettára gyújtott.

– Gusztustalan szokás – jegyezte meg egy férfi mögötte.

Agatha megpördült.

– Fogja be! – ripakodott rá.

– Nyugi – szólt rá Chris. – Odanézz.

Az egyik bűvár felbukott a felszínre, és egy kezét tartott a levegőbe.

– Ha valami súllyal látták el a hullát, hogy fogják kiszedni? – kérdezte Agatha.

– Kihúzzák – felelte Chris. – Úgy látom, rögzítettek egy kötelet a rendőrségi terepjáró vonóhorgára.

Mindenki elnémult. A terepjáró lassan megindult előre. Egy tömött fekete nejlonzsák lassan kiemelkedett a vízből, majd

kihúzták a partra. Gyorsan sátrat emeltek föléje.

Patrick Mulligan bukkant fel Agatha mellett.

– Kaptam egy fülest – hajolt közelebb hozzá. – Jártam a kovácsműhelynél. Mindenütt rendőrök, de a feleségnek nyoma sincs.

– Van valaki itt a rendőrök közül, akit ismersz? – kérdezte Agatha. – Bill Wong épp most jött meg.

– Ő nem mer beszélni egyikünkkel sem ennyi rendőr között – mondta Patrick. – Viszont látok ott egy őrmestert. Váltok veled pár szót.

Patrick átbújt a szalag alatt. Agatha reszketett és várt. Amikor Patrick visszajött, így szólt:

– Állítólag Jedet és a kovács feleségét megállították a kocsijukkal a mircesteri úton.

– Úgy gondolják, ők követték el az összes gyilkosságot? – kérdezte Chris.

– Nehéz elképzelni, miért tették volna – felelte Patrick. – Miért nem mész haza, Agatha? Majd én itt maradok, és hívlak, ha van bármi hír.

De Agatha látta, hogy Simonnal épp elhajt a rendőrautó.

– Bemegyek a kapitányságra, és megvárom Simont.

Amíg Agatha az őrs előterében üldögélt, Toni is megjelent.

– Patrick hívott – mondta a lány. – Bejöttem, mert látni akartam, Simon rendben van-e.

– Szerintem igen. Biztos nagy sokkot élt át – mondta Agatha. – Mindenképp be kéne mennie a kórházba egy tetanuszoltásért. Az a tó nagyon mocskos. Dühös vagyok rá.

– Miért? – nézett rá Toni. – Nélküle talán sosem találják meg a hullát.

– Lehet. – Agatha elnyomott egy ásítást. – Elővett egy zsebtükröt a táskájából, és megnézte magát benne. A szeme alatt táskák éktelenkedtek, a szája két oldalán elmélyültek a fáradtság ráncai. A szépséget és fiatalságot megtestesítő Toni csak úgy ragyogott mellette.

„Bárcsak valami tündér meglengetné a varázspálcáját, és csupán egyetlen napra úgy nézhetnék ki, mint ő” – gondolta Agatha.

Simon bukkant fel, egy szürke melegítőt viselt, ami jó nagy volt rá, a nadrág szára többszörösen fel volt hajtvva a bokájánál.

– Ó, Toni – fordult rögtön a lányhoz, ügyet sem vetve Agathára –, de rendes tőled, hogy eljöttél.

– Hol a saját ruhád? – kérdezte Toni.

– Megtartották, arra az esetre, ha netán én magam dobtam volna be a tóba a kovácsot. De csak szórakoznak nyilván, mert a hulla valószínűleg már hetek óta odalent volt.

– Kaptál tetanuszt? – kérdezte Agatha.

– Igen, a rendőrségi orvos meg is vizsgált. Tudod, Toni, nagyon meginnék most egy jó kávét. Van valami hely itt, ahová elmehetnénk?

– Ilyen korán még semmi nincs nyitva – szólt közbe Agatha.

– Mint látod, én is itt vagyok, nemcsak Toni. Menjünk be az irodába, ott majd kávézunk, és elmesélsz mindent.

Az irodában egy bögre forró kávéval a kezében Simon részletesen beszámolt a kalandjairól.

– El kellett volna mondanod, mit tervezel – dorgálta meg

Agatha. – Másfelől meg a rendőrség hálás lehet neked. Sosem jöttek volna rá, ha te nem vetted be magad. Jól csináltad!

– Ahogy beszéltek ott velem, az alapján mintha én öltem volna meg azt az embert – panaszolta Simon, és elnyomott egy ásítást.

– Menj haza, feküdj vele, és ma már ne gyere be – rendelkezett Agatha.

– Felvegyem a telefonokat? – kérdezte Toni.

– Hagyd csak – felelte Agatha. – Mindjárt megírok egy közleményt, és mindenkivel tudatjuk, hogy Simon a nap hőse.

Miután a fiú hazament, Agatha legépelt egy sajtónyilatkozatot, majd átadta Toninak, aki most már válaszolt a hívásokra, és mindenkinek beolvasta a szöveget.

Patrick Mulligan egy óra múlva jött meg.

– Megvádolták Jed Widdle-t a kovács meggyilkolásával.

– Ez gyorsan ment! – lelkesedett Agatha. – De biztos lesz még két nap, hogy újabb bizonyítékokat találjanak.

– Nem fogod elhinni – folytatta Patrick –, de amikor ez a barom behúzza a holttestet a nejlonsákba és köveket tett mellé, kiejtette a jogosítványát, és az is a zsákban landolt. Wilkes a többi gyilkossággal is őt gyanúsítja.

– De azokra nincs bizonyítéka.

– A sajtó rendesen elhúzza a nótáját a rendőrségnek a megoldatlan ügyekért, szóval eltökélték, hogy a pasas köhögni fog nekik. Lehet, hogy beismeri.

– Mi az ördögért tenne ilyet?

– Úgy tűnik, Jed bele van zúgva Mrs. Crosswithbe. A rendőrök arról próbálják meggyőzni Jedet, ha beismeri az összes

gyilkosságot, a kovácsnét nem helyezik vád alá semmiért.

– Ez disznóság. Honnan tudsz te erről?

– Bent jártam a rendőrségi kintinban, és hallottam a pletykákat. Néha megfélekedeznek róla, hogy már nem vagyok a testület tagja.

– Roy Silver van a telefonban – jelentette Toni.

– Mondd meg neki, hogy később felhívom – intett Agatha. Szegény Roy, gondolta. Biztos mérges, hogy kimaradt a buliból.

– Menj haza, Patrick – fordult a kollégájához. – Én ráérek később aludni.

– Maga is menjen most haza – nógatta Toni Agathát. – Én egy kicsit sem vagyok fáradt. Phillel és Mrs. Freedmannel megbirkózunk a tennivalókkal.

Hetedik fejezet

Agatha elkínzottan ért haza, és máris csöngött a házban a telefon. Nemrég titkosította a számát, úgyhogy nem kellett attól tartania, hogy idegen hívja.

Paul Newton kereste.

– Reménykedtem, hogy otthon talállak. Követtem az eseményeket a tévében. Jól vagy?

– Fáradtan.

– Van kedved később találkozni egy vacsorára, és elmesélni mindent?

Agatha habozott egy pillanatig, aztán így szólt:

– Most rajtam a sor, hogy meghívjalak. Találkozzunk a Fekete Medvében Moreton-in-Marshban.

– Remek. Ott leszek.

Amint Agatha letette a kagylót, máris újra csöngött a készülék. Charles kereste.

– Helló, Agatha – rikkantott bele.

– Viszlát, Charles – közölte Agatha, és letette.

Hirtelen úgy döntött, elege van a barátja fölényesen jópofáskodó modorából, ahogy rendszerint bánik vele. Lehet,

hogy nincs oda Paulért, de lényegesen vonzóbb egy olyan ember társaságában vacsorázni, aki csodálja őt, mint Charles cinikus megjegyzéseit hallgatni.

Ellentétben azzal, ahogy randevúra szokott érkezni, Agatha ezúttal kényelmes öltözékben és alig-sminkben jelent meg a Fekete Medvében.

Paul felállt, és egy puszit nyomott az arcára.

„Nahát! – csodálkozott el Agatha. – Kifejezetten izmos férfi.” Arra jutott, hogy korábban túl szigorúan ítélte meg.

Miután megrendelték az ételt – mindketten marhahúsos pitét és sült krumplit kértek –, Paul kifaggatta Agathát a legutóbbi bűntényről, és ő boldogan mesélt ilyen figyelmes hallgatóságnak.

Amikor a történet végére ért, Paul előredőlt, és megfogta a kezét.

– Veszélyes ez a munka. Nem gondoltál még rá, hogy abbahagyd?

– Nem hiszem, hogy jó lennék bármi másban – felelte Agatha. – Kivéve az előző munkámat a reklámügynökségemnél, de abba nagyon belefáradtam.

– És az sem fordult meg a fejedben, hogy újra férjhez menj?

– Két működésképtelen házasság után – húzta vissza finoman a kezét Agatha – már nincs kedvem ilyesmin gondolkodni.

Tonit felhívta Luke.

– Képzeld, apám elmegy estére.

- Miért mondod, ez szokatlan?
- Igen. A főnököddel találkozik?
- Nem tudom – felelte Toni. – Miért?
- Á, semmi. Nincs kedved moziba menni holnap?

Toni habozott. Tetszett neki a fiú, de azért nem nagyon.

– Emiatt a legutóbbi bűntény miatt mindannyiunknak túlórázni kell – mondta. – Majd hívlak.

– Én azt hittem, minden nő a házasságról álmodik. Hogy letegye a felelősséget, és egy szeretett férfi gondoskodik róla.

– Hát, ez csak álom – jegyezte meg fanyarul Agatha. – A valóság más.

Megcsörrent Paul telefonja.

Miután felvette, hallgatta egy darabig, aztán türelmetlenül megszólalt:

– Jól van. Megyek.

Majd Agathához fordult:

– Baj van az elléssel. Mennem kell. Luke ki van borulva. Van kedved velem tartani?

– Még mindig fáradt vagyok. Menj csak. Én majd fizetek, most rajtam a sor.

Miközben a távozó Paul után nézett, Agatha érezte, ahogy szorítani kezdi derékban a szoknya. „Mi a fenéért ettem ennyi pitét?” – korholta magát.

Rendelt egy kávé, és álmodozni kezdett róla, milyen lenne egy földműves feleségként élni, bár az ábrándképeinek több köze volt Hollywoodhoz és az olcsó románcokhoz, mint a

valósághoz.

A valóság ekkor Charles Fraith képében toppant be a vendéglőbe.

– Gondoltam, megnézem, miért vagy ilyen morcos kedvedben – ült le Agathával szemben. Paul üres tányérjára esett a pillantása. – Randid volt, és a pasas elment.

– Paul Newtonnal találkoztam.

– Ki az a Paul Newton? – húzta össze a szemét Charles.

– Valaki, aki feleségül akar venni...

– Miért?

– Micsoda sértő kérdés ez!

– Az eredménytáblád a férfiak terén elég gyatra – jelentette ki Charles.

– Téged is beleértve – vágott vissza Agatha.

Charles megrántotta a vállát. „Olyan, mint a macskáim – gondolta dühösen Agatha. – Amikor neki megfelel, kimutatja a vonzalmát, egyébként meg úgy jár-kezel ki-be az életemben, mint a macskák a macskaajtón.”

– Na, és mi ez az egész ezzel a legutóbbi gyilkossággal? – érdeklődött Charles.

Agatha elmesélte neki a legfrissebb híreket, közben lassan kiengedett. Charles jó hallgatóság volt. A történet végén a férfi így szólt:

– Sajnálom szegény Simont. Úgy tűnik, nem értékeled túl nagyra, pedig ugyesen jön rá az összefüggésekre. És gondolod, Jed Widdle bevallja az összes gyilkosságot, csak hogy megmentse Mrs. Crosswitht?

– Lehetséges.

– De létezik, hogy tényleg ő a tettes?

– Nem tudom. A rendőrség nagy nyomás alatt van, úgyhogy ők nyilván erre szavaznak. Jed Widdle nem engedhet meg magának egy jó ügyvédet. Pedig egy menő ügyvéd ízekre szedhetné a másik két gyilkosság vádját. Semmi szilárd bizonyíték. És senki nem kért Jedtől alibit sem, mivel még gyanúsított sem volt.

– Nem akarsz feladni? – kérdezte Charles. – Arra gondolok, hogy olyan régóta húzódik ez az ügy. Ha tényleg még csak nem is Jed követte el a korábbi gyilkosságokat, nem látom esélyét, hogy bármilyen eredményre juss.

– Nagy a kísértés – felelte Agatha. – Férjhez mehetnék, és lustálkodhatnék úriasszony módjára.

– Ehhez a Paul Newtonhoz? Mit tud a pasas?

– Gazdálkodik.

– Jaj, ne már, Aggie. El tudod képzelni magad egy gazda feleségként?

– Miért ne? – kérdezte Agatha durcásan.

– Egy fiatalabb játékszer?

– Nem, egyidős velem.

– Ha még nem volt nős azelőtt, légy óvatos – intette Charles.

– De már volt – vágta rá Agatha. – És van egy felnőtt fia.

– És mit gondol a fiú a leendő mostohaanyjáról?

– Az isten szerelmére, Charles! Csak pár randink volt eddig. Az előbb a fia hívta, valami zúr van az elléssel.

– Ó, már látlak kint a mezőn a szakadó esőben a sarat dagasztani a csizmádban, Agatha. Igazi tanyasi lány!

– Na, most már fogd be. Megyek haza, fáradt vagyok.

Igencsak sivár két nap várt Agathára. Meg kellett oldania két csúnya válási ügyet, ami azzal járt, hogy egy csomót toporgott kint a hidegben, miközben Phil fotózott a bizonyítékok megszerzése végett. Az ilyen házastársi megfigyelésektől Agatha mindig mocskosnak érezte magát. Folyton Paul szépen rendben tartott tanyájára terelődtek a gondolatai, és a házasság biztonságot adó nyugalmára.

A férfi virágot küldött neki, és azt mondta, alig tudja kivárni, hogy újra láthassa.

A hétvégére Agatha beadta a derekát, és újabb találkát beszéltek meg. Sokat mesélt Paulnak az életéről és az előző házasságáról James Laceyvel.

– Akkor én vagyok az egyetlen férfi az életedben? – kérdezte Paul.

– Vannak barátaim, például Bill Wong nyomozó és Charles Farith, de egyik sem komoly.

– Charles Fraitht említetted? Sir Charles Fraitht?

– Igen, miért?

– Olvastam róla valamit a mai Timesban. Itt van a táskámban. – Előhalászta az újságot, és kinyitotta a társadalmi élet híreinél. – Itt is van. De te nyilván tudsz erről.

Agatha elolvasta a hírt, miszerint Charles eljegyezte Caroline Featheringtont. Úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Miért nem mondott neki semmit a barátja?

– Meglepettnék látszol – állapította meg Paul.

– Tudtam, hogy eljegyzésre készül – füllentette Agatha. – De nem számítottam rá, hogy ilyen gyorsan meg is valósul.

– Várni akartam – szólalt meg Paul –, de a barátod eljegyzése

felbátorított. – Előhúzott a zsebéből egy kis ékszeres dobozt, és átnyújtotta Agathának. – Mit gondolsz?

Agatha kinyitotta a dobozt. Érezte, hogy a többi vendég tekintete rá szegeződik. Egy gyémántköves gyűrű csillogott-villogott az asztalon álló gyertya fényében.

Agatha hirtelen ebben a gyűrűben látta az ellenszérumát az előtte álló hosszú, magányos éveknek. Nincs több váratlan látogatás Charles részéről. Nincs több nyaralás az állhatatlan, hűtlen Charlesszal.

– Köszönöm – suttogta, és felhúzta az ékszert a gyűrűsujjára, miközben a körülöttük ülők tapsolni kezdtek. Paul pezsgőt kért.

– Mit gondol erről Luke? – kér

De az elkövetkező pár hétben Agatha nem szembesült a fiú haragjával. Luke nem volt kifejezetten barátságos, és igyekezett mindig épp akkor elmenni valahová, amikor apja barátnője megérkezett a tanyára, de ezzel együtt gratulált az eljegyzésükhöz.

Ami Agathát illette, ő lelkesedéssel játszotta az új, gazdasszony szerepet, és még odáig is elment, hogy főzőleckéket vegyen Mrs. Bloxbytól. A szerep segített neki elszakadni a valóságtól, ebben hasznosnak érezhette magát és felszabadult. Megfeledkezett a gyilkosságokról, és arról, hogy véleménye szerint Jedet tévesen vádolták meg mind a három bűncselekménnyel. Charles nem hívta, és nem is bukkant fel.

Egy nap csöngött a telefon a tanyán. Luke vette fel. Miután letette, így szólt:

– A rendőrség hívott, apa. Valószínűleg megtalálták a traktorod, és azt akarják, hogy menj be a kapitányságra.

– Rögtön indulok. Jössz, Agatha?

– Menj csak egyedül – intett neki Luke. – Én elleszek itt Agathával. Ideje, hogy jobban megismerjem leendő mostohaanyámat.

– Erről van szó – mosolygott Paul. – Hamarosan visszajövök.

Amikor kettesben maradtak, Luke így szólt:

– Szívesen megmutatom magának a legfrissebb jövevényt. Ilyen édes kis kost még nem látott.

– Kíváncsi vagyok – lelkesedett Agatha, boldogan, hogy a fiatalember végre barátságos vele. Felvett egy praktikus gumicsizmát, és belebújt a Barbour dzsekijébe.

Luke mutatta az utat, át a mezőn. Hideg nap volt, cseperegni kezdett az eső.

– Már mérföldeket gyalogoltunk – panaszkodott Agatha.

– Ez egy nagy farm. Látja azt a kis kőépületet ott? Abban van a kos.

– Miért nincs az anyja mellett?

– Ott van.

Amikor odaértek, a fiú kicsapta az ajtót.

– Menjen csak.

Agatha benézett a sötétbe. Aztán riadtan pördült meg, ahogy az ajtó bevágódott.

– Miféle játékot űz? – kiáltotta.

– Ott maradhat örökre és megrohadhat, hacsak nem ígéri meg, hogy felbontja az eljegyzését apámmal – kiáltott be Luke.
– A madár se jár erre. Kiüvöltheti a tüdejét is. Senki nem fogja meghallani.

Paul hazaérkezvén egy gépelt papirost talált a konyhaasztalon. „Kedves Paul, nagyon sajnálom, de nem tudom vállalni ezt a házasságot. Kérlek, bocsáss meg, Agatha.”

Paul felrohan az emeletre, a fia szobájába.

– Mi ez? – kiáltotta, meglengetve a papírt Luke előtt. – Mi történt? Nem is hívtak a rendőrségtől, csak valami telefonhecc volt. Hol van?

– Azt mondta, már nem bírja tovább, és képtelen a szemedbe nézni – felelte Luke. – Sosem működött volna a dolog.

Simonnak sikerült meggyőznie Tonit, hogy tartson vele egy italra. Toni is sajnálta a fiút, akárcsak Charles, és úgy gondolta, Agatha adhatna neki színvonalasabb feladatokat azok után, hogy végül is ő találta meg a hullát a tóban.

Épp leültek az italukkal, amikor egy kipirult fiú lépett oda az asztalukhoz. Lenézett Tonira.

– Te vagy Luke barátnője? – kérdezte.

– Nem – felelte Toni. – Ismerem Luke-ot, de nem vagyok a barátnője.

– Kár. Valakinek le kéne állítania.

– Miért, mit csinál? – kerekedett el Toni szeme.

– Van az a nő, akit az apja eljegyzett. Luke azt mondja, inkább megöli, mint hogy az apja feleségül vegye.

Toni és Simon döbrent pillantást váltottak. Amikor a fiú

átcammogott a bárpulthoz, Toni így szólt:

– Jobb, ha megkeressük Agathát. Lehet, hogy ott van azon a tanyán.

– Tud magára vigyázni – legyintett Simon, bosszúsan, hogy megzavarták a ritka alkalmat, hogy Tonival lehet.

– Te maradhatsz, ha akarsz – vetette oda a lány –, én megyek.

– Jól van, na. De csak hülyét csinálunk magunkból – morgott Simon. – Mondta egyáltalán Agatha, hol az a tanya?

– Megvan a pontos cím és a telefonszám is – felelte Toni. – Megadta arra az esetre, ha valami sürgős történne.

Paul nyitott ajtót nekik.

– Agatha itt van? – kérdezte Toni.

– Elhagyott – sóhajtotta Paul. – Jöjjenek be.

Behívta a vendégeit a konyhába, és megmutatta nekik az üzenetet.

– Agatha sosem tenne ilyet! – kiáltotta Toni. – Tud róla, hogy a fia azzal fenyegetőzik, hogy megöli?

– Marhaság!

– Kérdezze meg! – követelte Toni.

Paul a lépcső lábához ment, és felkiáltott:

– Luke! Gyere le!

Luke lejött a konyhába, és lehajtott fejjel megállt előttük.

– Hol van Agatha? – szegezte neki a kérdést Toni.

– Nem tudom – vont a vállát a fiú. – Itt hagyta ezt az üzenetet.

– Fogadok, hogy nem ő hagyta itt – szólt közbe Simon. – Te

gépelted.

– Most már elég! – kiáltotta Paul. – Ne merjék vádolni a fiamat. Kifelé innen!

– Ha estig nem találom meg – fordult vissza az ajtóból Toni –, hívom a rendőrséget.

– Most mit tegyünk? – kérdezte az udvaron Simon.

– Körülnézünk. Figyelj csak, kétféle lábnyomot látni. Egy nagyobb és egy kisebb, és a mező felé tartanak. – Követték a sáros lábnyomokat a szántóföld széléig, és körülnéztek.

– Azt nem hiszem, hogy ténylegesen képes lenne megölni – latolgatta Toni. – Talán inkább megpróbált ráijeszteni. Esetleg bezárta valahová, de nyilván nem a tanya közeli épületek valamelyikébe, mert akkor meghallanák, ha kiabálna. Kövessük az ösvényt a szántóföld szélén – javasolta.

Később ismét felfedezték a lábnyomokat a sárban.

– Gyerünk – sürgette a fiút Toni.

– Odanézz – mutatott előre Simon. A felhők között átfurakodó napfény megcsillant az eső áztatta földeken. – Ott a távolban valami tető látszik.

Átrappoltak a mezőn, mígnem elértek egy düledező kőépületig. Az ajtót egy új lakattal rögzítették.

– Agatha! – kiáltotta el magát Toni.

Egy hang jött válaszul valahonnan a fejük fölül:

– Itt vagyok!

Mindketten hátraléptek, és felnéztek a tetőre. A palák között

egy lyukon Agatha feje kandikált ki.

– Nehogy ott próbáljon lejönni! – kiáltott vissza Toni. – Lehet, hogy szét van rohadva a tető. Megpróbáljuk betörni az ajtót.

Simon talált egy követ, és nekilátott leverni a lakatot.

– A zsanérok jó rozsdásak, próbáld meg ott.

Simon addig ütötte a zsanérokat, míg mindkettő kiszakadt. Aztán együtt kiemelték az ajtót.

Agatha két régi bőrönd és két sörösrekesz tetején egyensúlyozott, majd óvatosan elkezdett lemászni.

Odaszaladtak, hogy lesegítsék.

– Ördög és pokol! – dühöngött Agatha. – Megölöm azt a kis szörnyeteget.

– Luke-ot? – kérdezte Toni, miközben lesöpörte a pókhálót Agatha kabátjáról.

– Azt hát. Hogy találtad ki? Bevallotta?

– Nem, ott hagyott egy üzenetet az asztalon, mintha maga írta volna – újságolta Simon. – Az állt benne, hogy nem tudja vállalni a házasságot.

Agatha hirtelen lerogyott egy felfordított sörösrekeszre.

– Tényleg egy gazda felesége akar lenni? – nézett rá Toni.

Az eső újra rákezdte, néhány csepp beesett a tető lyukán, miközben a feltámadó szél körbesüvítette a düledező épületet.

– Hibát követtem el – mondta Agatha szomorúan. Lassan lehúzta az ujjáról az eljegyzési gyűrűt.

– Hívjam a rendőrséget? – kérdezte Toni.

– Nem, hagyd csak – intett Agatha. – El akarom felejteni ezt az egész ügyet.

Toni talpra segítette, és lehajtva a fejüket a szakadó esőben visszasiettek a házhoz.

– A nyomorult! Eldugta a kocsimat! – dühöngött Agatha. – Nem vihette messzire, a slusszkulcs nálam van. Nézzétek meg a ház mögött, vagy az istállóban, nem is tudom.

Simon végül az istállóból kiáltott ki:

– Itt van, és ráhordtak egy csomó szénabálát!

Agatha bemasírozott a konyhába, ahol Paul ült az asztalnál, és épp bankszámlakivonatokat nézett át.

Agatha letette a gyűrűt az asztalra, és elgyötört hangon beszámolt a férfinak, mi történt.

– Elment – nyögte ki Paul. – Fel fogod jelenteni?

– Nem, torkig vagyok az egésszel – mondta Agatha. – Eldugta a kocsimat az istállóban. Menj, segíts Simonnak kiszedni onnan.

Paul leverten felállt, csupa szomorúság volt.

– Korábban is történt már ilyen? – kérdezte Agatha.

– Egyszer – hajtotta le a fejét a férfi szerencsétlenül. – Luke engem hibáztat a válásért.

– Még sosem kérdeztem – folytatta Agatha –, hogy mi történt köztetek a feleségeddel.

– Azt mondta, túl nehéz neki a munka.

– A munka? – Agatha rózsaszín álmái, hogy ő lesz a tanya Marie Antoinette-je, hirtelen szertefoszlottak. Azt feltételezte, hogy Paulnak bőven akad majd segítsége a házban és akörül is.

– Miért nem vettél fel valami segítséget neki? – kérdezte.

– Nehéz időszakon mentem át anyagilag, nem engedhettem meg magamnak.

- Szóval, akkor a pénzem kellett volna?
- Nem, nem. Ne mondj ilyet, drágám.
- Vége – jelentette ki Agatha. – Hozd a kocsim, és engedj utamra.

Amikor Agatha aznap éjjel összegömbölyödött az ágyában, meglepve tapasztalta, hogy nem gyászol, és nincs is feldúlva. Ha a szerelem dől romba, attól összetörik az ember szíve, de ha csak a szex vész el, nem marad más utána, mint a gyomorrontásszerű emlékek, mikor az ember túl sok csokoládét tömött magába.

Valami egyre mocorgott az agyában a Winter Parva-i bűntényekkel kapcsolatban, de túl fáradt volt, hogy ébren maradjon, és megfejtse, mi lehet az.

Szombaton meglátogatta Mrs. Bloxby, hogy beszámoljon neki a történetéről.

– Azt hiszem, összekeveri a gazdag földesurat és a gazdálkodót – vélte Mrs. Bloxby. – Egy válás után mindig nehéz a gyerekeknek. Egyszer volt egy kellemetlen incidensünk egy esküvőn. Egy nő újra férjhez ment, és a régimódi ceremóniával házasodtak össze. Épp annál a pontnál tartott a szertartás, hogy ha tud valaki valamit ennek a házasságnak ellenében, az most szóljon, vagy hallgasson örökre, amikor a menyasszony kislánya, az egyik koszorúslány elkezdett kiabálni, hogy az anyja egy kurva. Felsorolta öt férfi nevét, akikről azt állította, hogy az anyjának viszonya volt velük. A vőlegény egyszerűen megfordult, és kirohant a templomból.

– És igaz volt? Mármint a vád a szeretőkről – hüledezett Agatha.

– Igen, valószínűleg, és a menyasszony talpig szűzi fehérben pompázott.

– Nem gondoltam volna, hogy Alf egyáltalán vállalja az esketésüket.

– Mit sem tudott a dologról – felelte Mrs. Bloxby. – A nő csak nemrég költözött a faluba. Maga nagyon elkeseredett az eljegyzés felbomlása miatt?

– Nem, de sajnálom egy kicsit Pault. Habár biztos vagyok benne, hogy a pénzem is közrejátszott az irántam érzett vonzalmában. Sosem kellett volna igent mondanom neki.

– Charlesszal találkozott mostanában? – érdeklődött Mrs. Bloxby. – Láttam a hírt az eljegyzéséről.

– Nem találkoztam vele, hírét sem hallottam az utóbbi időben – ingatta a fejét Agatha.

Aznap délután Bill Wong ugrott be Agathához, aki kávéval kínálta, és kikérdezte a legújabb fejleményekről.

– Semmi újság – legyintett Bill. – Jedet vizsgálati fogságban tartják, még mindig az a vád, hogy ő követte el valamennyi gyilkosságot. Mrs. Crosswith megúszta a dolgot. Nem tetszik ez nekem. Wilkes vette rá Jedet a vallomásra. De nincs bizonyíték, és ez az, ami aggaszt. Biztos vagyok benne, hogy egy gyilkos szabaddalbon mászkál. John Hale-re még mindig gyanakszom. Szüksége volt pénzre, kiiktathatta Bert Simple-t, amiről George

Southern tudomást szerezhették, és így őt is eltette láb alól. Hale most nyugodtan elveheti az özvegyet.

– Nem követtem az eseményeket – szólalt meg Agatha –, mikor lesz az esküvő?

– A jövő hónapban.

– Beugorhatnék Hale-hez.

– Nem igazán jó ötlet. Ha gyanakszol rá mint tettesre, és ezt az orrára kötöd, te lehetsz a következő áldozat.

– Az iskolában látogatnám meg.

– Lehet, hogy ott semmit nem tenne, de később elkapna. Ne menj!

– Csak egy ötlet volt – vonta meg a vállát Agatha.

– Szóval házasodsz – váltott témát Bill.

– Már nem. Hibát követtem el. És mi a helyzet veled?

– Én még nem – felelte Bill. – De a remény hal meg utoljára.

Agatha nyugtalanul töltötte az estét. Sehogy sem mentek ki a fejéből a Winter Parva-i gyilkosságok. Felütötte a helyi újságot. A mircesteri színházban *A penzance-i kalózokat* játszották. Elmenjen rá? Miért ne? Talán elcsípheti Johnt az előadás előtt. Beletúrt a kék szemeteszsákba, amit a papírhulladék gyűjtéséhez biztosít az önkormányzat, és előhalászott egy régi FedEx-es borítékot. Gondosan visszarakasztotta a nyílását, majd fekete pulcsit és nadrágot öltött, a szemébe húzott egy baseballsapkát, és remélte, hogy úgy néz ki, mint egy FedEx-futár.

Megállt a színpadi felügyelő előtt:

- Speciális küldemény John Hale számára.
- Tegye le – biccentett az ember.
- Csak személyesen adhatom át, alá kell írnia – felelte

Agatha.

- Jól van, menjen fel. Az az ajtó, amin csillag van.

Agatha feltrappolt az emeletre, és az öltözőajtóhoz érve egyből belépett. John Hale kalózzelmezben ült a tükör előtt. Rámeredt Agatha tükörképére, és azt kérdezte:

- Mit akar?
- Azt akarom tudni, miért veszi el Gwen.
- Kifelé! Semmi köze hozzá.
- De, bizonyos értelemben van – makacsolta meg magát

Agatha. – Ha szerelmes Gwenbe, miért bolondított engem?

- Nézzen a tükörbe, drágám. A pénz miatt, azért.
- Gwen vonzereje is ebben áll?
- Nem, őt mindig is szerettem. Sosem gondoltam rá, hogy lesz esélyem, de aztán rájöttem, hogy ő is szeret. És most tűnjön el.

- Maga ölte meg Bert Simple-t?

John felkapott egy tégely arctisztító krémet, és Agathához vágta. Ő elhajolt, aztán sebesen távozott.

Hát, ettől nem lettem sokkal okosabb, tűnődött Agatha, miközben befordult az utcába, amelynek a végén a háza állt. A reflektor fényében borúsan konstataálta, hogy Paul és Luke állnak az ajtaja előtt. Legszívesebben megfordult volna, de Paul észrevette, és integetni kezdett. Agatha lassan a ház elé gurult, majd leparkolt, és kiszállt a kocsiból.

– Mi az? – kérdezte.

– Luke bocsánatot szeretne kérni. Gyerünk, Luke.

– Borzasztóan sajnálom – hajtotta le a fejét a fiú. – Apa tiszta dühös, és tényleg nagyon szereti magát. Megbocsát nekem?

– Ó, na jól van – morogta Agatha. – És most, ha odébb állnátok, szeretnék ugyanis...

– Agatha kérlek, beszéljünk! – esdekelt Paul. – Luke, te mehetsz.

A fiú felpattant a motorjára, és elrobogott.

– Gyere be egy italra, Paul – intett a fejével Agatha. – De nem fogom meggondolni magam.

A nappaliban ülve Paul csendesen megszólalt:

– Nem jelent neked semmit a közös éjszakánk?

Agatha belül összerezzen, de aztán így szólt:

– Felejtsük el. Hibáztam.

– Nem egyéjszakás kalandokban utazom – mondta Paul –, és Luke tényleg sajnálja.

– Én sem utazom egyéjszakás kalandokban – felelte Agatha.

– Őszintén azt gondoltam, működni fog a dolog. De attól tartok, nincs sok közös bennünk. Folytatni akarom a nyomozó munkát, házasságban vagy sem, és nem biztos, hogy neked egy ilyen feleség hasznodra lenne.

– Kedvem lenne beperelni téged az ígéreted megszegéséért – sziszegte Paul feldühödve.

– A védelemnek egész könnyű dolga lenne, tekintve, hogy a fiad megtámadott – replikázott Agatha.

Paul felállt, és villámokat szórt a szeme.

– Te szajha!

– Akkor gondolj rám úgy, mitől menekültél meg – cukkolta Agatha.

Paul kirohant, és Agatha megkönnyebbülve hallotta, amint csapódik a bejárati ajtó.

Nyomorultul érezte magát és piszkosnak. Elvégre félrevezette a férfit, és ágyba is bújt vele. Sírhatnékja támadt. De összeszedte magát, és készített egy szendvicset vacsorára. Nem volt kedve még mikrózni sem.

Egy darabig csak forgolódott az ágyban, aztán mélyen elaludt. A macskái nyávogására ébredt, az ágyán ugráltak a bestiák.

Feltápáskodott.

– Na, mi az? – nézett rájuk. A macskák nagyon idegesnek látszottak. Agatha felkapta a köntösét, és leszaladt a földszintre. Valaki benzint csorgatott befelé a levélbedobón.

Agatha berohant a konyhába, és felkapta a tűzoltókészüléket. Lefújta a benzinfoltot, és kikiáltott:

– Már hívtam a rendőrséget!

Egy meggyújtott vattacsomót dobtak be a nyíláson. De a lángok elaludtak a kifújt habszőnyegen.

Egész testében reszketve Agatha immár valóban tárcsázta a rendőröket. Az ajtót nem merte kinyitni. A lába, mint a kocsonya, kiment belőle az erő. Leült a konyhakőre, átölelte a térdét, miközben a macskák körözgettek mellette.

Végre meghallotta a megmentő sziréna hangját.

Először egyenruhás rendőrök érkeztek, nem sokkal utána Bill Wong és Alice.

– Van valami ötleted, ki állhat emögött? – kérdezte Bill.

Ugyanezt a kérdést már feltették az egyenruhások is, nekik Agatha még azt mondta, hogy nem tudja. De most így szólt:

– Felkerestem John Hale-t a színházban.

– Mondtam, hogy ne menj oda – morgott Bill. – Mi történt?

Agatha elmesélte a látogatást.

– Utánanéznünk, merre járt a fickó. Más gyanúsított? Volt látogatód ma este?

– Nem – füllentette Agatha. Úgy érezte, eléggé megbántotta Pault anélkül is, hogy Luke-ra terelné a gyanút. Csak remélni tudta, hogy senki nem látta őket a faluból. James Lacey a szomszédban nem volt otthon.

A kérdezősködés tovább folyt, miközben kint egy helyszínelő csapat dolgozott.

Amikor végeztek, Agatha felment a hálósobájába, felöltözött, és becsomagolt egy bőröndöt. A cicákat betette a hordozókosarakba, és a bőrönddel együtt bepakolta őket az autóba. Felébresztette a takarítónőjét, Doris Simpsont, elmesélte neki, mi történt, és ott hagyta nála a cicákat.

Aztán elhajtott a mircesteri George Hotelbe, és foglalt magának egy szobát. Reggel felhívta Pault, és megkérdezte, hogy Luke otthon volt-e egész éjszaka.

– Persze – vakkantotta a férfi kurtán. – Miért?

Agatha elmesélte, hogy megkísérelték felgyújtani a házát.

– A fiam rendes gyerek – vágta oda Paul. – Ha ideküldöd a rendőrséget, sosem bocsátom meg.

– Egyébként sem fogsz soha megbocsátani – mondta Agatha szomorúan, és letette a kagylót.

Nyolcadik fejezet

Két nappal később Agathát berendelték a kapitányságra. Bill Wong és Alice Peterson várták egy kihallgatószobában.

– Mrs. Raisin – kezdte hivataloskodva Bill –, ismeri Luke Newtont?

– Igen, annak a férfinak a fia, akivel átmenetileg találkoztam. Miért?

– Beazonosítottuk az ujjlenyomatait az ajtaján. A háza előtt, a sáros úton rögzített keréknyomok megegyeznek az ő motorja kerekének mintázatával.

– Elfelejtettem mondani – vette át a szót Agatha hevesen –, hogy az apjával beugrottak hozzám egyik este. Ez valószínűleg megmagyarázza.

– És mi volt a látogatásuk oka?

– Ó, csak baráti vizit – felelte Agatha könnyedén.

– Maguk eljegyezték egymást Paul Newtonnal, de aztán felbontották az eljegyzést – így van?

– Nos, igen.

– Akkor miért látogatták meg?

Agatha kerekai hevesen forogtak. Ha elmondja nekik Luke

bocsánatkérését, Bill tudni akarja, miért kért bocsánatot a fiú. Ha megvádolják Luke-ot, még jogi ellenlépéseket is tehet. A védelem érvelhetne azzal, hogy dühös volt rá, Agathára, amiért összetörte az apja szívét, és akkor napvilágra jönne az egyéjszakás kaland.

– Csak baráti látogatás volt. Békességben váltunk el.

Bill egy papírlapot tanulmányozott. Mit mondhatott nekik Paul, törte a fejét Agatha.

– Igen, Mr. Newton azt állítja, egy italra ugrott be magához a fiával, aki azután elment a barátaihoz Mircesterbe. De nem hiszek egyikőjüknek sem – jelentette ki Bill. – Azon nem is csodálkozik, honnan van meg nekünk Luke Newton ujjlenyomata? Két évvel ezelőtt az apja eljegyzett egy özvegyasszonyt. A neve Berta Summerhayes. Luke leveleket írogatott neki, azzal fenyegetőzve, hogy megöli, ha hozzámegy az apjához. Végül az utcán kapta el, és csúnyán megütötte. A fiút letartóztatták, és elítélték. Mivel ez volt az első kihágása, csak közmunkára kötelezték. Szóval, mit mond erre?

– Semmit – tartott ki Agatha az asztalt fixírozva maga előtt.

– Mi a helyzet John Hale-lel?

– Mr. Hale az előadás után egy partira ment Mircesterben. Hajnali háromig tartott. Kizárt, hogy át tudott volna menni Carselybe. Úgyhogy térjünk vissza Paul Newtonhoz és a fiához.

– Nem is hinné, hogy Bill a barátom – panaszkolta Agatha Mrs. Bloxbynak aznap este. – Csak gyötört és gyötört azokkal a kérdésekkel.

– Nem gondolja, hogy bölcsebb lenne megmondani neki az

igazat? – méregette a barátnőjét Mrs. Bloxby.

– És cincáljanak meg a bíróságon, mint egy szívtelen, férfifaló banyát?

– Jobb, mint halottnak lenni.

– Ó, erre nem fog sor kerülni. Felhívtam Pault, és elmondtam neki, hogyan mentettem meg a drágalátos fiacskáját a börtöntől.

– Hitt magának?

– Hát... nem igazán.

Mrs. Bloxby tétovázott egy darabig, majd megszólalt:

– Tényleg olyan fontos hozzámenni... bárkihez?

– Tetszik a gondolat, hogy mellettem van egy férfi – mondta Agatha –, és nem egy olyan alkalmi szállóvendég, mint Charles.

– Talán Sir Charles mégsem olyan rossz. Így van alkalmi férfitársasága, mégis megőrzi a függetlenségét.

– De hát megnősül, és még csak arra sem vette a fáradságot, hogy közölje velem! – csattant fel Agatha.

– Maga elmondta neki az eljegyzést?

– Nem. De dühös voltam rá, amiért ő nem szólt a sajátjáról.

– Persze, lehet, hogy nem lesz belőle semmi – tűnődött a lelkészné.

Agatha maga is meglepődött, ahogy feltámadt benne a remény.

– Miért mondja ezt?

– Mert volt már egy pár eljegyzése a múltban, és egyikből sem lett semmi.

Amikor Agatha hazaért, ott találta Charlest, amint a

konyhapadlón ül, és a macskáival játszik.

– Mi a csuda történt? – mosolygott fel rá a férfi. – Hívtalak az irodában, de azt mondták, kihallgatnak a rendőrségen, mert valaki megpróbálta felgyújtani a házad.

– Igen. – Agatha ledobta a kabátját az egyik szék támlájára. – Az eljegyzésemnek vége. Az exvőlegényem fia volt az. Nem akarta, hogy hozzámenjek a papához, de ez már azután történt, hogy úgy döntöttem, egyáltalán nem akarok hozzámenni. Veled mi van?

Charles elvigyorodott.

– Ezért vagyok itt. Hoztam egy meghívót az esküvőmre.

– Kösz – mondta Agatha morcosan. – Mikor lesz?

– Július tizedikén.

– Lehet, hogy külföldön leszek.

– Próbálj meg itthon lenni.

– Boldog vagy?

– Mint általában.

– Úgy értem, fülig szerelmes?

– Már megint azokat a romantikus lányregényeket bújod.

Teljesen megfelelő menyasszony.

– Gazdag?

– Nagyon.

Agatha felsóhajtott.

– Te aztán tényleg egy hozományvadász vagy, Charles.

– Muszáj annak lennem. Az ingatlanom zabálja a pénzt. És lóg a fejem fölött, hogy a kormány bevezeti a birtokadót. Mintha nem fizettem volna be eddig is egy vagyont. – Charles talpra szökkent. – Nem akarsz vacsorázni?

– Nem, kösz. Korán szeretnék lefeküdni.

Miután Charles elment, Agathát elfogta a szorongás. Csak egy éjszakát töltött a hotelben, de erős kísértést érzett, hogy újra összecsomagoljon, és menedéket keressen a George-ban.

– Ne legyél már nyuszi! – mondta ki hangosan. Hirtelen azt kívánta, bárcsak elfogadta volna Charles vacsorameghívását. De valahogy sértve érezte magát, amiért a férfi elhagyja. Semmit nem jelent neki a közösen eltöltött idő?

Két nappal később, miközben Agatha a munkába autózott, elámulva látta, hogy a felhőtlen égen ragyog a nap. Végül csak megérkezett a rég várt tavasz.

A szívét is átjárta a melegség, és felidézte Mrs. Bloxby szavait. Mi az ördögöt gondolt, hogy bele akarta vetni magát a házasságba egy olyan férfival, akit még csak nem is szeret? Megnyugtató volt újra a józannak lenni az őrült periódus után. Az elmúlt hetek szörnyű időjárását hibáztatta, meg a Winter Parva-i rémtetteket. Most az egyszer, esküdözött Agatha, a rendőrségre hagyja az ügyet.

Az irodában vidáman osztotta szét a tennivalókat. Épp elindult volna, hogy egy újabb házastársi megfigyelést végezzen, amikor egy zaklatott nő rontott be az irodába.

– Muszáj segítenie – dadogta sírva a nő. – A rendőrség semmit nem tesz.

Agatha hellyel kínálta, és megkérdezte, miről van szó.

– Hogy hívják?

– Rose Alexander – felelte a nő. – A lányom, Kylie, nem jött haza tegnap. A barátai azt mondják, hogy fel akart szállni az iskolabuszra, de eszébe jutott, hogy valamit az osztályteremben hagyott, és úgy döntött, majd önállóan hazamegy.

– Mennyi idős Kylie? – kérdezte Agatha.

– Tizenöt. Mi történhetett vele?

– Hol laknak?

– Winter Parvában. Érti már, mit akarok mondani? Azok a gyilkosságok, és most Kylie eltűnt...

– Már azelőtt is előfordult, hogy nem ment haza?

– Soha. Sokszor jött későn, de mindig hazajött.

– Amikor későn ért haza, olyankor hol járt?

– Állítólag a barátnőjével, Maisie Greennel lógtak együtt.

– Adja meg a lacímüket és Maisie-ékét is – mondta Agatha.

– Van egy fényképe?

Mrs. Alexander elővett egy fotót a táskájából. Egy barátságatlan tekintetű kamasz lányt ábrázolt, kövérkés arccal, orrpiercinggel.

– Rögtön munkához látok – nyugtatta meg Agatha.

– Nincs sok pénzem. De nagyon el vagyok keseredve.

– Előbb lássuk, tehetek-e valamit – felelte Agatha. – Nem fogok sokat kérni.

Amikor Mrs. Alexander távozott, Agatha megkérdezte Tonit és Simont, hova mehetnek fiatal lányok szórakozni.

– Biztosan Mircesterben valahová – tette hozzá. – Abban az átkozott Winter Parvában semmi nincs.

- Van egy Nice Nights nevű diszkó a piactér mögött – jegyezte meg Simon. – De csak este hétkor nyitnak.
- Megnézem, hátha van ott valaki – jelentette ki Agatha.

Bedörömbölt a diszkó ajtaján, mire egy borostás fiatal férfi kinyitotta. Agatha bemutatkozott, és elmondta, hogy egy eltűnt kamasz lányról szeretne információt kapni.

– Én a pultos vagyok – mondta a férfi. – Most épp a raktárkészletet ellenőrzöm. Nem hiszem, hogy tudnék segíteni, annyian vannak itt esténként.

– Csak nézze meg ezt a fotót – nyújtotta oda a képet Agatha.

– Ja, ő? Igen, tiszta idegbaj lett, amikor nem szolgáltam ki több itallal.

– Honnan tudta, hogy még kiskorú? Manapság mind olyan érettek.

– Hogy honnan? Az a kis csitri az iskolai egyenruhájában volt. Aztán megjelent egy pasas, vett egy italt, láttam, hogy odaviszi a csajnak, úgyhogy szóltam az őrnek, és mindkettőt kidobattam.

– Tudja, ki volt az a férfi?

– Persze. Törzsvendég. Tim Eliot. Egy vízvezeték-szerelő.

– Hol lakik?

– Fogalmam sincs.

Agatha visszament a kocsijához, és felütötte a mircesteri telefonkönyvet, amit az autóban tartott.

Talált egy T. Eliotot. A címe alapján a városszéli toronyházak egyikében lakott.

Agatha odahajtott, és a házban konstatálta, hogy nem működik a lift. A férfi szerencsére csak a negyediken lakott, így hát Agatha felcaplatott a mocskos lépcsőházban. Az alapján, hogy mennyit kérnek a vízvezeték-szerelők, gondolta, az ember azt hihetné, hogy valami tisztességesebb helyen lakik.

Agatha megállt az ajtó előtt, rátapasztotta a fülét, és hallgatózni kezdett.

Egy fiatal lány hangját hallotta:

– Most már haza kéne mennem, különben anyám a rendőrséggel fog kerestetni.

– Ááá, hagyd már abba a nyávogást, és gyere vissza az ágyba – válaszolt egy férfihang.

Agatha visszahúzódott, és arra gondolt, hogy az irodájának nincs nagy jogköre, ő pedig egyedül nem tud megbirkózni a szerelővel.

Lesietett a lépcsőn, felhívta a rendőrséget, és megvárta, míg a kocsijuk kiérkezik.

Agatha beszámolt a rendőröknek az eltűnt lányról, és nézte, amint az egyenruhások felmennek a lépcsőn. Még mindig a téli kabátját hordta, de a nap melegen sütött, így hát levette a kabátot, és betette a kocsiba.

Kis idő múltán a rendőrök egy lányt kísérték ki a házból, akit Agatha felismert a fotó alapján. Egy kis termetű, cingár férfit is vezettek, aki úgy a harmincas évei végén járhatott. Kylie dacosnak és mérgesnek látszott. „Szegény Mrs. Alexander – gondolta Agatha. – Nem kérek tőle semmit, eléggé megverte a sors.”

Felhívta az asszonyt, beszámolt neki a történekről, és

felajánlotta, hogy felveszi autóval és beviszi a kapitányságra.

Miközben a zaklatott anyát szállította Mircesterbe, tapintatosan elmondta neki, hogy Eliotot valószínűleg kiskorúval való szexuális együttlét miatt fogják vád alá helyezni. Mrs. Alexanderből kitört a sírás, és egész úton zokogott. Agatha bekísérte a rendőrségre, aztán egy sóhajjal úgy döntött, visszatér a válási ügyhöz. Felhívta Philt, hogy találkozzanak. A legjobb egy fotóssal felszerelve kivonulni a terepre.

Késő délután ért vissza az irodába, fáradtan és csalódottan, mivel ez idáig nem sikerült bizonyítékot találnia a hűtlenségre a megbízója kívánsága szerint. Mrs. Alexander az irodában várt rá.

– Annyira hálás vagyok önnek – törölgette a könnyeit. – Az én szegény kis Kylie-m azt mondja, rettentően sajnálja, és soha többé nem fog megtörténni.

„Egészen a következő alkalomig” – gondolta Agatha.

Mrs. Alexander kinyitotta viseltes táskáját, és gyűrött bankjegyeket húzott elő.

– Ez esetben nincs munkadíj – hárította Agatha gyorsan. – A rendőrség végezte el a munkát.

– De ön találta meg a lányom!

– Ne törődjön vele, és tegye el a pénzt. Kér egy kávé?

– Igen, köszönöm.

Agatha odalépett a sarokban álló kávéfőzőhöz.

– Mit gondol minderről a férje?

– Ő elpuccolt, amikor Kylie megszületett.

– Ó, istenem. Tejet, cukrot?

– Csak feketén.

Agatha odanyújtotta neki a csésze kávéját.

– Nagyon kedves öntől – vette el tőle Mrs. Alexander. – Biztosan rengeteget dolgozik azokon a gyilkosságokon a falunkban. Egyébként ahogy Bert Simple élt, nem csoda, hogy megölték.

– Ezt hogy érti?

– Verte azt a szegény asszonyt.

– Mi? A szent életű Gwent? Miért nem beszélt erről nekem senki?

– Szerintem mindenki úgy volt vele, hogy nem akart rosszat mondani a halotról. Gwen most hozzámehet Mr. Hale-hez, és Walt egyetemre mehet, ahogy mindig is akarta.

– Bert megakadályozta volna?

– De meg ám. Azt akarta, hogy Walt és Gwen a pékségben robotoljanak. De most eladják az üzletet.

Miután Mrs. Alexander távozott, Agatha leült a számítógéphez, és átnézte az összes feljegyzést a Winter Parva-i bűntényekről. Végre egy indíték! És nem is akármilyen.

Kezdte bosszantani, hogy talán ez lesz az egyetlen olyan ügy, amit nem tud megoldani. Bár szem előtt tartotta, hogy ezzel veszélybe sodorhatja magát, elindult Winter Parvába.

Kilencedik fejezet

Lenyugvóban volt a nap, amikor Agatha megérkezett a faluba és leparkolt a pékség előtt. A levegőt a tavaszi kora esték jellegzetes kékes frissessége hatotta át. A tetőkön rigók csiviteltek.

A pékség zárva volt, de Agatha látta, hogy égnek a lámpák az üzletben. Bekopogott.

Walt Simple nyitott ajtót. Jóképű fiú, gondolta Agatha, mert még sosem nézte meg jobban Waltot. Sűrű, szőke haja markáns arcot keretezett, a szája határozott vonalú volt.

– Azt hittem, eladják a pékséget – mondta Agatha –, de nem látok rajta táblát.

– Már letárgyaltuk – felelte a fiú. – Henley Wines veszi meg.

– Akkor a helybéliek elveszítik az egyetlen pékségüket?

– Leszarom a helybélieket – vetette oda durván Walt. – Mit akar?

– Szerettem volna pár szót váltani magával meg az édesanyjával – mondta Agatha.

A fiú összehúzott szemmel méregette, aztán biccentett a fejével a hátsó boltrész irányába. Agatha belépett, Walt

becsapta az ajtót.

A fiú elől ment, felemelte a pult lapját, hogy Agatha követhesse. Őt hirtelen elfogta a szorongás, miért is nem osztotta meg a gyanúját Bill Wonggal ahelyett, hogy egyedül jön ide.

Gwen a kis nappaliban ült, és egy ausztrál sorozatot nézett a tévében. Amikor megpillantotta Agathát, tétován kikapcsolta a készüléket, és azt kérdezte:

– Mit szeretne?

– Azért jöttem, hogy gratuláljak a közelgő esküvőjéhez – mondta Agatha nem túl meggyőzően.

Gwen lassan végigmérte.

– És?

– És – folytatta Agatha –, felmerült még valami.

– Üljön le.

Agatha letelepedett az asztalhoz, Gwen vele szemben. A fia az anyja mellé ült, és fogta a kezét.

– Nemrég értesültem róla, hogy a megboldogult férje verte magát, és nem engedte, hogy a fiuk egyetemre menjen – tért rá a lényegre Agatha.

– Ki a fene hordta össze magának ezeket a hazugságokat? – förmedt rá Walt.

– Egy ismerősöm.

– A férjem jó ember volt – jelentette ki Gwen. – Ki maga, hogy beszennyezze az emlékét? Walt, dobd ki.

Walt felállt. Megkerülte az asztalt, durván felrántotta Agathát, és kitaszigálta a boltból.

Amikor a pékség ajtaja becsapódott mögötte, Agatha tétován álldogált. Másoknak bizonyosan tudniuk kell a faluban arról, amit Mrs. Alexandertől hallott. Ekkor eszébe jutott a helyi pletykafészek, Marie Tench, aki az újságos fölött lakik.

Szerencsére Marie otthon volt, és kíváncsian pillantott Agathára feltornyozott keblei barrikádja mögül.

Agatha nem kért sem teát, sem kávét, inkább gyorsan a lényegre tért:

– Megtudtam, hogy Bert Simple verte a feleségét. Tud valamit erről?

– Mennyi?

– Mi mennyi? – értetlenkedett Agatha.

– Száz fontot kérek.

– Ötven.

– Na jó. Perkálja le.

Agatha kivett a pénztárcájából két húszas és egy tízes bankjegyet, és átnyújtotta Marie-nak.

– Remélem, hogy megéri az árát, amit mondani fog, különben visszaveszem – közölte a nővel.

Marie betömökötte a pénzt hatalmas melltartójába.

– A következő a helyzet. Úgy egy hónappal azelőtt, hogy Bertet megölték, a pékségben jártam, én voltam az egyedüli vásárló. Walt nem állt a pult mögött, de az üzlet hátsó részében valami nagy perpatvar zajlott. Gwen zokogott, Walt meg azt ordította: „Hagyd békén az anyám!” Valami összetört, Gwen sírt. Hosszú csend állt be, gondolkodtam rajta, elmenjek-e, de nagyon jó a tejszínes habcsókjuk, és mindenképpen akartam, úgyhogy bekiáltottam: „Kiszolgálás?” Senki nem jött, úgyhogy

már megfordultam, hogy megyek, amikor megjelent Walt. A szája fel volt repedve. Megkérdeztem, mi történt, mire azt mondta, egy patkányt találtak a hátsó helyiségben, és azt üldözték.

– Kihívták valaha is a rendőrséget a pékségbe? – kérdezte Agatha.

– Nem tudok róla.

– Miért nem beszélt erről eddig?

– Mert valószínűleg semmi köze a gyilkossághoz. Gwen és a fia a bűntény estéjén színházban voltak.

– De a süllyesztőt az előadás előtt buherálhatták meg – mondta Agatha. – Ez senkinek nem jut eszébe?

– A rendőrség mindenkit kikérdezett a hollétéről. Ha valami nem stimmel volna Gwen és Walt alibijével, akkor bevitték volna őket. A falubelieknek nem kötelességük beszámolni. Gwen most boldog, nekünk meg szükségünk van a pékségre.

– Már nem sokáig élvezhetik – jegyezte meg Agatha. – Eladták egy bortársaságnak.

– Ezt nem tehetik!

– Megtették.

– És én hova megyek ezután a süteményeimért? – siránkozott Marie. – A nagy áruházak csak ragacsos ócskaságokat árulnak.

– Mikor lesz Gwen esküvője?

– Jövő héten szerdán kettőkor.

Amikor Agatha eljött Marie-től, csak tépelődött. Egyrészt szívesen elmondta volna Bill Wongnak, mire jött rá, másfelől

szerette volna ő maga megoldani az ügyet. És szembe kellett néznie vele, hogy Bill nem igazán tett semmit. Gwennek és a fiának nyilván jó alibije van. Wilkes biztos a dolgában a gyilkost illetően. Agathának hirtelen hiányozni kezdett Charles támogatása. De Charles is hamarosan megnősül.

Úgy döntött, egyelőre nem lép semmit, és elmegy az esküvőre, ahol majd alaposabban megnézi magának Waltot és Gwent.

Caroline Featherington, Charles menyasszonya aznap este Jessica Barnarddal, egy régi iskolatársával vacsorázott. Miután felidéztek a közös emlékeket, Jessica egy irigy pillantást vetett a jegygyűrűre Caroline ujján.

– Remélem, hogy a te Charlesod felhagy végre vele, hogy ahhoz a detektív nőhöz járkáljon.

– Miféle detektív nőhöz?

– Az az Agatha Raisin nevű nőszemély. Egy irodát visz Mircesterben.

– És mi a fene köze van ehhez Charlesnak?

– Emlékszel Buffy Nortonra?

– Halványan – mondta Caroline.

– Na, hát Buffy St. Tropez-ban járt tavaly, és a te Charlesod meg ez a Raisin együtt turbékoltak a tengerparton.

– Buffy nyilván tévedett – közölte Caroline határozottan. – Beszéljünk valami másról.

Vacsora után Caroline egyenesen Charles birtokára hajtott. A vőlegényét a könyvtárszobában találta, felpakolt lábbal

olvasott.

– Szeretném, ha megmondanád, most azonnal, miféle viszonyban vagy egy bizonyos Agatha Raisin nevű nővel!

– Barátok vagyunk. Ne nézz így rám!

– És mit csináltatok a közös nyaralás alatt Dél-Franciaországban?

– Ja, hogy erről van szó.

– Igen, erről.

– Az öreglányt eléggé kikészítette egy csúnya gyilkossági ügy. Elvittem nyaralni.

– Öreg?

– A nyomozói munkához igen. Gyere ide, és adj egy csókot.

De Caroline nem szabadult a gyanakvástól. A szülei csak vonakodva egyeztek bele az esküvőbe, mondván, Charles zsigori ember hírében áll, és egyszer mások füle hallatára kijelentette, hogy csak a pénzért fog megnősülni.

Caroline leült a számítógéphez, és rákeresett az interneten Agatha Raisinre. Csinos, jól öltözött nőnek tűnt, és kissé harciasnak.

Caroline nyugtalankodni kezdett. Nem volt szerelmes Charlesba, de közeledett a harmincadik születésnapja, és férjhez akart menni. Elképzelni sem tudta, miért nem kérte meg eddig senki a kezét. Magas, karcsú lány volt, hosszú, egyenes hajjal, parancsoló természettel. Kellően öntudatos is, így hát amikor tükörbe nézett, egy bájos és vonzó nőt látott.

Megtalálta az interneten a nyomozóirodát, és átnézte az eseteket, amelyekkel általában foglalkoznak. Caroline úgy

döntött, be fog jelenteni egy elveszett kutyát, és így módja lesz találkozni Agathával, hogy megnézze magának.

Caroline-nak nem volt szerencséje a terv kivitelezését illetően, Agatha ugyanis nemrég járt fogorvosnál, és a váróteremben a *Cotswoldsi Élet* egyik régi számában megpillantott egy fotót, amely Caroline-t mutatta Charles társaságában egy vadászaton.

Így hát másnap, amikor a hölgy betoppant az ügynökséghez, Agatha felismerte. Caroline álnéven mutatkozott be, és átnyújtott egy képet a kutyáról, amely állítólag elveszett. Valójában a két éve elhalálozott kutyusa, Brutus fényképe volt.

Agatha leírta a kutya adatait, és feljegyezte, mikor tűnt el. A gyanúja, hogy Caroline őmiatta jött, csak erősebb lett, amikor a nő így szólt:

– Ismeri a barátomat, Charles Fraitht?

Olyan pillanat volt ez, amikor Agatha boldogan kaphatott volna az alkalmon, hogy romba döntse Charles eljegyzését, de győzött a jobbik énjé, és így szólt:

– Igen, de nem láttam őt ezer éve. Adja át neki üdvözetem.

Caroline részben megnyugodott, leszámítva, hogy a fotó, amelyet az interneten talált Agatháról, nem teljesen a valóságot tükrözte. A nyomozónak csillogó barna haja volt, egészen jó alakja, hosszú lába, és kifogástalanul öltözött.

– Mrs. Freedman mindjárt ad egy szerződést, hogy aláírja, nekem pedig lesz még néhány kérdésem – mondta Agatha, ám ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és Paul Newton robogott be.

– Adj még egy esélyt, Agatha – esengett. – Luke annyira

sajnálja, és nem fogja többet beleütni az orrát.

– Sajnálom, Paul – hánytotta Agatha –, de tényleg vége.

Caroline döbbenetesen nézett. Paul igen jóképű férfi, és ez a nyavalyás nő lepattintja?

– Meggondoltam magam – közölte Caroline hirtelen, azzal a visszautasított Paul után szaladt a lépcsőn, és az utcán elcsípte.

– Szükségem van a tanácsára – szólította meg a férfit. – Beül velem egy kávéra?

Mindketten azonos magasságúak voltak. Paul hallgatta a kifinomult kiejtést, és gyorsan felmérte a nő öltözékének az árát.

– Igen, persze – felelte. – Menjünk a George kávézójába. Ilyen korán még csendes lesz.

A kávé és a croissant mellett, a kávézó megnyugtató félhomályában Caroline kiöntötte a lelkét. Paul arca elsötétült.

– Tudhattam volna, hogy egy szívtelen nőszemély – szúrta a foga között.

– Én mégis félek, hogy Charles esetleg nem érdeklődik-e még iránta – panaszkodott Caroline.

– Tudom már. Játsszunk detektívesdit, és nyomozzunk a nyomozó után – szólalt meg Paul. – De nem gondolnám, hogy egy ilyen vonzó hölgynek, mint maga, aggódnia kellene bármi miatt.

Caroline felragyogott.

– Maga mivel foglalkozik?

– Gazdálkodom.

– A birtokunkhoz három bérelhető föld tartozik. Charles ma

elfoglalt, nincs kedve eljönni megnézni?

Paul beleegyezett, közben zakatolt az agya – bérelhető földek, akkor jól el lehet eresztve a család.

Kellemesen telt a délelőttjük. Caroline sokat tudott a gazdálkodásról, megvitatták a növénytermesztést, az állattartást. Meghívta Pault ebédre, ahol megismerte a szülőket, Featherington ezredest és a feleségét.

Miután Paul távozott, Caroline apja így szólt:

– Na, ez egy igazi férfi. Nem olyan, mint az a csélcsap pernahajder, Charles Fraith.

Charles unatkozott, és rájött, hogy Agatha bezzeg sosem untatja. Hiányzott neki a társasága. Így hát amikor Agatha hazaért, ott találta Charlest a nappalijában, amint vidáman tévézett, ölében a macskákkal.

– Mít keresel te itt? – csattant fel Agatha. – Ma reggel beállított az irodába a menyasszonyod, álnéven mutatkozott be, és megkérdezte, ismerlek-e.

– És mit mondtál?

– Hogy igen, és hogy nem láttalak hónapok óta.

– Hát, akkor jól van – nyugtázta Charles flegmán.

– De hogy még érdekesebb legyen a történet – folytatta Agatha, miközben elcsigázva lehuppant Charles mellé a kanapéra –, az exvőlegényem pont akkor berontott az irodába, és könyörögni kezdett, hogy adjak még egy esélyt neki. A te Caroline-od pedig kijelentette, hogy meggondolta magát a megbízásomat illetően, és sebesen távozott.

– Milyen izgalmas életed van neked – sóhajtott Charles –, az enyém meg milyen unalmas mostanában. Jutottál valamire a

Winter Parva-i bűntények ügyében?

Agatha töltött magának egy gin-tonikot, aztán visszaült a kanapéra, és elmesélte a legújabb fejleményeket.

Odakint, Caroline kocsjában ülve – a legújabb Audi, észrevételezte Paul elismerően – vártak és figyeltek.

– Biztos benne, hogy az Charles autója? – kérdezte Paul.

– Persze, biztos. Ha a nő tényleg csak egy barátja, és hamarosan eljön tőle, akkor minden rendben. De ha éjszakára is marad, az eljegyzésünknek egyszer s mindenkorra vége.

– Lebukni! Nyílik az ajtó.

Agatha és Charles léptek ki a házból, majd beszálltak Agatha kocsjába.

– Kövessük őket! – jelentette ki Paul.

Egy thai étterembe hajtottak Eveshamben, ahol egy ablak melletti asztalnál foglaltak helyet. Charles kinézett az utcára, és észrevette, hogy szemközt Caroline autója parkol. Utálta, amikor kémkednek utána. Éhes volt, és élvezni akarta a vacsorát.

– Holnap el kellene mennem Winter Parvába begyűjteni még egy kis pletykát – mondta Agatha.

– Veled megyek – vágta rá Charles, arra gondolva: akár valami igazi aggodalomra is adhatnék alapot a drága Caroline-nak. – Tényleg meggondoltad magad a házasságot illetően, Agatha?

– Nagy kísértés volt egészen addig, míg a fia kétszer is megpróbált megölni.

– Mesélj.

Agatha már majdnem a végére ért a történetnek, amikor elkerekedett szemmel Charlesra nézett, és megszorította a kezét.

– Gwen fia! – kiáltotta.

– Mi van vele?

– Tegyük fel, hogy olyan, mint Luke. Mondjuk, hogy nagyon közel áll az anyjához, és gyűlöli az apját. Tehát elteszi őt láb alól. George Southern tud valamit, úgyhogy a fiú kinyírja George-ot is.

– De Gwen újra férjhez megy, nem? Szóval, ha a fiú ilyen féltékeny, Johnt is meg fogja ölni.

– A fenébe! De van még itt egy hiányzó láncszem. Kimberly Buxton. Azt állította, Bert Simple molesztálta, de mégis eltusolták az ügyet. A lány apja éleztette meg a kováccsal a kardot.

– Holnap odamegyünk – jelentette ki Charles.

– Nem lenne jobb, ha felhívnád a menyasszonyod?

Charles kipillantott az ablakon. Dühös volt Caroline-ra, amiért kémkedik utána.

– Nem, nem fontos – felelte.

Carselybe visszaérve Caroline és Paul egyre várták, hogy Charles kijöjjön Agathától, de az idő csak múlt, és végül az összes lámpa kialudt bent.

– Na, tessék – morogta Caroline keserűen. – Nem akarok

többet beszélni vele. Visszaviszem magát hozzám, és átülhet az autójába.

Míg kifelé autóztak a faluból, Paul óvatosan puhatolózni kezdett:

– Talán nem a legjobb pillanat, hogy ezt kérdezem, de mi lenne, ha máskor is találkoznánk? Én nagyon élveztem a társaságát.

– Szívesen – mondta Caroline megfontoltan. – Nagyon örülnék neki.

Másnap az autóban Charles feltűnően hallgatag volt. A saját ostobaságán gondolkodott, hogy Agathánál töltötte az éjszakát. Biztos volt benne, hogy Caroline követte őket Carselybe. Átfutott az agyán, ne hívja-e fel a menyasszonyát, hogy megmagyarázza neki a helyzetet. Csakhogy szörnyen untatta ez a kapcsolat, annak ellenére, hogy folyamatosan győzködte magát: ez a helyes lépés.

Caroline-ra bízza, hogy alakul, gondolta Charles lustán. Ha tényleg fontos a nőnek, magyarázatot fog követelni, és akkor ő majd foglalkozik a problémával.

A tavasz végül beköszöntött Cotswoldsban. A napfényben fényes, friss, zöld falevelek rezegettek, a nárciszok az ég felé nyújtogatták arany színű trombitáikat, mint egy ünnepségen.

David Buxtont nem találták otthon, Kimberly iskolában volt, így Mrs. Buxton nyitott ajtót. Rémület ült ki az arcára, amikor arról kérdezték, Bert Simple tényleg zaklatta-e Kimberlyt.

– Csak egy rossz tréfa volt – hebegte az asszony, és vékony

karjait összefonta lapos mellkasán. – Kérem, menjenek el. Miért nem szállnak már le a témáról? – azzal becsapta az ajtót.

– Halálra rémült – állapította meg Agatha.

– És most hová? – kérdezte Charles.

– Próbálkozhatnánk Bessie Burdocknál. Ő is szerepelt abban a színi előadásban. Szeretnék többet megtudni Gwen házasságáról.

Bessie Burdock kiterelte a kertbe az ordító tipegőket, akikre vigyázott, aztán leült, hogy beszélgessenek.

– Nem tudom, bántalmazta-e a feleségét Bert – válaszolta a kérdésre. – Beszéltek ezt-azt. De Gwen mindig olyan csinos és elegáns volt. Valami eszembe jutott, most, hogy kérdezik. Úgy két éve lehetett, Gwen a fiával részt vett egy táncmulatságon a faluban. A nő fantasztikusan festett. A fiával táncolt, és esküszöm, úgy néztek ki, mint egy pár. Gwenen soha nem látszott a kora. Bert egyszer csak berobbant közéjük, és mindkettőt hazaparancsolta. Walt erre közölte, hogy maradnak, mire az apja keményen képen vágta. Valaki elkiáltotta magát, hogy hívja a rendőrséget, mire Bert meghunyászkodva magyarázkodni kezdett, hogy sokat ivott és sajnálja, aztán elkotródott. Walt és Gwen még ültek egy darabig egymás mellett, csendesen beszélgettek, végül ők is távoztak.

– Tehát – szólalt meg az utcán Agatha –, ez is egy indíték.

– De Gwen most férjhez megy, és boldog a történetek után – jegyezte meg Charles.

– Elmegyek jövő héten erre az esküvőre – határozta el Agatha. – Látni akarom, tényleg boldog-e a párocska, és vajon

Walt is boldog-e.

Charlest hazaérvén az inasa, Gustav fogadta, és egy apró csomagocskát nyomott a kezébe.

– A levélbedobón át érkezett – mondta.

Charles bevitte a dolgozószobájába, és kibontotta. Egy kis ékszeres doboz volt, benne a gyűrűvel, amelyet Caroline-nak adott. Levél nem volt mellékelve.

Lassan leereszkedett egy székre. Tényleg fel kéne hívnia a nőt és magyarázatot kérnie, de egész életében kerülte a konfrontációt, amennyire csak lehetett, így hát rest módon úgy döntött, várni fog, és meglátja, mi történik.

Elmehetne arra az esküvőre Agathával. Akárcsak a barátnője, ő is kíváncsi volt a boldog párra.

A ceremónia napja szép, derűs idővel köszöntött rájuk. Az évszakhoz képest szokatlanul meleg volt. Mindenki azt mondogatta, ez lesz az egyetlen igazi nyári napjuk, mert amikor megérkezik majd a valódi angol nyár, pont olyan esős lesz, mint mindig.

Charles hétköznapi eleganciával öltözött föl, Agatha pedig, gondolván, hogy nem hivatalos vendég, nem vett kalapot, hanem egy csinos kék selyem nadrágkosztümbe bújt.

Caroline után Agatha társasága olyan, gondolta Charles, mintha egy kényelmes házipapucsba bújna a cipő után, ami törte a lábát.

Agatha arra tippelt, John Hale részéről nem lesznek túl sokan a templomban, míg Gwen vendégei biztosan tolongani fognak a faluból, tehát a vőlegény barátaiként azonosította magukat a

vőfélynek.

Az esketést Mrs. Bloxby férje celebrálta. Agatha és Charles egy hátsó padban kapott helyett. Agatha felállt és körülnézett, remélve, hogy látja valahol Mrs. Bloxbyt, de nem találta.

Az ódon, festett ablakokon átsütött a nap, a templomot megtöltötte a virágok és a tömjén illata. Lány orgonaszó hallatszott. A vendégek várakozásteljes sugdolózásba kezdtek, amikor Walt helyet foglalt a templom elejében.

– De hol van John? – motyogta Agatha.

Az orgonista belefogott a nászinduló kezdő futamaiba. Agatha hátrafordult, és látta a templom előterében Gwent, amint oldalán a két koszorúslánnyal várakozik. Középkori, aranyszínű selyemruhát viselt, gyöngyökkel kihímezve. A fején egy aprócska gyöngyös fátyol, haját kiengedve viselte.

Walt megfordult, és látván az anyját, végigsietett a templomfolyosón. Agatha heves suttogásokra lett figyelmes.

Agatha felállt, Charles követte. Gwent visszakísérték az esküvői limuzinhoz.

A két koszorúslány odakint maradt.

– Mi történt? – lépett oda hozzájuk Agatha.

– John késik – mondta egyikük.

Agatha és Charles visszaültek a helyükre, és várták, hogy John felbukkanjon.

Fél óra múlva Walt az oltárhoz lépett, és megszólította a vendégsereget.

– Nem tudom, mi történt Johnnal. Kérem, fáradjanak át a közösségi házba.

– Nekem ez egy cseppet sem tetszik – nyugtalankodott

Agatha. – Egyre az jár a fejemben, hogyan próbált megölni Paul fia.

– Menjünk a rendőrségre. Normál esetben nem lépnének semmit, de talán te meg tudod győzni őket, hogy menjenek ki John lakására.

Wilkes cinikusnak tűnt, de azt mondta, odaküldi Bill Wongot, hogy nézzen körül. Agatha és Charles is követték Bill kocsiját. Amikor a lépcsőn utánatrappoltak, Bill megfordult, és így szólt:

– Várjatok kint. Ez rendőrségi ügy.

– Itt sem volnál, ha mi nem szólunk! – méltatlankodott Agatha.

Bill hangosan bezörgetett. Semmi válasz.

– Törd be az ajtót! – sürgette Agatha.

– Nem tehetem – tárta szét a kezét Bill. – Parancs kell hozzá.

Charles Bill elé lépett, és megpróbálta lenyomni a kilincset. Az ajtó nyitva volt. Bill bement, és elkiáltotta magát:

– Mr. Hale!

A nappali és a hálószoba üresen tátongott a kicsi lakásban. Az ablaknál álló asztalon egy gépelt papírlap hevert. Bill felhúzott egy gumikesztyűt, és felemelte. „Kedves Gwen és Walt – állt a levélben –, nagyon sajnálom, képtelen vagyok rá. Külföldre mentem. A legnagyobb szeretettel, John.”

– Nincs aláírva – forgatta Bill.

– Tehát bárki gépelhette – tette hozzá Agatha.

Walt rontott be a lakásba.

– Hol az a szemétláda? – üvöltötte. – Anyám kisírja a szemét is.

– Hagyott egy üzenetet, valami olyasmit, hogy nem képes rá. Ne nyúljon hozzá! – szólt rá Bill. – Mikor látta utoljára?

– Tegnap éjjel – felelte Walt. – Tartottunk neki egy legénybúcsút a színházban.

– Megtréfálták valamivel? – kérdezte Bill.

– Nem. Nem értem – motyogta Walt. – Boldognak látszott.

– De miért ment volna úgy el, hogy nyitva hagyja az ajtót? – kérdezte Agatha.

– Mindenki kifelé – rendelkezett Bill. – Kiküldök egy helyszínelő csapatot.

Charles hazament, Agatha pedig besietett az irodába, és megkérte Patrick Mulligant, hogy próbálja megtudni valamelyik rendőrségi kapcsolatától, találtak-e valami gyanúsat a helyszínelők. Nem hitte, hogy az üzenet valódi lenne.

Patrick este felhívta a hírrel, hogy a jelek szerint John csakugyan távozott. A lakásban nem találták sem a fogkeféjét, sem a borotvafelszerelését, továbbá a ruháit és az útlevelét sem. Erőszakos cselekménynek nincs nyoma.

Amikor Agatha letette, azon törte a fejét, vajon Walt olyan típus-e, mint Luke. Talán nem akarta, hogy az anyja férjhez menjen. Esetleg megölte Johnt. Nos, tegyük fel, hogy végzett vele, spekulált Agatha, csak valahol a színház környékén. Hova rejthette a holttestet?

Reggel megbeszélést tartott a csapatával, kinek milyen ötlete van.

– Én abba a tóba dobnám – felelte Simon. – Ha Walt tényleg

megölte Johnt, nyilván azt feltételezné, hogy a tóban nem keresnék, már ha a rendőrség egyáltalán számításba venné, hogy John gyilkosság áldozata lett. Van bűvárfelszerelésem. Ha akarjátok, lemerülök ma este, és körülnézek.

– Jó ötlet – bólintott Agatha. – De egyikünk veled megy, hogy őrködjön.

– Mi lenne, ha Toni jönne? – derült fel Simon.

– Nekem randim van – vágta rá a lány.

– Majd én megyek – ajánlkozott Patrick.

– Jó – felelte Agatha. – Én elmegyek Winter Parvába, hátha be tudok gyűjteni valami pletykát. Pixie Turnernél kezdem.

Agatha meglepetésére Pixie lelkesen üdvözölte, ahelyett, hogy szabadulni próbált volna tőle, mint legutóbb. Most, hogy nem volt a sajtó a láthatáron, Pixie nem viselt sminket, csak egy kopott pólóban és farmerben fogadta.

– Hát nem szörnyű, hogy John így eltűnik? – kérdezte, amikor Agathát helyel kínálta a zsúfolt nappaliban. – Szegény Gwen. Biztos teljesen maga alatt van.

– Bert Simple verte őt? – tért a lényegre Agatha.

– Hallottam efféle szóbeszédet, de nézze csak, annyi ilyen bántalmazás zajlik Cotswoldsban, hogy mutogatni lehetne egy vásárban mint helyi szokást. – Pixie hátravetett fejjel hahotázott, kivillantva rendetlen, elszíneződött fogait.

– Walt nagyon közel áll az anyjához?

– Azt hiszem, igen. A fiúknál ez így szokott lenni. –

Összeszűkült a szeme. – Hé, mire akar kilyukadni? Gondolja, Walt kinyírta Johnt, mert az az izépuszi komplexusa van?

– Nem, és ne beszéljen senkinek róla, hogy mit kérdeztem.

– Hallgatok, mint a sír. Bosszantó, hogy bezárt a pékség. A húsos pitéjük eszméletlen finom volt. Azért ez érdekes, hogy azt gondolja, Walt megölte Johnt.

– Én sosem mondtam ilyet! – tiltakozott Agatha. – Nem akarom, hogy Walt Simple bepereljen.

Simon a nap végén toppant be az irodába.

– Semmi más nincs abban az ocsmány tóban, csak szemét – panaszkodott.

– Kíváncsi vagyok, mi folyik most abban a közösségi házban – töprengett hangosan Agatha. – Egy holttestet elrejthetnek a színpad alá is, úgy, hogy senki nem veszi észre. Odamegyek.

– Jobb, ha én is magával tartok – ajánlkozott Toni.

– Biztos vagy benne? – nézett rá Agatha. – Bevallom, én örülnék a társaságnak.

– Én is megyek – ugrott oda Simon fürgén.

– Nem, elegen leszünk ketten. Te már fáradt vagy – intézte el Agatha. – Először bekapunk valamit, Toni. Jobban érezném magam, ha sötétedés után nyomoznánk abban az átkozott faluban.

Toni régi Fordjával mentek, Agatha nem akarta, hogy felismerjék az autóját. A közösségi ház mögött parkoltak le. Lágym, tavaszi alkony volt, a csillagok épp előbújtak. Az a fajta estéli óra, amikor az Agathában lakó örök tinédzser újra a romantikáról kezd ábrándozni – vagy épp annak hiányáról.

Megdobogtatja még a szívét valaha egy férfi? Részegítő drog a szerelem, és Agathának nagyon hiányzott.

A közösségi ház oldalfalához osontak, és meghúzódtak az árnyékában. Toni elővett egy elemlámpát.

– Ott az ajtó – suttogta Agatha. – Nézzük meg, zárva van-e.

Toni lenyomta a kilincset.

– Zárva, de azt hiszem, ki tudom nyitni. – Elővett az övtáskájából egy vékony dróthuzalt, becsúsztatta az ajtórésbe, és megrántotta. Egy kattanás hallatszott, és az ajtó kitárult.

Agatha is elővette az elemlámpáját.

– Nem hiszem, hogy megkockáztathatjuk a villanyfényt.

Körbejártak a sötét helyiségben. Több láda is tele volt jelmezzel, de egyikben sem találtak sem holttestet, sem semmilyen gyanús dolgot a régi színházi holmikon kívül.

– Tévedtünk – súgta Agatha.

– Csss – intette le Toni. – Valaki felment a színpadra.

– Mi a fenéért rángattál ide? – hallatszott egy női hang.

– Ez Gwen! – állapította meg Agatha.

– Muszáj volt valahol kettesben maradnunk. Walt le sem veszi rólam a szemét.

– És Gareth – csodálkozott Agatha. – Mí a csoda folyik itt?

Tonival megálltak a süllyesztő mellett, ahonnan tisztán hallhatták, mi zajlik fent a színpadon.

– Walt még mindig dühös Johnra, amiért faképnél hagyott – mondta Gwen.

– Gwen, tudod, hogy mindig szerettelek. Walt el fog menni egyetemre, és mi összeházashatunk.

– Az utolsó dolog, amire most gondolni akarok, az a házasság

– fújtatott Gwen.– Vigyél haza!

– Csak annyit mondj, hogy meggondolod, kérlek – esdekelt Gareth.

– Meg fogom gondolni. Most vissza kell mennem, különben Walt nem tudja majd elképzelni, mi történt velem.

A hangjuk lassan elhalt, ahogy lementek a színpadról. Gareth esengése még hallatszott egy ideig.

– Gyerünk innen – adta ki az ukázt Agatha.

Toni autójában aztán türelmetlenül így szólt:

– Figyelmeztetnünk kell Garethet.

– Én nem tenném – mondta Toni megfontoltan.

– Miért nem? Ha jók a sejtéseim Waltról, Gareth lehet a következő a listáján.

– Szerelmes – vágta rá Toni. – Dühös lesz magára. El fogja mondani Gwennek, aki beszámol a fiának a piszkos kis gyanúnkra, és maga lehet a következő célpont.

– Még meggondolom – morogta Agatha, mert nem akarta fiatal asszisztensének bevallani, hogy talán igaza van.

Tizedik fejezet

Toni kitette Mircesterben Agathát, aki átült a saját kocsijába, és hazahajtott.

A kocsiból kiszállva hirtelen rossz érzés kerítette hatalmába. Egy darabig csak a félelemtől dermedten várakozott. Egy autó fordult be az Orgona közbe, a reflektora fénykörébe vonva Agathát.

A kocsi megállt, és Charles szállt ki belőle. Agatha megkönnyebbülten felsóhajtott. Ez az ügy nagyon megviselte, most már képzelődött is.

Charles bekísérte a házba.

– Nem kellene a menyasszonyodnak udvarolgatnod? – kérdezte Agatha.

– Visszaküldte a gyűrűt.

– Gyere be a konyhába, megetetem a cicákat. Közben mesélj.

– Nincs mit elmesélni. Egyszerűen visszaküldte postán.

– És milyen magyarázattal szolgált?

– Nem kérdeztem. Egyébként meg tudtam az egészet.

– Mit tudtál?

– Hogy kémkedett utánam, látott veled vacsorázni, és nem

kétséges, hogy utána ide is követett, és kívárta, hogy nálad töltöm-e az éjszakát.

– Ha ezt mind tudtad, akkor mi az ördögnek maradtál itt éjszakára? – kérdezte Agatha, miközben elővette a halat a hűtőből.

Charles megvonta a vállát.

– Nem szeretem, ha megfigyelősdit játszanak velem. Beszéljünk valami másról. Hogy áll az ügy?

– Mielőtt elmondom – gondolkodott el Agatha –, tudnod kell, hogy bűntudatom van. Miattam ment szét a legutóbbi eljegyzésed is.

– Hát, ő is szaglászott utánam, és utálok az ilyen leskelődéseket. Szóval, mi történt?

Agatha elmesélte, hogy besurrantak a közösségi házba, és hogy Gareth Gwen kezéért esdekelt.

– Mi a fenét tud ez a nyomorult nő, hogy minden férfi megbolondul érte?

– Pénz...

– Ne magadból indulj ki, Charles.

– Ez nem volt szép.

– Figyelj, szörnyen haszonleső vagy. Egy közös vacsora, és a végén már kárálsz is, mint egy papagáj: „Ó, hát nem otthon felejtettem a pénztárcám?” Egyébként John szerintem is a nő pénzére hajtott, de Gareth mintha tényleg rajongana érte. Én figyelmeztetni akartam, de Toni kijelentette, hogy ezzel én lehetek a következő célpont.

– Okos lány. Mi van még?

Agatha elrendezte a halat a két tányéron, és letette a földre.

Amikor felegyenesedett, így szólt:

– Szerintem Johnnak már csak a holtteste létezik valahol. Te hova rejtenél egy hullát?

Charles felhorkant.

– Bárhol lehet – egy kútban, egy szénabálában, hat láb mélyen a földben, a holdon. Ma estére felejtsd el. Hagyd már azokat a macskákat is. Úgy körbeugrálod őket, mint egy kotlós a csibéit. Menjünk be a szobába, igyunk valamit, és nézzünk tévét.

Agathán hirtelen erőt vett a fáradtság. Miközben Charles a csatornák között szörfölt, és keresett valami nézhető műsort, őt elnyomta az álom. A férfi felállt, óvatosan kivette Agatha kezéből az égő cigarettát, és elnyomta a hamutartóban. Végül megállapodott a *Sweeney Todd – A Fleet Street démoni borbély*a című filmnél, és kényelmesen elhelyezkedett a kanapén.

A műsor vége felé Agatha egy rándulással felébredt. Megdörgölte a szemét, és így szólt:

– Bocsánat, elbóbiskoltam. Mit nézel?

– A *Sweeney Todd*ot.

– Ja, a fickó, aki belesüti az embereket a pitébe? Jó?

– Nem rossz. Fogd már be, mindjárt vége.

Agatha hátradőlt a foteljében, és az agya ismét örölni kezdett a Winter Parva-i gyilkosságokon. Lassan újra lebiccent a feje. Pixie képe derengett fel előtte. „A húsos piténk eszméletlen finom”, áradozott az álombeli Pixie.

Agathának ismét kipattant a szeme, és Charlesra meredt.

– Ördög és pokol! – kiáltotta. – A húsos pite!

– Éhes vagy?

– Nem. Ezt hallgasd meg. Mi van, ha Walt úgy szabadult meg John hullájától, hogy feldarabolta, és belesütötte a húsos pitébe?

– Ez a film az agyadra ment, míg aludtál. Egyébként meg hogy lett volna erre ideje? A legénybúcsú az esküvő előtt volt, és...

– És a húsos pitét a fogadáson szolgálták fel. Fent lehetett egész éjjel. Meg kellett volna tartanom egy szeletet abból a pitéből – méltatlankodott Agatha. – Lássuk csak. A pasas ismer engem és Tonit. Téged velem látott. Phil ott járt a faluban.

– Te megőrültél – ásított Charles. – Álmos vagyok. Elmegyek lefeküdni.

– Ó, jól van, akkor menj a csodába. Nem vagy nagy segítség.

– Jó éjt, drágaságom. Majd meglátogatlak a gumiszobában.

Agatha felhívta Patrick Mulligant.

– Patrick – kezdte izgatottan –, holnap menj be a pékségbe Winter Parvában, vedd el egy húsos pitét, és hozd be nekem az irodába. Majd később elmagyarázom.

Másnap reggel, amikor Patrick megérkezett a pékségből, Agatha megosztotta az egész csapattal a gyanúját. Mrs. Freedman megszagolta a süteményt.

– Jól néz ki, és az illata is olyan, amilyennek lennie kell.

– Ennek ellenére most azonnal beviszem az orvosszakértői laborba Birminghambe, és kifizetem nekik a sürgősségi vizsgálatot. Tudni akarom, miféle hús van ebben az ízében. Valószínűleg azt fogják hinni, én is egy vagyok az

aggodalmaskodók közül, akik attól tartanak, hogy lóhúst adnak el nekik marhahúsként.

Agatha minden igyekezete ellenére a laborban azt a választ kapta, hogy az analitikai vizsgálat egy hetet vesz igénybe. Ahogy vánszorogtak a napok, kezdte úgy érezni, hogy hülyét csinált magából. Hála istennek nem osztotta meg velük a gyanúját, miszerint emberhús van a pitében.

Két nappal az eredmény várható elkészülte előtt Agatha úgy döntött, a munkából hazafelé beugrik még a George-ba egy italra. Ahogy leült a sötét bárban, kísértést érzett, hogy kivegyen egy szobát éjszakára. Az elmúlt néhány napban folyton rettegésben élt, mintha valaki figyelné. Nyilván Charles menyasszonya játszik detektívesdit, gondolta. Charles nem jelentkezett, és Agatha nem tudta, hogy végül szétment-e az eljegyzésük, vagy sem.

A hosszú bárpultnál végig ültek, így hát elvonult az italával az egyik sarokba egy asztalhoz. Egy magas, jóképűnek mondható férfi megfordult a bárpultnál, és ránézett. Agatha elővette a púderjét, de túl sötét volt, hogy lássa magát a tükörben, hogy néz ki. Felkapta a táskáját, az italát az asztalon hagyta, és besietett a női mosdóba. Gyorsan rendbe szedte a sminkjét, de mire visszament a bárba, a helyes férfi már eltűnt. Agatha belekortyolt az italába, úgy döntött, nem issza meg mind, inkább észhez tér, és szépen hazamegy.

Felállt, de forogni kezdett vele a világ. A lába egészen elkocsonyásodott. Az ajtóhoz tántorgott, ahol egy erős kar elkapta a derekánál, és támaszt nyújtott neki. Egyre erősebb szédülése közepette Agatha úgy képzelte, biztosan a jóképű

férfi az, de aztán elhomályosult a látása.

Egy fehér furgon hátuljába tuszkolták. Annyi még megfogalmazódott benne rémületében, hogy valami szörnyen rossz dolog történik, aztán elveszítette az eszméletét.

Másnap reggel az irodában a csapat hiába várta Agatha érkezését. Toni sikertelenül próbálgatta hívni mind az otthoni, mind a mobilszámát.

Végül felhívta Charlest. A telefonokat rendszerint a férfi inasa, Gustav hiúsította meg, de most szerencsére Charles maga szólt bele. Toni gyorsan beszámolt az aggodalmukról, és tudván, hogy férfinak van kulcsa a házhoz, megkérte, hogy ugorjon el Carselybe, és bizonyosodjon meg róla, hogy Agatha jól van.

Mindannyian feszülten várakoztak. Végül Charles telefonált a hírrel, hogy Agatha nincs otthon, és az ágyán sem látszik, hogy otthon aludt volna.

Agatha visszanyerte az öntudatát. Sokszor félt már a pályafutása során, de ilyen félelmet még nem élt át. Megkötözték, a száját beragasztották, és egy halom liszteszsákra fektették. Valami raktárféleségben volt.

A kötelékei között tekergőzve Agatha pillantása egy fényes fekete férficipőre esett. Nagyon erősen emlékeztette arra, amelyet John Hale hordott.

Nyílt az ajtó, és Walt Simple sétált be. Agathára vigyorgott, és így szólt:

– Holnap nagy húspite-vásárt rendezek a pékség utolsó

napján, és maga, vén szatyor, minden egyes szeletben benne lesz. – Azzal oldalba rúgta Agathát, és kiballagott.

Toni és Patrick besiettek a főkapitányságra, és Bill Wongot kérték. Idegesen várakoztak, míg Bill megjelent. A rendőr döbbenet hallgatta a történetet Agatha eltűnéséről, és a teóriát, miszerint John Hale-t meggyilkolták, és beleszeletelték a pitébe.

– Túl sok krimi olvas – csóválta a fejét Bill. – Ha valami történt vele, annak Luke Newton lehet a hátterében. Behozom őt.

– Ne! Házkutatási parancsot kell kérni ahhoz a pékséghez! – kiáltotta Toni.

– Agatha beadott a birminghami laborba elemzésre egy húsos pitét – szólt közbe Patrick. – Miért nem hívja fel őket?

– Hagyják ezt rám – felelte Bill. – Agathának gyakran meglódul a fantáziája. Micsoda örült elképzelés! Először is kikérdezem Luke-ot.

Visszafelé menet az irodába Toni így szólt:

– Oda kéne mennünk a pékségbe. Nem várhatunk.

Mindketten beültek a maguk autójába, és a gázra léptek. Ám a Mircesterből kivezető országúton egy felborult teherautó állta útjukat. Átkozódtak és rettegtek, ahogy telt az idő.

Bill és Alice az igencsak barátságatlan Luke Newtont faggatták. Luke már ezredszerre jelentette ki, hogy az utóbbi időben nem látta Agathát, amikor kinyílt az őrszoba ajtaja, és Wilkes

magához hívta Billt. A folyosón izgatottan közölte vele:

– Most kaptam a hívást a birminghami laborból, hogy emberi húst találtak a pitében. Küldje haza Newtont, a lehető leggyorsabban oda kell érnünk abba a pékségbe.

Agatha kezét műanyag bilincsekkel rögzítették. Keresztülgurult a szobán, valami éles tárgy után kutatott a szemével. A boltból tompán átszűrődtek a zajok. Ha legalább a száját nem ragasztották volna le, és kiabálni tudna! Az egyik sarokban megpillantott egy régi sarlót. Odagurult, és elkezdte átvágni az egyik műanyag pántot.

Lassú és kimerítő küzdelem volt, de a rettentő félelem erőt adott hozzá. Végül leesett a bilincs. Agatha levágta a másik rögzítést is, aztán letépte a ragasztót a szájáról.

Kioldotta a kötelet, amivel a bokáját rögzítették, aztán remegve felállt, és az ajtóhoz tántorgott, ami zárva volt. A zajok az üzletben elhaltak. Agatha az órájára nézett. Ebédidő. Talán bezártak.

Lépteket hallott közeledni, mire gyorsan az ajtó mögé rejtőzött.

A szobában sötét volt. Walt lépett be, és elindult a földön heverő liszteszsákok felé. Csak annyit látott, amikor megpördült, hogy Agatha kirohan az ajtón. Egy eszelős üvöltéssel utánavetette magát. Agatha berohant a pékség kiszolgáló részébe, megragadott egy hatalmas pitét, és Walt képébe vágta. A férfi törölgetni kezdte a húst magáról. Agatha újabb adagot vett magához, és míg az ajtó felé igyekezett, folyamatosan dobálta Waltot. Csakhogy az ajtó zárva volt. Agathából nyüsztítő hang szakadt ki félelmében, miközben Walt

közeledett felé, és a szeme izzott a gyűlölettől.

– Segítség – nyöszörögte Agatha bágyadtan. Aztán minden erejét összeszedve teli torokból elüvöltötte magát: – Segítség!

Charles is csatlakozott Agatha munkatársaihoz, és épp időben értek a pékséghez, hogy meghallják az ordítást.

Patrick egy mozdulattal berúgta az ajtót, épp amikor felhangzottak a szirénák az utca végén.

Amikor berontottak, Agatha azt kiabálta:

– Meglép! Hátra, gyorsan!

Ezt már a rendőrök is hallották, úgyhogy megkerülték a pékséget, és az épület mögé rohantak.

Charles átölelte Agathát, aki minden ízében reszketett.

– Jól van, jól van – csitította. – Most már vége.

Waltnak azonban nyoma veszett. Átkutatták a pékséget és az egész környéket, de sikertelenül. Gwen éppen egy bevásárlókörről érkezett haza, őt letartóztatták.

Szinte az egész falu odagyűlt a pékség elé. Később vizsgálatot indítottak, hogy kiderítsék, melyik rendőr fecsegte el a helybélieknek, hogy mi volt a húsos pitében. Többen hányni kezdtek, sokan a gyomrukot markolászták. A tömeg lassan átszivárgott az orvosi rendelő elé, ahol hosszú sor alakult a várakozókból.

– Be kellene jönnöd velünk egy vallomástételre – karolta át Agathát Bill.

– Nem tudok – pityeregte Agatha. – Összepisiltem magam.

– Majd találunk neked száraz ruhát – nyugtatta meg rendőr barátja.

Agatha már a kapitányságon tudta meg, hogy Gwen elájult, és bevitték a kórházba.

Mielőtt elkezdődött volna a kikérdezés, egy táskát adtak be a szobába. A rendőrök korábban Charlest kérték meg, hogy pakoljon össze Agathánál tiszta ruhát. Agatha kapott egy kis szünetet, míg vizeletmintát adott, megmosakodott és átöltözött.

Wilkes dühöngött. Hogy a pokolba jutott ez a nő mindenféle nyomozói képzés híján arra a következtetésre, hogy John Hale a húsos pitében van?

Agatha elkínzottan beszámolt róla, hogyan itta meg az italát a George-ban, majd szédülni kezdett, de túlságosan homályos volt a látása ahhoz, hogy felismerje, ki támogatja ki a hotelből. A következő, amire emlékszik, hogy összekötözve fekszik a pékségben.

A kihallgatás végén felajánlották neki, hogy egy rendőr hazaviszi, de ő ragaszkodott hozzá, hogy elszállítja a cicáit Doris Simpsonhoz, és utána megszáll a George Hotelben.

Valamivel később Patricktól tudta meg, hogy a helyszínelők találtak egy csapóajtót az egyik fagyasztóláda alatt, amely egy csatornába vezetett, és onnan a pékség mögötti hátsó ösvényre lehetett kijutni. Arra tippeltek, Walt itt rejtőzött addig, mígnem biztonságosnak érezte a menekülést.

Winter Parvát napokig uralta a médiaőrület. Pixie megkapta a fotót a helyi lap címlapján, mivel azt állította, ő és John egyszer jegyben jártak. Hamar kiderült, hogy ez hazugság, de

Pixie-t nem izgatta különösebben. Élvezte a hírnév pár percét. Agatha egyik interjút adta a másik után, Wilkes legnagyobb bosszúságára, aki egyre azt próbálta bizonygatni, hogy John Hale borzalmas halálának felderítése a rendőrség munkájának az eredménye.

Agatha kivette ezt a hetet szabadságnak, hogy felépüljön. Az oldalán, ahol Walt megrúgta, egy jókora zúzódás éktelenkedett, a csuklója, ahol a műanyag bilincsek belevájtak, tele volt sérülésekkel.

Charles iránt táplált szeretete az egekbe szökött, mivel a férfi naponta meglátogatta, ült nála, bolondozott, és felvidította.

Mindeközben Walt Simple keresését kiterjesztették az egész országra, mi több, külföldre is. Forróvonalat is üzemeltettek a siker érdekében. Egyre-másra érkeztek a bejelentések, hol itt látták, hol ott, de ezek végül nem vezettek nyomra, és nem találták meg a férfit.

Második napján a George-ban Agatha lement egy ebéd előtti italra a bárba. Az első dolog, amit meglátott, az a jóképű férfi a bárpultnál. Késztetést érzett, hogy csatlakozzon hozzá, de aztán feltolultak benne az emlékek a múlt hibáiról, hogyan végződött a dolog Paul Newtonnal, így hát szerényen elfoglalt egy asztalt a sarokban.

Rendelt egy gin-tonikot, és sóvárgott egy cigaretta után. Charles valószínűleg hamarosan beugrik hozzá. Drága Charles.

– Mrs. Raisin? Ugye Mrs. Agatha Raisin, ha nem tévedek?

Agatha felnézett, és pislogott. A helyes férfi állt fölötte.

– Én vagyok – bólintott Agatha.

– Olvastam kegyedről az újságokban. Ön nagyon bátor hölgy.
Agatha rámosolygott.

– Nem akar leülni?

– Csak hozom az italom.

Agatha gyorsan felpattintotta a púderesdobozt. Smink
rendben. A francba! Az a kis szőrszál a szája szélén...

A férfi visszajött, és leült.

– Még be sem mutatkoztam: Jeremy Rutherford vagyok –
nyújtotta a kezét. – Szörnyű lehetett önnek.

– Túl leszek rajta – mosolyodott el Agatha. – Ön mircesteri?

– Nem, Walton Magnában élek. Néhány mérföld Mircesterből
déltre.

– És miből él Walton Magnában?

– Van egy antikvitásüzletem.

– Mindig régiségekkel foglalkozott?

– Nem, évekig a hadseregben szolgáltam. Két éve szereltem
le.

– És miért épp antik holmik?

– Apám gyűjtő volt. Két éve meghalt, és rám hagyta a házat
telis-tele régiséggel, plusz az üzletet. Először arra gondoltam,
elárvereztetem a tárgyakat, de aztán kitaláltam, hogy jó móka
lenne továbbvinni az üzletet, és megszabadulni néhány
holmitól, ami már alig fért el a házban. És ön? Hogyan
csöppent a detektívszakmába?

Agatha boldogan hengegett a karrierjéről, amikor a férfi
közbeszólt:

– Miért nem folytatjuk ezt a beszélgetést az étteremben?

A bár félhomályából átlépve a kivilágított étterembe Agatha

titkon a kísérőjét tanulmányozta. Sűrű, barna haj ős csíkokkal, kellemesen szögletes arc, erős áll, jó alak.

Charles az étterem bejáratában állt. Agathához és a társaságához akart csatlakozni, de a barátnője olyan boldognak és feldobódottnak látszott, hogy inkább megfordult, és visszament a bárba. Úgy érezte, Agathának szüksége van valamire, ami eltereli a figyelmét a nemrég történt borzalmas megpróbáltatásról. Majd később megtudja, ki ez a férfi.

Ebéd után Agatha csalódottan battyogott fel a szobájába. Jeremy nem javasolta, hogy találkozzanak újra. Talán nős, gondolta szomorúan. Hirtelen visszavágyott Carselybe, érezni akarta a cicái melegét, jókat beszélgetni Mrs. Bloxbyval.

A rendőrségen abban állapotok meg, hogy bejelenti, amikor vissza akar térni az otthonába, hogy őrt állíthassanak az ajtajához, de Agatha torkig volt a rendőrökkel. Úgy érezte, Bill Wong legalább meglátogathatta volna, Wilkes pedig úgy bánt vele, mintha ő volna a bűnöző.

Kijelentkezett a hotelből. Beült a kocsijába, elővett egy csipeszt a kesztyűtartóból, és kirántotta azt a kis szőrszálát. Elcsodálkozott, milyen picike. Míg Jeremyvel ebédelt, olyan erősen koncentrált erre a bosszantó szőrszálra, hogy úgy érezte, egyre csak növekszik. Azért nem mert bemenni a női mosdóba, nehogy addig csatlakozzon Jeremyhez valami ismerőse. „Te buta tyúk – korholta magát az úton Carsely felé. – Ha véletlenül odajött volna hozzá valami barátja, legalább megtudtad volna, hogy nős-e.”

Még mielőtt elhagyta a hotelt, felhívta a takarítónőjét, Doris

Simpson, aki megígérte, hogy visszaviszi neki a macskákat.

Ahogy Agatha belépett a házba, ritka barátságos fogadtatásban volt része a cicáktól. Rendszerint azzal büntették, hogy semmibe veszik, amikor hazaérkezett egy hosszabb távollét után.

Agatha leült a konyhakőre, megcirógatta őket, és érezte, ahogy kicsordulnak a könnyei. Szerette volna, ha felbukkan egy erős férfi, a karjába vonja, és azt mondja, ő majd vigyáz rá, amíg világ a világ. Elgondolkodott, egyáltalán lesz-e bátorsága valaha folytatni a nyomozói munkát.

Feltápázkodott, és megtörölte a szemét. Gyönyörű tavaszi nap volt. Kiengedte a cicákat a kertbe, leült egy székre a kerti asztal mellett, és kiengedett egy hosszú, megkönnyebbült sóhajt. A cseresznyefa hatalmas, rózsaszín virágai pettyezték be a tiszta égboltot. Agathánál női kertész dolgozott. A pázsiton krókuszok nyíltak, a gyep szegélyén nárciszok bólogtak. A háztetőn egy rigó fújta a trilláit. Mintha az ember leesne egy magas épületről, és felfedezné, hogy egy csontja sem tört el, tűnődött Agatha. Az élet szép.

Tizenegyedik fejezet

Agatha felhívta Bill Wongot, hogy beszámoljon neki, hazatért. Bill jelentette Wilkesnek, és felvetette, hogy ki kellene küldeniük egy rendőrt, de Wilkes dühös volt Agathára, amiért annyit szerepelt a sajtóban. Úgy érezte, a nő hülyét csinált a rendőrségből, és kijelentette, hogy nem lesz őrzés, mert Walt úgysem mer többé felbukkanni Cotswoldsban. Bill hiába győzködte, hogy egy férfi, aki olyan mániákusan rajong az anyjáért, hogy elteszi láb alól a mama vőlegényét is, biztos, hogy megpróbál újra kapcsolatba lépni Gwennel, és talán Agathán is bosszút áll. A végeredmény, mint Agatha megtudta, hogy nem kap rendőri védelmet.

A csodás időjárás folytatódott, kitartóan sütött a nap. Az orgonabokor Agatha kertjében a földig hajolt a súlyos virágoktól.

Jeremy nem telefonált, pedig ő megadta neki a számát. Ha rögtön a közös ebéd után jelentkezik, Agatha talán számolhatott volna az érdeklődésével. De mint minden romantikus fantaszta, Agatha is foglya volt a vadászösztönnek, és imádott álmképeket szőni olyan férfiakról, akiket alig ismer.

Charles ismét eltűnt, James még mindig külföldön volt, és férfi nélkül Agatha csökkent értékűnek érezte magát.

Pedig nagy szüksége lett volna valamire, ami eltereli a gondolatait Waltról és a sikertelen keresésről.

Roy beállított az egyik hétvégén, és elpanaszolta, hogy teljesen le volt kötve az egyik ügyfél miatt, miközben Agatha besöpörte a sajtó minden érdeklődését. Agatha csodálkozva hallgatta, hogy volt alkalmazottja irigykedik rá. Roy nem jelentette be előre a látogatását, és Agatha kísértést érzett, hogy közölje vele: túl sok a teendője ahhoz, hogy szórakoztassa őt. De mivel egyedül érezte magát, nem küldte el a fiút. Közben a lelke mélyén valami nyugtalanító érzése támadt, miszerint egy magafajta modern üzletasszonynak önállónak kell lennie.

Agatha megkérdezte Royt, hogyhogy ilyen konzervatívan öltözött fel, miután rendszerint elég megbotránkoztató külsőt szokott öltetni. Most egy tweedzakó volt rajta, kordnadrág és kockás ing.

– Egy horgászbolt marketingjén dolgozom, a Pecás Álmokén. Állítom neked, egész elcsábultam, hogy én is kiüljek a vízpartra. Már vettem is pár leckét legyezőhorgászatból. Van egy meglepetésem számodra. A kocsimban ott vár két bot. Nem megyünk el horgászni?

– Én semmit nem tudok a horgászatról.

– Majd én megmutatom – lelkesedett Roy. – Megálltam idefelé Mircesterben, és kértem két engedélyt a Mir folyó felsőbb szakaszára. Jó móka lenne!

Agatha habozott egy kicsit. De hát gyönyörű nap volt.

– Jól van – egyezett bele. – Majd nézlek, mit kell csinálni.

– Kaptam ajándékba az ügyféltől egy luxus horgászati piknikkosarat is megpakolva.

– Jól hangzik – bólintott Agatha. – Menjünk.

Letelepedtek a folyópartra. Néhány horgász gumicsizmában begázolt a folyó közepéig.

– Miért nem ülnek kényelmesen a parton, mint mi? – kérdezte Agatha.

De hamarosan rájött a válaszra, miután Roy bedobta a zsineget. A partot végig fák és bokrok szegélyezték, és Roy alig tudta kiszabadítani a horgot a bozótból.

– Neked nincs gumicsizmád, mint ezeknek itt? – érdeklődött Agatha.

– A kocsiban van – morogta Roy bosszúsan. – De nem tudok úszni.

– Itt sekély a víz – bökött előre a fejével Agatha. – A térdükig ér, vagy egy kicsit feljebb.

Roy elment az autóhoz, és hozta a csizmát.

– Előbb együnk – javasolta.

A piknik csodás volt, még egy üveg bor is akadt.

– Mire újra autóba ülünk, már felszívódik az alkohol – jegyezte meg Agatha.

– Egy szonda azért még kimutatja – emlékeztette Roy. – És te vezetsz.

– Oké. Csak egy pohárral.

Miközben ettek, elbújt a nap, és könnyű szellő fodrozta be a folyóvizet.

– Lehet, hogy indulnunk kellene – nézett körül Agatha. –

Hűvösre fordult.

– Annál jobb az idő a horgászatra! – jelentette ki Roy.

Míg Agatha elpakolta a piknik maradványait, Roy felhúzta a csizmát, kezébe vette a horgászbótot, és buzgón begázolt a vízbe. Első felfedezésként megállapította, hogy a többi horgász bizonyára magasabb, mert neki a csípőjét is ellepte a víz. A sodrás elég erősnek tűnt.

Első fogása egy horgásztárs volt, aki dühösen káromkodni kezdett, miközben Roy lefejtette a horgot a férfi dzsekijéről, és sűrűn kérte a bocsánatát.

– Menjen a közelemből, maga kis buzeráns! – óbégatott rá a fickó.

– Ezért beperelem! – replikázott Roy. – Ez rágalmazás!

A parton Agatha sóhajtott egyet, és azt kívánta, bárcsak el se jött volna. Aztán valami nyomasztó érzése támadt. Megfordult, de nem látott semmi mozgást a fák között.

Roynak a horgára akadt valami. Az izgalomtól kipirult arccal kezdte felcsévézni.

A következő pillanatban egy lövés hallatszott, és Roy arccal előre a folyóba bukott.

Agatha lerúgta a cipőjét, és begázolt a vízbe, miközben azt kiáltozta:

– Hívják a rendőrséget, lelőtték!

A horgászok és Agatha felrántották Royt.

– Eltaláltak? – kiáltotta Agatha.

– Mivel? – kapkodta a levegőt Roy. – Valami átkozott hal berántott, és elvitte a botomat.

– Kifelé innen – parancsolt rá Agatha. – Valaki rád lőtt az

előbb. – A többi horgászhoz fordult. – Senki ne menjen el. Hívom a rendőrséget.

Az egyenruhások gyorsan kiérkeztek, és nekiálltak a kutatásnak a fák között.

Agatha és Roy csuromvizesen várakoztak. Körülöttük négy horgász toporgott türelmetlenül. Az egyik Royhoz fordult:

– Az édesanyja képzelődése miatt elúszott az egész napi fogás.

– Nem képzelődtem! – förmedt rá Agatha. – És nem a fiam.

Az elsőként kiérkező rendőrök mellé újabbak csatlakoztak.

Végül Agatha megkönnyebbülésére befutott Bill Wong és Alice Peterson is.

– Igazad volt – újságolta Bill. – Most találtunk egy töltényhüvelyt. Lehet, hogy valaki téged vett célba, csak elsüvített a fejed fölött. – A horgászokhoz fordult: – El kell kérnem a nevüket és a lakcímüket, miután felvettem a vallomásukat. Agatha, ti Royjal menjetek, vegyetek száraz ruhát, aztán jelenjete meg a kapitányságon. Egy rendőrautó visszakísér benneteket.

Amikor már a kocsiban ültek a maximumra tekert fűtés mellett, Roy elővette a mobilját.

– Tedd el azt a holmit – szólt rá Agatha. – Elegem van a sajtóból.

Roynak is volt váltóruhája, mivel eleve két napra érkezett. Amint magára maradt a vendégszobában, előkapta a mobilját, és sorra felhívta az összes szerkesztőséget és tévécsatornát, ami

csak eszébe jutott, mígnem Agatha felkiáltott az emeletre, hogy a rendőrök már várják őket, hogy bemenjenek Mircesterbe.

Agathát és Royt külön-külön hallgatták ki. Ezúttal Agathát nemcsak Wilkes faggatta, hanem Bloggs felügyelő is. Nagydarab, ősz, tohonya fickó volt, bő öltönyben.

Agathának a legapróbb részletekig be kellett számolnia a történekről, majd Bloggs így szólt:

– Azt vizsgáljuk, vajon maga volt-e a célpont. Walt Simple is lehetett az elkövető, hogy bosszút álljon.

– Esküdni mernék, hogy valamilyen okból Royt akarták lelőni – mondta Agatha. – Ő a folyóban állt, tőlem balra, jóval odébb. Walt nem lehetett. Miért akarná megölni Royt?

– Mr. Silver nagyon nőies – jegyezte meg Bloggs. – Meleg?

– Nem tudom – vallotta be Agatha. – Egyébként mi köze ennek bármihez is?

– Lehet, hogy ennek az esetnek semmi köze Bert Simple-hez – felelte Bloggs. – Tud róla, hogy van-e Mr. Silvernek szeretője?

– Nem tudom. De ha lenne, aligha akarná velem tölteni a hétvégét.

– Ön milyen viszonyban van Mr. Silverrel?

– Volt alkalmazottam, nem a fiúbarátom.

– Biztos ebben?

– Nézze – emelte rá a tekintetét bosszúsan Agatha –, az anyja lehetnék.

– Ez még nem jelenti azt, hogy nincs maguk között... valami

– bökte ki Bloggs.

– Végeztem! – pattant fel Agatha. – Nem ülök itt tovább, és hallgatom a piszkos feltételezéseit!

Miután Agatha kiviharzott, Wilkes így szólt:

– Jobb, ha kiküldünk őrségbe egy rendőrt hozzá.

De Bloggs dühös volt Agathára. A nő nem hunyászkodott meg úgy előtte, mint amihez a felügyelő hozzászólt.

– Rohadjon meg – bukott ki belőle durván.

– De ha Simple próbálta le vadászni – tiltakozott Wilkes –, és mi rajta tartjuk a szemünket, elkaphatjuk azt a gyilkos gazembert.

Bloggs azonban, akit a háta mögött a két lábon járó egónak csúfoltak, nem volt hajlandó kirendelni az őrt.

Roy bánatára a hátsó kijáraton terelték ki őket, hogy elkerüljék az újságírókat. De a folytatás még rosszabb volt Roy számára, mert Agatha azt kérte a rendőröktől, hogy ne a háza előtt tegyék ki őket, hanem a lelkészlakhoz menjenek.

Mrs. Bloxby beterelte őket a kényelmes nappalijába, és elborzadva hallgatta Agatha beszámolóját a lövésről. Roy a körmét rágta, és alig bírta megülni a fenekén.

– Töltök magunknak egy jó pohár sherryt – állt fel Mrs. Bloxby.

– Használhatnám a fürdőszobát? – érdeklődött Roy.

– Hát persze. Tudja, hol van.

Roy bement a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. Úgy emlékezett, a tejüveg ablak a templomkertre nyílik. Kinyitotta, átmászott rajta, átrohant a templomkerten, és meg sem állt

Agatha házáig, ahol már ott tolongtak az újságírók. Boldogan adta egyik interjút a másik után.

Agatha szívesebben ivott volna gin-tonikot, de a sherry és a parókia valahogy összetartoztak. A lelkész lépett be a szobába, és feldúltan kérdezte:

– Ki van a fürdőszobában?

– Mr. Silver – mondta a felesége.

– Egyre rázom a kilincset, de nem akarja kinyitni az ajtót.

– Talán szorulása van – vélte Mrs. Bloxby.

– Nekem viszont nem! – kiáltott a lelkész türelmetlenül. –

Mrs. Raisin, hozza ki onnan, most azonnal!

Agatha, a lelkész és a felesége libasorban a fürdőszobához vonultak. Agatha megpróbálta kinyitni az ajtót, majd bekiáltott:

– Jól vagy?

Csend.

– Megölöm ezt a kis varangyot – dühöngött a lelkész, azzal elmasírozott, és egy vésővel tért vissza. Beillesztette a szerszámot a tokba, és megfeszítette. Az ajtó egy reccsenéssel kinyílt. Roy sehol, de azt egyből észrevették, hogy tárva-nyitva az ablak.

– Elment, hogy az újságírókkal beszéljen – következtetett Agatha. – Hát, használja őket egészséggel.

– Nem bánja, ha én most magamra maradnék, és a toalettet használnám? – mordult rá a lelkész. – Mrs. Raisin, el fogom küldeni a számlát az ajtójavításról, bármennyibe is kerüljön.

– A keresztényi megbocsátást nem szokta gyakorolni? –

kérdezte Agatha morcosan a barátnőjétől, amikor visszamentek a nappaliba.

– Amikor sürgős neki a dolog, nemigen – pillantott a vécé felé Mrs. Bloxby. – Jut eszembe, azt a gazdát nem Paul Newtonnak hívták?

– De igen.

– A tegnapi újságban olvastam a közleményt, hogy megnősül.

– Kit vesz el? – csodálkozott Agatha.

– Egy bizonyos Caroline Featheringtont.

– Te jó ég. Az Charles menyasszonya volt. Vajon mit gondol erről Charles? A nő kémkedett utána, ezért bontotta fel vele az eljegyzést. Látott minket együtt vacsorázni, és hogy együtt töltöttük az éjszakát. Ez már másodszor fordul elő. Lelkiismeret-furdalásom van.

– Feleslegesen – jegyezte meg a lelkészné. – Ha Sir Charles tényleg el akarta volna venni a hölgyet, bemutatna volna magának, és mindent megmagyarázott volna neki. És magának van most valaki az életében?

– Egy lélek sem. Csak azt remélem, Walt Simple nem a meggyilkolásomat tervezgeti. De Royt miért akarná megölni?

– Talán azt hiszi, a maga fia, és hogy ezzel szörnyű fájdalmat okozna.

– Lehet – töprengett el Agatha. – De mégis abban reménykedem, hogy a rendőrség majd kideríti, ez csak valami ostoba ügy, aminek semmi köze a Winter Parva-i bűntettekhez.

– Szeretne itt maradni éjszakára? – kérdezte Mrs. Bloxby.

De mielőtt Agatha válaszolhatott volna, a lelkész hangja

hasított át a szobán:

– Átkozott nő! – azzal becsapta a dolgozószobája ajtaját.

– Őszintén szólva – szólalt meg Agatha mogorván –, ha néha hallom a templomban a férjét a megbocsátásról és a szeretetről prédikálni, szívesen közbekiabálnék.

Agatha hazament, próbált nem törődni Royjal és az újságírókkal, aztán felmasírozott a vendégszobába. Összecsomagolta Roy utazótáskáját, visszament a földszintre, kinyitotta a bejárati ajtót, letette a táskát a küszöbre, és gyorsan visszahúzódott a sajtó kérdésáradata előtt.

A konyhába belépve megszólalt a vezetékes telefonja. Felvette, mert tudta, hogy az újságírók nem ismerik a titkosított számát. Roy hívta.

– Nem mehetnék be legalább, hogy megmagyarázzam? – esdekelt. – Szeretnének rólunk egy közös fotót.

Agatha lecsapta a kagylót.

Hirtelen nagyon vágyott valamire, amivel elterelheti a figyelmét a gyilkosságokról és a kegyetlenségekről.

A következő nap gyönyörű szombatra virradt. Agatha megetette a cicákat, és kiengedte őket a kertbe. A levegő virágoktól illatozott. Az ajtó fölött az iszalagról tányér méretű virágok csüggték alá.

Mi is a neve annak a falunak, ahol Jeremynek van régiségboltja? Walton Magna, ez az. Bement az iPadjéért, kivitte a kertbe, és rákeresett a térképen a falura.

Aztán átvett egy könnyű pamutfelsőt mély nyakkivágással, hozzá egy rövid szoknyát és egy magas sarkú, pántos szandált.

Felülre egy sötétkék selyemblézert öltött, aztán kifestette magát, és kilépett az utcára, hogy szembe nézzen az újságírók hordájával, amelynek a képviselői még mindig ott ólálkodtak a ház körül.

– Biztos vagyok benne, hogy Roy Silver mindent elmondott, amire kíváncsiak – közölte Agatha határozottan. Majd átfurakodott közöttük, beült a kocsijába, és elhajtott.

Walton Magna külterületén lehúzódt az út szélére, és eltűnődött, ne forduljon-e vissza. De otthon nyomát sem látta rendőrnek, aki vigyázna rá, és az otthon most egyet jelentett számára a szorongással, hogy Walt Simple megtalálja.

Behajtott a faluba, ahol könnyedén megtalálta a boltot, mert Walton Magna még falucskának is aligha volt nevezhető. A Rutherford Antikvitás az egyetlen üzlet volt benne.

A szupermarketek és az autózás kivégezte a legtöbb falusi boltot. Agatha felismerte a nyomait, melyek azok a házak, amelyek egykor üzletek lehettek.

Benézett a régiségkereskedés kirakatán, vajon lát-e valamit bent, amit szívesen megvenne. Az ablakból a kísérteties tükörképe nézett vissza rá.

Legszívesebben sarkon fordult volna, hogy hazamenjen. De mi van, ha meglátták? Akkor furcsának tűnne a dolog.

Mély levegőt vett, betolta az ajtót, és belépett. Eladót nem látott. Megnézte a dísz tárgyakat, az órákat, a bútorokat, az egyik sarokban egy nagy állóükröt aranyozott, faragott keretben. „Ezt betehetném a hálószobába – töprengett. – A fürdőszobátükörben csak deréktól felfelé látom magam.”

– Segíthetek?

Agatha összerezcent, és megpördült. Egy elegáns fiatalember állt mögötte. Alacsony volt, fehér inget és fehér nadrágot viselt. A haja szőke, a szeme nagy, a szája sarka egy kicsit felfelé kunkorodott.

– Mennyibe kerül ez a tükör? – mutatott rá Agatha.

– III. György-korabeli. George Cole művének tulajdonítják. Tízezer font az értéke.

– A kutyafáját. Nem tudja kicsit olcsóbban adni?

– Nem én vagyok a főnök. Mr. Rutherfordot kellene megkérdeznie.

– Ismerem Mr. Rutherfordot. Együtt ebédeltünk egyszer – felelte Agatha. – Bent van?

– Épp kiszaladt egy percre.

– Nézek valami mást – mondta Agatha. – Sajnos ezt a tükröt nem engedhetem meg magamnak.

– Hagyom nézelődni. Csak kiáltson, ha segíthetek.

– Maga nagyon megbízik bennem. Mi van, ha elemelek valamit?

– Tele van biztonsági kamerával a hely. Szolgálja ki magát – mosolygott a férfi, és integetett. Agatha hamarosan egy ausztrál szappanopera hangjait hallotta a hátsó helyiségből.

Hirtelen fáradtnak érezte magát. A fickó úgy néz ki, mint Puck, a tündér.

– Ó, helló, Jeremy!

– Agatha! De örülök, hogy újra látom. Hozzám jött, vagy vásárolni szeretne valamit?

– Mindkettő – felelte Agatha.

– És mit keres?

Agatha sebesen körbehordozta a tekintetét, mígnem az megakadt egy sárgaréz széntároló vödörösken.

– Ez jól nézne ki a kandallómnál. Mennyibe kerül?

– Nyolcvan font. De magának hatvanért odaadom. Modern darab. Szeretné, hogy becsomagoljam?

– Ne fáradjon vele. Van füle.

Agatha hitelkártyával fizetett, és felvette a vödört.

– Ebédelt már?

– Még nem.

– Ismerek itt egy jó kocsmát.

– Az én vendégem – vágta rá Agatha. – Múltkor maga fizetett.

– Hagyja itt a vödört. Visszafelé majd magához veszi.

Elmentünk, Perry! – kiáltott hátra.

– Oké! – jött a válasz.

Jeremy besegítette Agathát a BMW-jébe, és elhajtottak. A Vidám Farmer nevű helynél álltak meg.

– Van kerthelyiségük is – mosolygott Jeremy.

– Az jó – örült meg Agatha. – Akkor dohányozhatok.

– Maga tényleg cigarettázik? – csodálkozott a férfi. –

Manapság már senki nem szív.

– Csak én meg még néhány dinoszaurusz – húzta el a száját Agatha.

A kocsmakert napos volt, és a konyhából fenséges illatok szálltak. Mivel a nap erősen sütött, egy árnyas cédrus alatti asztalhoz ültek le.

Agatha elégedetten sóhajtott, ahogy az étlapot tanulmányozta.

– Ó, remek. Van marhasültjük és Yorkshire-pudingjuk. Így nem is kell előétel.

Amikor a pincérnő odalépett, Jeremy rendelt magának egy fél lagert és egy gin-tonikot Agathának.

– Azt hiszem, az ételt is már kiválasztottuk. A hölgynek marhasült lesz, nekem spenótos quiche salátával. És kérünk egy üveg Merlot-t. No és – fordult Agathához, miután a pincérnő távozott –, maga ismét háborúból jön.

Agatha a szokásos túlzásaival és tarkításaival röviden elmesélte, mi történt vele.

A férfi idegesen nézett körbe, nem ólálkodik-e egy bérgyilkos a fák között.

– Biztos benne, hogy nem fog újra próbálkozni? – nézett nyugtalanul Agathára.

– Remélem, nem. Most meséljen magáról.

Jeremy iraki kalandjairól beszélt, és kiderült, hogy ismerte Jamest, ő volt a parancsnoka. Erős, kellemes hangjától Agatha elengedte magát. Az étel kitűnő volt. Amíg a férfit hallgatta, a házasságról kezdett ábrándozni. Nincs több félelem, nem törnek többet az életére.

De miután elfogyasztották az ebédet, és a férfi visszavitte őt a kocsijához, nem szólt semmit arról, hogy újra látná őt.

Mielőtt beszállt az autójába, Agatha megkérdezte:

– Meghívhatom ebédelni jövő héten valamelyik nap?

De Jeremy tétovázott.

– Sok munkám van. Majd felhívom.

Agatha összetörve távozott. Csak most jött rá, hogy meg sem kérdezte Jeremyt, nős-e.

De amikor befordult az Orgona közbe, felvidulva látta, hogy James Lacey kocsija ott áll a háza előtt. Agatha lefékezett, kipattant a kocsiból, és becsöngetett Jameshez.

– Agatha! – kiáltotta a férfi. – Isten hozott! Olvastam rólad. Gyere be.

Agatha kényelmesen belesüppedt a kanapéba, míg James kiment kávé főzni. Végre biztonságban érezte magát most, hogy James újra itt van a szomszédban.

Amikor a férfi behozta a kávé, Agatha így szólt:

– Épp Jeremy Rutherforddal ebédeltem. Úgy tűnik, ismer téged.

– Ó, vagy úgy. Igazából én nem ismerem őt túl jól. Az esküvőnk előtt pár nappal futottam bele Mircesterben. Irakban találkoztunk. Az utolsó pillanatban hívtam meg a ceremóniára.

– Nő?

– Nem tudom. Még mindig a férjvadászat, Agatha?

– Nem férjvadászat!

– Ne is törődj velem – legyintett James. – Mesélj a kalandjaidról.

Agatha így is tett, habár már annyi beszámolót tartott az utóbbi időben, hogy úgy érezte, nem is a saját hangját hallja.

A történet végén James nyugtalannak látszott.

– Van egy olyan érzésem, hogy az az ember újra próbálkozni fog. Miért nem áll rendőr a házad ajtajában?

– Nem tudom. Wilkes olyan dühös rám, lehet, hogy azt reméli, kinyírnak.

James felállt, és le-föl járkált a szobában.

– Figyelj, Agatha – szólalt meg végül. – A legjobb lenne, ha

ideköltöznél, és hoznád a macskákat is.

Agatha elnézte James helyes arcát, jó alakját, és bánatosan gondolt vissza a napokra, amikor egy ilyen ajánlattól a hetedik mennyországban érezte volna magát.

De csakugyan nagy megkönnyebbülés lenne a biztonság.

– Jól van – bökte ki végül.

– Add a kocsikulcsot – nyújtotta a kezét James. – Elállok az autóddal valahová, ahol nincs szem előtt. Te menj, és pakolj össze. Én is megyek hamarosan, és áthozom neked a macskákat a kosarukban.

Agatha már megfélekedezett róla, James milyen faksznis alak, de most újra felidézhetette. Mindig ügyelnie kellett rá, hogy poháralátétet rakjon a kávéscsésze vagy a borospohár alá. A vendégszobában aludt, ahol az ágyat nem csupán egy pléd borította, de egy ágytakaró is, amit gondosan rögzítettek. Agatha leszedte az ágyról, és ledobta a földre, csak hogy másnap reggel ismét az ágyon találja.

James reggeli után leült dolgozni, Agatha pedig bekapcsolta a tévét. James megkérte, hogy kapcsolja ki, mert zavarja a munkában. Agatha erre elővett egy Kindle-t a táskájából, és azt kapcsolta be.

James felpillantott.

– Meg vagyok döbbenve, hogy ilyesmit használsz, Agatha. Nem gondolsz szerencsétlen könyvkereskedőkre, akiket kiszorítanak ezek az elektromos szörnyek?

– Egy csomó igazi könyvem van otthon – vágott vissza Agatha mérgesen. – Foglalkozz a munkáddal, és hagyj engem békén.

Agatha egy új krimi kezdett olvasni. A sztori egészen jól alakult odáig, mígnem ahhoz a részhez ért, ahol a hős elhidegül az apjától, és a szerelmének elmesél mindent a hányatott gyerekkoráról.

– Pff! – horkant fel Agatha.

– Mi pff? – nézett fel James.

– Mindig ez történik a könyvekben meg a filmekben – méltatlankodott Agatha. – A főhősnek zűrös a kapcsolata az apjával, és már tudod, hogy jön egy hosszú, nyálas rész a nagy összeborulással a végén. Persze jó sok dialógust megúsznak a forgatókönyvírók, amikor apa és fia egymás szemébe néznek, és a nagy hallgatásban angyali kórus hangja csendül.

– Neked szörnyű gyerekkorod volt – emlékeztette James, aki tudott Agatha részeges szüleiről.

– Igen, de túlléptem rajta – vágta rá Agatha türelmetlenül. – Na jó, ha már belekezdtem ebbe a könyvbe, elolvasom az egész vacakságot.

De a könyv nem tudta lekötni a figyelmét. Felment a vendégszobába, magához vette az iPadjét, lement a kertbe, és kiengedte a macskákat. Leült a kerti asztalhoz, és letöltött egy régi James Bond-filmet Sean Conneryval a főszerepben.

Épp amikor Bond vitába keveredett Blofelddel, megcsörrent Agatha mobilja. Toni hívta.

– Hol van? – kérdezte.

– Jamesnél.

– Beszélni szeretnék magával – mondta Toni. – Itt állok a háza előtt.

Agatha vonakodva megállította a filmet.

– Gyere át.

– Toni az – szólt Agatha, miközben az ajtóhoz igyekezve elment James mellett. „Ki is kapcsolta a számítógépet” – gondolta Agatha féltékenyen, felidézve James futó románcát Tonival.

– Na és, mi járatban? – kérdezte Agatha, savanyú ábrázattal szemügyre véve a lány csinos sortját és fehér blúzáat.

– Gondolkodtam – lépett be a házba Toni. – Walt betegesen rajonghat a saját anyjáért, máskülönben nem végzett volna John Hale-lel ilyen horrorisztikus módon. Olvastam a maga jelentését. Azt a pítét a fogadáson szolgálták fel. Az anyjával is megetette?

– Na és ha az a nő is tudott róla... – szötte tovább a gondolatot Agatha.

– Ezek után egyszerűen nem tudom elképzelni – folytatta Toni lázasan –, hogy Walt elrejtőzzön, és ne próbáljon kapcsolatba lépni az anyjával. A rendőrség nem számít rá, hogy felbukkanjon a pékségben. Odamehetnénk sötétedés után, hátha látunk valamit.

– Az veszélyes lehet! – tiltakozott James.

– Az biztosan veszélyesebb, ha hagyjuk, hogy Agatha áldozati bárányként várja Walt támadását.

– Jól van – adta be a derekát Agatha. – Sötétedés után indulunk.

Aznap este hárman végigcsontak a pékség mögötti sötét

ösvényen. James megtalálta a magas, fából készült kaput, amelyen egy jókora lakat csüggött. Elővett a zsebéből egy álkulcskészletet, és munkához látott. Húsz perc alatt kinyitotta a lakatot.

Egy hátsó udvarban találták magukat, ahol halmokban állt a kipakolt szemét.

James megfordult, és azt suttogta Agathának:

– Neked őrt kéne állni a kapunál, mi pedig Tonival hallgatózunk, mi történik odabent.

– Miért pont én? – villantotta rá a tekintetét Agatha.

– Ó, ne veszekedj már.

Agatha pufogva visszabattyogott a kapuhoz.

A faluban régimódi utcai világítást használtak, így nem oltották ki a csillagok fényét a narancssárga nátriumlámpák. Gyönyörű, békés este volt.

Agathát elfogta valami szörnyű nyugtalanság. Úgy döntött, James és Toni után megy. Épp elindult, amikor valami hideg fém nyomódott a nyakának, és egy hang a fülébe suttogta:

– Azt csinálja, amit mondok, különben kiloccsantom az agyát.

Agatha ostobán bólintott.

– Kiáltsa azt, hogy hazamegy. Gyerünk!

– Én hazamegyek! – kiabált Agatha.

Az épület háta mögött James átkozódott egy sort. A pékségben lámpa gyúlt, és Gwen hangja hallatszott.

– Ki van ott?

James és Toni leguggoltak két nagy szemeteskuka közé. Kinyílt az ajtó, egy erős elemlámpa fénye pásztázta végig az

udvart. Toni reszketett. Agathának nagyon különösen csengett a hangja. Végül elaludt az elemlámpa, és hallották, amint becsukódik a hátsó ajtó.

Átsiettek az udvaron a kapuhoz, de Agatha nem állt ott. Először arra gondoltak, talán elrejtőzött, amikor meghallotta Gwen hangját. Le-föl futkostak az ösvényen, és suttogva szólongatták:

– Agatha!

Aztán hagyták a csodába az óvatosságot, és immár kiabálva hívogatták.

– Valami nagy baj történt – mondta Toni. – Hívom a rendőrséget.

Agathát egy feldöntött kerekcsukába kényszerítették, majd rágurították egy talicskára. A száját leragasztották, a kezét-lábát összekötözték. Egy pillanatra még rémülten látni vélte Walt arcát.

Hamarosan észlelte, hogy a kukát eltolják valahová. Ajtók csapódtak, aztán beindítottak egy motort.

Bármilyen járműbe is tették, hosszú ideig utaztak át az éjszakán.

A félelemtől kimerülve kis híján elaludt, amikor a jármű hirtelen megállt, és Agatha zubogó víz hangját hallotta.

A Mir folyó vízese, gondolta. Bele fog lökni.

Hátul ajtók nyíltak, majd érezte, hogy újra tolni kezdik. Félelmében nyöszörgő hangokat hallatott, amennyire a leragasztott szája engedte, és rugdosni kezdte belülről a kukát.

Walt kitolta a híd szélére, a vízese fölé.

Ekkor egy férfihang kiáltott:

– Hé, maga! Nem dobhat szemetet a folyóba!

Walt megpördült, és egy férfit pillantott meg, aki a kutyáját sétáltatta. Walt átbillentette a kukát a hídkorláton, majd megfordult, és rászegelte a pisztolyát a férfira.

De mielőtt tüzelhetett volna, a kutya, egy erőteljes német juhász, a torkának ugrott. Walt nekitántorodott a hídkorlátnak, és egyenesen a vizesésbe zuhant. A pisztolyából kilőtt golyó ártalmatlanul hasított át a levegőn.

Egyre lejjebb és lejjebb sodródott. Beütötte a fejét egy kőbe, a teste körbe-körbe forgott, majd lassan elsüllyedt a vizesés utáni folyószakaszban.

A hídon a kutya férfi riasztotta a rendőrséget.

A kuka túlélte az esést, lustán forgott körbe alatt a vízben. Épp amikor süllyedni kezdett volna, egy kis örvény kisodorta a parthoz, és egy fűzfa alatt fennakadt a meredélyen.

A kuka belsejében Agatha reszketett és fohászzkodott. Biztos volt benne, hogy Walt bármelyik pillanatban odaérhet, és beleereszthet egy golyót a szemetesbe. Hallotta korábban a lövést, és feltételezte, hogy Walt lelőtte a férfit, aki megszólította.

A rendőrség átfésülte Winter Parvát és a környéket. Az égen egy rendőrségi helikopter körözött. Wilkes kapitányt ette a méreg. Tudta, hogy ebből még vizsgálat lesz, miért nem biztosított rendőri védelmet Agathának.

Gwent kikérdezték, és ő könnyek között esküdözött, hogy nem látta a fiát.

Simon, Patrick és Phil maguk is csatlakoztak Jameshez és Tonihoz. Hirtelen meghallották, hogy Wilkes kiabál valamit, és erre valamennyi rendőrautó elporzott.

– Kövessük őket – kiáltotta Toni.

Ahogy egyszer egy bölcs ember rámutatott, háborúban nincsenek hitetlenek. A kukában nyomorogva Agatha egyezkedni kezdett a jóistennel, akiben sosem hitt igazán.

– Ha kijuttatsz innen – motyogta –, sosem gyújtok rá többet.

Ekkor hallotta meg a szirénákat. Kocsiajtók csapódtak, emberek csörtettek át a bozóton. Agatha eszelős morgásba-nyüszítésbe kezdett.

Egy férfihang hallatszott:

– Kérek egy kést. A kuka teteje le van csukva. Odabent van, Mrs. Raisin?

Felemelték a kuka fedelét, és ijedt rendőrök hajoltak fölé. Kivonszolták a partra, és az oldalára fordították a szemetest. Agatha fájdalomában felüvöltött, amikor kiszedték belőle.

– Azt hiszem, eltörött valamim – lihegte, miután a száját is kiszabadították, és levágták róla a kötelékeit.

Ráfektették egy hordágyra, és az ott várakozó mentőautóhoz vitték. Mielőtt betolták volna a mentőbe, Wilkes föléhajolt, és ráordított:

– Maga idióta nőszemély! Ez mind a maga hibája.

– Jól van, na – húzta el onnan a kapitányt Bloggs. – Elég volt. Megtaláltuk Simple-t.

- Biztosak benne? – lihegte Agatha. – Mi van, ha elmenekül?
- Nem fog – felelte Bloggs. – Meghalt.
- Hála istennek – sóhajtotta Agatha Raisin.

Epilógus

Mint kiderült, Agathának két bordája eltörött. A kórházban külön szobát kért, és epésen állapította meg, hogy most bezzeg ott áll a rendőr az ajtaja előtt, amikor már nincs rá szüksége. Nem tudta, hogy az egyenruhást azért rendelték oda, hogy a sajtó képviselőit távol tartsa tőle.

Egyik látogatója Roy Silver volt, aki – mint Charles később elmesélte – sajtótájékoztatót tartott a kórház előtt.

– Azt nem értem – magyarázta Agatha Mrs. Bloxbynak, amikor a lelkész felesége bement hozzá –, hogy miért szervezte ilyen bonyodalmas úton Walt az eltávolításomat.

– Azt akarta, hogy szenvedjen. Szemétként gondolt magára, akit meg kell semmisíteni. Minden gyilkosságát nagyon alaposan kidolgozta.

– Néha azon tanakodom, vissza kéne vonulnom, és Tonira hagyni a nyomozóirodát.

– Hamar unatkozni kezdene – mosolyodott el Mrs. Bloxby. – De miért nem megy el nyaralni egy kicsit?

– Lehet, hogy elmegyek. Sokan látogatnak, de Jeremy Rutherford nem bukkant fel.

– Ki az a Mr. Rutherford?

– Van egy régiségkereskedése. Néhányszor együtt ebédeltünk. De hát, nyilvánvalóan nem érdeklődik irántam. Örülök, ha végre otthon leszek. Holnap elengednek. A bordáim át vannak kötve, nem értem, miért tartanak benn ilyen soká.

– Talán a rendőrség nem akarja, hogy hazamenjen, amíg ekkora a sajtóérdeklődés – vélte Mrs. Bloxby.

– Azt sem értem – folytatta Agatha –, hogy Gwent miért nem vádolják semmivel, legalábbis Patrick így mondta. Hát nem volt ott, amikor a fia feldarabolt egy hullát? De legalább Jednek most már csak a Crosswith-gyilkosságot kell vállalnia. Megbizonyosodtak arról, hogy Walt megölte Hale-t, és most már elég valószínű, hogy a saját apját és George Southernt is.

– A férjemet kihívták, hogy Mrs. Simple-nek vigaszt nyújtson – mondta Mrs. Bloxby. – Szegény asszony szörnyű állapotban van. Mindig ők maguk csinálják a húsos pitét. A hentestől leszállítják hozzájuk az árut, és ők a pékségben vágják fel. Walt, akárcsak az apja, megtanulta, hogyan kell előkészíteni a húsokat. Mrs. Simple azt mesélte, az utóbbi időben minden munkát a fiára hagyott.

– Szerintem az egy körmönfont, alattomos nő – jegyezte meg Agatha –, és fogadni mernék, hogy tud valamit.

– Reménykedjünk, hogy nem – felelte Mrs. Bloxby. – Sir Charles vagy Mr. Lacey jártak itt?

– Igen, ez a majdnem üres gyümölcsös kosár Jamestől van. Azért majdnem üres, mert Charles megette a javát. Ó, annyira szeretnék már hazamenni!

– Megvárom, míg beszél egy orvossal, és az jóváhagyja –

mondta Mrs. Bloxby. – Utána hazaviszem autóval.

Valamivel később Agatha a barátnője kicsinyke autójában ült, aki a zöld szegélyű utakon repítette Carsely felé. Fülledt nap volt, és nyugatról nagy, fekete felhők gyülekeztek.

Agatha nem élt a felajánlással, hogy a lelkészlakba vigye őt Mrs. Bloxby, inkább a saját otthona mellett döntött. Az igazság az volt, hogy élt-halt egy cigarettáért, habár feszengve idézte fel ígéretét a jóistennek, hogy felhagy a dohányzással, ha megmenekül.

A takarítónője hazahozta a cicákat. Agatha leült a földre, és megszeretgette őket. Azon kapta magát, hogy remeg a keze. Még mindig rémálmai voltak a kis híján halálos kalandja miatt. Kiengedte a macskákat a kertbe, főzött magának egy erős feketét, és kiült a kerti asztalhoz.

Kinyitott egy csomag Bensont, és rágyújtott. Egy többágú villám cikázott át az égen, amit a dörgések hulláma követett.

Agathát babonás félelem fojtogatta. Gyorsan elnyomta a cigarettát, ahogy függönyszerűen zuhogni kezdett az eső, a cicák is beiramodtak a biztonságba.

A konyhaasztalon egy halom postai küldemény hevert. Agatha leült, és átpörgette őket. Megakadt a szeme egy nagy, négyszögletű borítékon.

Amikor kinyitotta, először arra gondolt, esküvői megívó, de amint a dombornyomott, kézírást imitáló sorokat böngészte, kiderült, hogy Jeremy Rutherford küldött meghívót egy partira, amit ő rendez. Agatha gyorsan megnézte a dátumot. Három nap múlva, szombaton esedékes.

Korábbi félelme egy csapásra elillant, amint tervezgetni kezdte, hogy mit vegyen fel.

Az elkövetező napokban Agathának minden energiáját lekötötte, hogy a szépségszalokban az arcát rendbe tettesse és befestesse a haját. Még csodálkozni sem maradt ideje, hogy James nem látogatja meg.

Szombatra ismét csodás idő köszöntött rá. Agatha egy vörös selyemruha mellett döntött, ami a szabásának köszönhetően szinte repkedett körülötte, ahogy lépett.

Jeremy Rutherford háza egy nagy, György-korabeli épület volt, saját birtokkal. Számos autó parkolt az udvarház előtt. Míg Agatha bizonytalankodott, hová álljon, valaki megkocogtatta az ablakát. Agatha leengedte az ablakot, és egy fiatalembert látott egyensapkában, fekete bőr ágyékkötőben, csizmában – és semmi másban.

– Amellett a Jaguár mellett még van egy hely – mutatta udvariasan a fiú.

Agatha begurult a szabad helyre. Jeremy jelezhetette volna, hogy jelmezes parti lesz – morfondírozott magában.

Bement a házba. Egy nagy, négyszögletes hallból két szoba nyílt, és mindkettőt zsúfolásig megtöltötték a férfiak. Férfiak álltak a büfénél a hallban, férfiak táncoltak együtt és ölelgették egymást az egyik szobában, valamint néhány nő. Ó, ne, gondolta Agatha. Ezek nem nők, ezek nőnek öltözött férfiak.

Jeremy kivált a tömegből. Fekete pólót viselt és szűk fekete nadrágot.

– FigyeljeteK, emberek! – kiáltotta el magát. – Ő itt a híres Agatha Raisin, akiről mind olvashattatok.

Mindenki felé fordult. „Úgy néznek rám, mintha valami különös vadállat lennék” – borzadt el Agatha.

– Jeremy – szólalt meg határozottan –, ez nem az én terepem, és magának ezt tudnia kellett volna. Nem akarok kirakatban lenni. – Azzal megfordult és kimasírozott az ajtón „Óh!” „Úh!” „Micsoda temperamentum!” kiáltásokkal kísérve.

Jeremy akkor érte utol, amikor Agatha beült a kocsijába.

– Nagyon sajnálom, Agatha. Kérem, jöjjön vissza. Mindenki odáig van, hogy megismerhesse.

– Talán majd máskor – vetette oda Agatha, azzal elporzott.

Amikor hazaért, Charles már várt rá. Jót nevetett, amikor meghallotta a történetet a partiról.

– Régiségek, Agatha... Ebből tudhattad volna.

– Nem, nem tudhattam volna – csattant fel Agatha. – Egy csomó heteroszexuális régiségkereskedőt ismerek. Maradtam is volna, ha nem nyilvánvalóan azért hív oda, hogy valami kuriózumként mutogasson. Micsoda pazarlás ez! Rengeteg jóképű pasi...

– És hogy érzed magad újra itthon? – érdeklődött Charles.

– Egy kicsit még bizonytalanul, de túljutok rajta. Gareth Craven küldött egy vaskos csekket. Gwen még mindig nem hagy nyugodni.

– Megúsztá, igaz?

– Ha egy anya és a fia olyan egészségtelenül szoros kapcsolatban vannak, hogy a fiú kinyírja az anya vőlegényét,

akkor logikus következtetés, hogy annak a nőnek valamit tudnia kellett. Fejezd be a leveleim olvasgatását!

– Szeretem mások leveleit olvasgatni. Sokkal érdekesebbek, mint az enyéme. Ó, nézd csak! Carselyben pszichoterapeuta kezdi meg a működését.

– Hadd lássam csak – lépett oda Agatha. – Jill Davent, okleveles pszichológus. Hagyja rám a problémáit. Blablaba. Ez nyilván egy sarlatán.

– Miből gondolod?

– Mert otthonról dolgozik. A címe Borostyánház.

– Felejtsd el. Nem akarod felkeresni Gwent?

– Nem fog szóba állni velem – legyintett Agatha.

– Velem viszont igen. Fogadok, hogy férjet vadászik magának most, hogy a birtoklásmániás fia kiesett a képből.

– Könnyen lehet – bólintott Agatha. – Na jó, nézzük meg.

Winter Parva ártatlanul terült el előttük az alkonyi fényben, amikor begördültek a faluba.

– Sosem gondolnád, hogy micsoda mézjárlások zajlottak itt – jegyezte meg Agatha.

– Jobb, ha te a kocsiban vársz – javasolta Charles. – Nem fog beengedni, ha téged is meglát.

– Ó, jól van – morgott Agatha. – Csak legalább egy könyvet hoztam volna.

Charles kopogtatására Gareth Craven nyitott ajtót. Miután Charles jelezte, hogy Gwennel szeretne beszélni, a férfi csak annyit mondott:

– Szegény Gwen nem visel el senki mást, csak engem.

A nő ekkor feltűnt Gareth mögött.

– Nahát, Sir Charles! Jöjjön be!

Hogy képes továbbra is itt élni? – tűnődött Charles. Átment velük az üzlet hátsó részébe. A lakórész egy hosszú, sötét folyosó végéből nyílt jobbra. Charles úgy gondolta, a folyosó végén lehet az a helyiség, ahol a fagyasztók állnak, és Agathát is ott tartották fogva.

– Azért jöttem, hogy megnézzem, hogy boldogul – mondta Charles.

– Üljön le – kínálta hellyel Gwen. – Épp teázni készültünk. Gareth, drágám, nincs valami dolgod?

– Nincs – vágta rá Gareth morcosan, és leült Charlesszal szemben.

Gwen felszolgált a teát, aztán rámosolygott Charlesra.

– Holnap kiköltözöm, és idejön a bortársaság.

Charles körülnézett a konyhában.

– Még semmit nem pakolt össze – állapította meg.

– Ó, majd a költöztetőcég, őket bíztam meg. Nagyon jó a hírük, mindent megcsinálnak.

– És hogy birkózik meg a gyásszal? – nézett rá Charles.

A nő arca megkeményedett.

– Megfizettem a legjobb pszichiátert, hogy magyarázza el a rendőrségnek: az én szegény kisfiam teljesen traumatizált és brutalizált állapotban követte el azokat a szörnyű tetteket. Nem lehet hibáztatni érte.

– Gwen egy kitűnő terapeutától kap segítséget – szólt közbe Gareth.

– Ó, annyira felkészült! – lelkesedett Gwen. – Nemrég

költözött Cotswoldsba. Jill Daventnek hívják.

– Aki Carselyben él?

– Igen. Ismeri őt?

– Nem találkoztam vele.

– Pedig kellene – biztatta Gwen édelegve. – Talán feltárná a mélyebb okát, hogy miért nem nősült még meg.

– Talán igen – felelte Charles barátságosan. – Maga evett a néhai vőlegényéből?

– Hogy meri ezt felhozni? – tört ki Gwenből a sírás.

– Kifelé innen! – üvöltötte Gareth.

– Hát ennyi volt – összegezte a történetet Charles, miután beszámolt Agathának.

– Mi a csoda ütött beléd, hogy megkérdezted, evett-e Johnból? – meredt rá Agatha.

– Csak úgy kiszaladt a számon – nézett maga elé Charles bánatosan. – Olyan... önelégültnek látszott. És az a megjegyzése, hogy fel kéne keresnem a pszichológust, tényleg felbosszantott. Ugorjunk be a kocsmába Carselybe. Innék valamit.

A Vörös Oroszlánban kimentek az italukkal a kocsmakertbe.

– Biztos vagyok benne, hogy Gwen tudta, mire készül a fia – jelentette ki Agatha.

– Én nem hiszem – ingatta a fejét Charles. – Ha Walt nem öli meg John, Gwen hozzáment volna.

– Bárcsak lehetnék egy légy a falon, amikor a pszichológusának erről beszél!

– Nézd csak, itt jön James – szólalt meg Charles.

James kilépett a kerthelyiségbe, kezében két pohárral, a társaságában egy alacsony nővel. Egyenes, fekete haja volt, és barna szeme erősen kidülledt mopszliszerű arcából.

Agatha intett Jamesnek, hogy csatlakozzanak hozzájuk, de James csak a fejével jelzett nemet, és a partnerét egy jóval távolabbi asztalhoz vezette.

– Ki az ördög ez a nő? – mordult fel Agatha.

– Akárki is, a mi Jamesünk el van bűvölve tőle – állapította meg Charles.

– Az nem lehet – bökte ki Agatha savanyúan. – Úgy néz ki, mint egy szorulósos vidra. Én iszom még egyet. Menj be a bárba, és tudd meg, ki ez a nő.

– A kérésed parancs – állt fel Charles lustán.

Amikor visszajött, így szólt:

– Ez a pszichológusnő.

– Micsoda?! Akihez Gwen jár?

– Pontosan.

– Akkor én elmegyek hozzá, és megnézem magamnak – harciaskodott Agatha.

– Ugyan már, Aggie. Lazulj le.

– Meg kell védenem Jamest. Mit láthat ebben a nőben?

Hazatérve, miután Charles elbúcsúzott, Agatha idegesen ült a kertjében, és a világért sem ismerte volna be magának, hogy féltékeny.

Késő délután már nem bírta tovább, felkapta a szórólapot, és

tárcsázta Jilt.

– Szeretnék egy találkozót egyeztetni önnel – kezdte.

– Hogy hívják? – kérdezte a pszichológus.

– Agatha Raisin. A faluban lakom.

– Fél óra múlva tudom fogadni, van egy lemondásom. – A hangja erős volt és bizalomgerjesztő.

– Rendben – felelte Agatha, de hirtelen megszállta az érzés, hogy ez az egész hülye ötlet volt részéről.

Jill bekísérte Agathát az általa konzultációs szobának nevezett helyiségbe. Sötét volt, mert a spalettákat csukva tartotta. Füstölőillatot lehetett érezni. Agathát egy fotellel kínálta meg, Jill pedig mögé ült le, egy egyenes támlájú székre.

– Tehát, mi a problémája? – kérdezte a pszichológus.

– Rélmálmaim vannak – felelte Agatha.

– Ezen tudunk segíteni. Először térjünk vissza a gyerekkorához, és induljunk onnan. Meséljen róla.

Agathának nem állt szándékában, hogy beszámoljon ennek a nőnek a birminghami nyomornegyedben töltött éveiről, vagy akár alkoholista szüleiről. Így hát kitalált magának egy idilli, cotswoldsi gyermekkort boldog iskolásévekkel. Az apja földműves volt, az anyja régimódi háziasszony. Agatha felszabadultan hantázott, és épp ahhoz a részhez ért, amikor képzeletbeli mamája a híres csokis süteményét készítette el, és megengedte a kis Aggie-nek, hogy lenyalja a kanalat, amikor Jill hangja szakította félbe a történetet.

– Ne hordjon itt össze egy rakás hazugságot, Mrs. Raisin, különben nem tudok magának segíteni.

Agatha felpattant.

– Hogy merészel hazugnak nevezni?

– Csak akkor teszem, ha szükséges.

– Elmentem – vakkantotta Agatha. – Megtarthatja a terápiáját magának, és feldughatja a ványadt seggébe.

– Hatvan font lesz.

– Mi?

– Ez az óradíjam, és megdolgoztam érte. Végighallgattam a hazugságait.

Agatha lángoló arccal kinyitotta a pénztárcáját, és odavetett Jillnek három húszfontos bankjegyet, majd kiviharzott.

Miközben hazafelé sétált, azt forgatta magában dühösen, hogyan hatolt át Jill a középosztály mázán, amit ő az évek során nagy gonddal rétegzett magára.

Hirtelen megtorpant az Orgona köz sarkán. James ismeri a múltját. Vajon James mondta el a nőnek?

Odavágtatott a volt férje házához, és bedörömbölt az ajtón.

Semmi válasz, és James kocsija sem állt az utcán.

Agatha épp megfordult, amikor felbukkant James az autójával. Alighogy kiszállt, Agatha nekitámadt:

– Elmondtad neki?

James eltolta magától, és így szólt:

– Össevissza beszélsz. Mit mondtam el kinek?

– Annak a terapeutának. Elmondtad a múltamat?

– Mi az ördögöt hordasz itt össze? – meredt rá James. – Sosem pletykálok rólad.

– Bocsáss meg – csillapodott le Agatha. – Hülyeség ennyire szégyellni a gyerekkorom, de ez van. Kitaláltam neki egy mesét

azokról az évekről, és rájött, hogy hazudok.

– Gyere be, igyál egy kávét, és meséld el, egyáltalán miért mentél oda.

Agatha nem árulta el, hogy a féltékenység hajtotta. Helyette annyit mondott, hogy megtudta, Gwen ehhez a nőhöz jár, és kíváncsi lett rá, miféle terapeuta is Jill.

– Láttál vele a kocsmában – felelte James. – Várhattál volna egy kicsit, és megkérdezhettél volna engem is. Én nagyon intelligensnek és empatikusnak találok. Jó hallgatóság.

– Én is az vagyok – vágta oda Agatha –, és én nem kérek hatvan fontot érte.

– Én nem járok hozzá terápiára. Barátként tekintek rá.

– Hogyan ismerkedtetek meg?

– Meglátogatott.

– Miért?

James zavartan nézett.

– Azt mondta, még új a faluban, és szeretne néhány érdekes embert megismerni. Olvasta az útikönyveimet.

– Mármint néhány facér férfit szeretne megismerni – jegyezte meg Agatha cinikusan.

– Beszéljünk valami másról. Még mindig gyanakszol Gwenre?

– Igen. Nagyon is.

– Talán ebben az egy dologban bízhatnál a rendőrségben, Agatha. Egészen biztos vagyok benne, hogy alaposan kikérdezték.

– Van abban a nőben valami, amitől minden férfi elgyengül – tanakodott Agatha.

– Ki kéne kapcsolódnod egy kicsit, ha túljutsz ezen az ügyön

– javasolta James. – Utazz el valahová.

– Talán el fogok. Most felhívom Bill Wongot, lássuk, van-e valami hír.

Kiderült, hogy Bill szabadnapos. Miután Agatha átjutott a rendőr házsártos anyjának védőbástyáján, Bill a kertbe vezette, és figyelmesen meghallgatta a Gwennel kapcsolatos gyanúját.

– Semmi bizonyítékunk nincs ellene – tárta szét a kezét az őrmester. – És hidd el nekem, mindent megpróbáltunk. A helyszínelők átvizsgálták a hűtött helyiséget, ahol Johnt feldarabolták. Csak Walt ujjlenyomatait találták meg, Gwenét nem. Tehát amikor azt állította, be sem ment oda soha, és mindent a fiára hagyott, hittünk neki. Gareth Craven tanúskodott mellette, és megerősítette, hogy Gwen a férje halála után abbahagyta a munkát.

– Bele van zúgva – jegyezte meg Agatha. – Fogadok, hogy ő lesz a következő férj, és isten segítse meg.

– Agatha, ideje, hogy elengedd ezt a sztorit. Szörnyű dolgokon mentél át. Próbáld elfelejteni. Kapcsolódj ki. Gyönyörű idő van.

Agatha sóhajtott egyet.

– Talán csak képzelődöm. Rendben, azt fogom tenni.

Aznap este Jillnek látogatója érkezett, de nem páciens. Clive Tremund, egy oxfordi magándetektív átvett egy bizonyos összeget tőle, és így szólt:

– Miért volt olyan kíváncsi erre a Raisinre?

– Nyomozó. Itt él a faluban. Szerettem volna minden tudni

róla. Bajt keverhet nekem, és jobb, ha távol tartom magamtól.

– Úgy érte, nem akarja, hogy a maga múltjában szaglásszon?

– Nekem nincs rejtegetnivalóm. És most menjen.

Clive megtorpant az ajtóban.

– Én a maga helyében óvatos lennék. Ezt a Raisin nevű nőt gyilkosságok követik mindenfelé.

– Pff, előbb lát maga kék holdat, minthogy engem valaki megöljön.

Miután Clive távozott, Jill leült a tévé elé, bekapcsolta a híradót. Kanada-szerte erdőtüzek pusztítottak, és egy kiterjedt porfelhő indult el az Atlanti-óceán fölött.

– Jövő héten ideér hozzánk – magyarázta a tévémondó –, aminek következtében a kék hold ritka jelenségét láthatjuk majd.